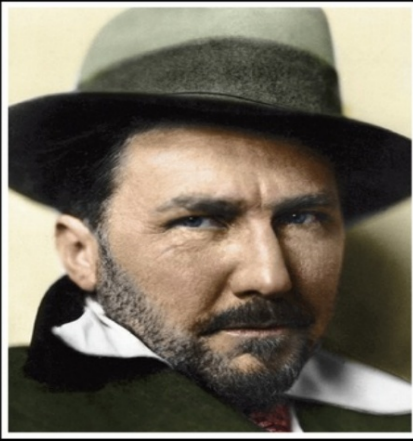
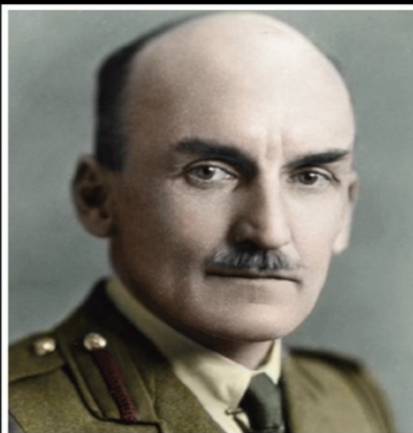
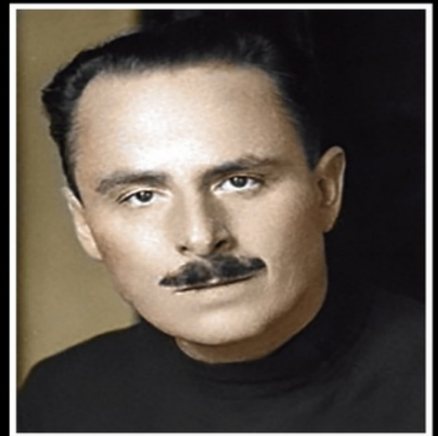
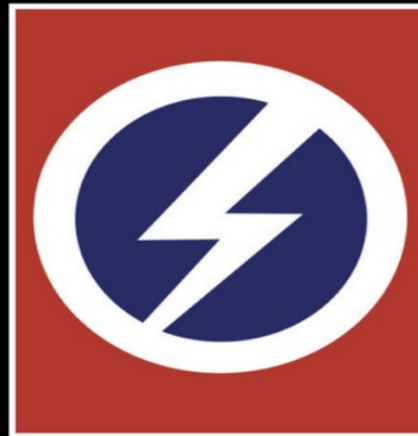

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Фашысцк я галасы

Эсэ з «Фашысцкага штоквартальн ка» 1936-1940 гг.

Том першы

Фашысцкая галасы

Эсэ з «Фашысцкага штоквартальнага» 1936-1940 гг.

Том першы

Аўтарскае права © 2019 Sanctuary Press Ltd.

Усе правы абаронены. Ніякая частка гэтай кнігі не можа быць прайграна ў любой форме любым электронным або механічным сродкам, уключаючы фотакапіраванне, запіс або захоўванне пошук інфармацыі без пэрсональнага дазволу выдаўца.

ТАА «Санктуарый Прэс»

Шэлтан-стрыт, 71-75

Ковент-Гардэн

Лондан WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com Адрас

электроннай пошты: info@sanctuarypress.com

ФАШЫСТСКІЯ ГАЛАСЫ - ТОМ ПЕРШЫ

У гэтым выданні змешчаныя:

Джон Бэкет

Джэймс Дрэнан Нора

Элам Генерал

Франка Генерал-маёр

Дж. Ф. К. Фуллер Ёзэф Гёбельс Дж. К.

Хэйдан Макс Хангер

Джорыян Джэнкс

У льям Джойс

Доктар Роберт

Лей Фрэнс

Макэвой Сэр Освальд

Мосл Эзра Паўнд

В джун Кв сл нг

Альфрэд

Розенберг Артур Рыд

Эн С л г-Томан Клод

Сатан Аляксандр

Рэйвен Томсан А. Юсуф Ал

Змест

[Фашысцк я галасы](#)

[Ф ласоф я фашызму, сэр Освальд Мосл , Герман я яе жанчыны,](#)

[Эн Зел г-Томан, Што такое сацыял зм?, Ёзэф Гебельс, Сусветная](#)

[ф ласоф я знешняя пал тыка, Альфрэд Розенберг,](#)

[Фашызм, жанчыны дэмакратыя, Нора Элам, Каштоўныя акры, Ёрыян Джэнкс,](#)

[Г тлераў Берхтэсгадэн — дыл я Новай Герман , Джоан Морган,](#)

[Паўночная сусветная федэрацыя, В дкун](#)

[Кв сл нг, Інтэрпрэтацыя фашызму, Клод Сатан, Вайна ў Іспан , генерал-маёр Дж. Ф. К.](#)

[Фуллер, Прамова генерала Франка да эканам чнай арталог ,](#)

[Эзра Паўнд, Прычыны спаду, А. Рэйвен Томсан, Здраджаная](#)

[рэвалюцыя, Эзра Паўнд, Маркс зм, дактрына заняпаду, Фрэнс с](#)

[Макэвой, Вораг — л берал зм,](#)

[Дж. К. Хейдан, Томас Карлайл — нацыянал-сацыял ст, У льям](#)

[Джойс, У льям Морыс — нацыянал-сацыял ст, Артур Рыд,](#)

[Яўрэйск м ф, «Скептыкус».](#)

[«Мусульманск свет Палесц на» А. Юсуфа Ал , «Фашызм](#)

[дыялектыка» А. Рэйвена Томсана, «Абеззачаленыя глебы» Фрэнс са](#)

[Макэвая, «Карпаратыўная эканом ка» А. Рэйвена Томсана,](#)

[«Нацысцк рух у перспектыве» Джэймса Дрэнана, «Сацыял-](#)

[дэмакратыя ў заняпадзе» Джона Бекета, «Фашызм вайна» генерал-маёра](#)

[Дж. Ф. К. Фуллер, «Наперад у фашызме» Освальда Мосл ,](#)

[«С ла праз радасць» доктара Роберта Лея, «З мовая нямецкая](#)

[дапамога» Макса Хангера.](#)

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Філософія фашизму сэра Освальда Мослі

Лекцыя сэра Освальда Мослі, прачытаная ў Англагоўным саюзе ў сераду, 22 сакавіка 1933 года.

О Вашы апаненты сцвярджаюць, што фашызм не мае гэта старычнай спадчыны або філасофіі, мая задача сёння днём — выказаць здагадку, што фашызм мае глыбока карані ў гісторыі падтрымліваецца некаторымі з найлепшых палётаў спекулятыўнага розуму. Я, вядома, ведаю, што ў калонках штодзённай прэсы не так шмат філасофіі звязана з нашай дзейнасцю, калі вы прачыталі, што я павінен быў чытаць лекцыю на тэму «Філасофія фашызму», многі з вас, верагодна, сказалі: «Якое дачыненне гэты гангстэр мае да філасофіі?» Аднак, я спадзяюся, вы паверыце, што гэтыя вялікія людзі грамадскай думкі не заўсёды даюць вельмі дакладнае адлюстраванне, хоць вы чытаеце толькі пра найбольш хвалючыя моманты нашага прагрэсу, ёсць іныя моманты, якія маюць пэўную глыбіню думкі канструктыўную канцэпцыю. Пакуль што ў пэўнай ступені праўда, што фашысцкая філасофія не набыла вельмі канкрэтнай вызначанай формы, але вы павінны памятаць, што фашысцкая вера снуе ўсяго крыху больш за дзесяць гадоў: яна развівалася за апошнія дзесяць годдзе. Аднак яго філасофскі падмурак ужо здольны паддацца пэўнай фармулёўцы, гэта адбылося за значна карацейшы прамежак часу, чым адпаведнае развіццё ў любой нашай вялікай палітычнай веры ў гісторыі. Гэта ж, як сам фашысцкі рух у некалькіх вялікіх краінах прасунуўся да ўлады з феноменальнай хуткасцю, так фашысцкая вера ў філасофію як пастаянная канцэпцыя, стаўленне да жыцця развівалася значна хутчэй, чым філасофія старэйшых веравызнанняў. Возьмем, напрыклад, латвінскіх: паміж працам так шмат людзей, як Вальтэр Русо, канчатковым фарміраваннем латвінскага крэда ў руках англійскіх дзяржаўных дзеячаў у канцы XVIII пачатку XIX стагоддзя прайшоў вельмі доўгі прамежак часу.

Насамрэч, гэтыя вялікія палітычныя рухавікі халадзныя ўзрушэнні толькі вельмі павольна крышталізаваліся ў пэўную з тэму думку, а таксама з тэму дзеянняў; ў выпадку фашыстаў, верагодна, даволі рана чакаць, што праз дзесяць гадоў яна набудзе канкрэтную крышталізаваную форму. Тым не менш, я лічу, што фашысцкую філасофію можна выказаць зразумелым тэрмінам, хоць яна ўносіць зусім новы ўклад у думку нашага часу, усё ж можна паказаць, што яна чэрпае як сваё паходжанне, так сваю гістарычную падтрымку з усталяванай думкі манаха.

Па-першае, я мяркую, што большасць філасофіі дзеяння вынікае з сінтэзу культурных канфліктаў папярэдняга перыяду. Там, дзе ў эпоху культуры, думка, абстрактных разважанняў вы сустракаеце дзве вялікія культуры ў рэзкай антытэзе, вы звычайна знаходзіце ў наступную эпоху дзеяння нейкі сінтэз на практыцы паміж гэтымі двума рэзкамі антытэзамі, як вядзе да практычнага крэда дзеяння. Гэтая канцэпцыя можа здацца вам у пэўнай ступені шпенглераўскай падыходам; цалкам праўда, што вялікі нямецкі філосаф, верагодна, зрабіў больш, чым хто-небудзь іншы, каб намяляваць шырокі фон фашысцкай думкі. Але гэта вельмі шырокі фон. Гэта вялікі фон сусветнай гісторыі, з якога ўзнікае фашысцкая дэя.

Не нашмат больш. І, магчыма, яму перашкаджае падыход бліжэй да тэмы яго прыроджаны песімізм, як і, у сваю чаргу, я б пакорліва сказаў вам, вынікае з яго поўнага няведання сучаснай навукі развіцця тэхнікі.

Калі вы паглядзіце праз акуляры Шпенглера, вы абавязкова прыйдзеце да высновы *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

крайн пес м зм, бо яны зацямяюць фактар, як ўпершыню дае чалавеку магчымасць цалкам л кв даваць праблему беднасці. І я л чу, што менавіта нямецкі ф лосаф не разумее гэтага вел зарнага новага фактару прыводзіць яго да пес м стычнай высновы. Тым не менш, гэта н як м чынам не абясцэнывае яго вел зарны ўклад у сусветную думку.

Вы слушна зробіце выснову, што мая прапанова пра шлюб, здавалася б, супрацьлеглых культур, як ў наступную эпоху дзеяння прывядзе да стварэння ф ласофскага дз цяц перыяду, якое выяўляецца ў дзеянні, мае некаторыя выток са шпенглераўскай думкі. Але я думаю, што магу паказаць вам, як на практыцы гэтая тэза працуе ў выпадку з фашыстам. Я хацеў бы прапанаваць вам, што ў м нулым стагоддзі галоўная інтэлектуальная барацьба ўзн кла з-за вел зарнага ўплыву н цшэанскай думкі на хрысц янскую цыв л зацыю двухтысячагадовай даўн ны. Гэты ўплыў быў усвядомлены вельмі павольна. Яго поўныя наступствы толькі сёння высвятляюцца. Але куды б вы н павярнуліся ў сучаснай думцы, вы знойдзеце вынік гэтай каласальнай барацьбы за авалоданне розумам духам чалавека. Існавала рэлігія, якая, наколькі гэта тычыцца Захаду, шырока дамавала ў чалавечай думцы на працягу многіх стагоддзяў. І раптам, упершыню, гэтая рэлігія гэтая думка была эфектыўна аспрэчаны, яе асновы, прынамс, на дадзены момант, былі пах снуты. Яна была асуджана з лютай энергіяй з незвычайным ген яльнасцю — фундаментальна асуджана.

Я не выступаю супраць хрысц янства — як вы ўбачыце пазней — бо збіраюся паказаць вам, чаму, на маю думку, н цшэанская хрысц янская дактрыны здольныя да с нтэзу. Але на дадзены момант мне неабходна разгледзець стотныя адрозненні паміж гэтым двума веравызнаннямі ўбачыць, дзе назапашваюцца адрозненні, а дзе праяўляюцца падабенствы. Як вам вядома, Н цшэ аспрэчваў усе асновы хрысц янскай думкі. Фактычна ён сказаў: «Гэта рэлігія раба слабага. Гэта вера людзей, які ўцякаюць ад жыцця, які не жадаюць сутыкнуцца з рэальнасцю, які шукаюць выратавання ў нейкім марным будучым жыцці — выратавання, якое ў х няман жыццёвай с лы, н мужнасці, каб здабыць для сябе тут, на зямлі. Яно паходзіць ад духу слабасці кап туляцы». Ён асудзіў гэта ў вялікай фразе, калі я не памыляюся, як «рэлігію, якая скавала аслаб ла чалавецтва».

І замест гэтай веры ён стварыў канцэпцыю звышчалавека, чалавека, які сутыкаецца з цяжкасцямі, небяспекай, дзе наперад праз матэрыяльныя рэчы цяжкасць навакольнага асяроддзя, каб дасягнуць, перамагчы стварыць тут, на зямлі, свой уласны свет. Гэта быў выклік усім асновам не толькі думкі, але жыцця. І гэта пах снула да падмуркаў мысленне свету. Тым, хто ў той час сур'ёзна хваляваўся гэтай спрэчкай, здавалася, што адно з гэтых веравызнанняў павінна выйсці пераможцам, адно з іх павінна заг нуць; што любое спалучэнне, любы с нтэз гэтых супярэчлівых дактрын цалкам выключаны.

Цяпер я л чу, як гэта часта здараецца ў паўсядзённым жыцці, што веравызнанні, якія здаюцца настолькі непадобнымі, насамрэч схільныя да пэўнага ўзгаднення пры больш уважлівым разглядзе, нават да пэўнага с нтэзу; я думаю, што магу паказаць вам, што на самой справе ў сучаснай фашысцкай дактрыне вы знойдзеце поўнае спалучэнне вялікіх характарыстык абодвух веравызнанняў. З аднаго боку, вы знаходзіце ў фашызме, узятым з хрысц янства, узятым непасрэдна з хрысц янскай канцэпцыі, велізарнае бачанне служэння, самаадмаўлення, самаахвярнасці дзеля нашых, дзеля свету, дзеля сваёй краіны; не столькі л кв дацыя асобы, колькі зліццё асобы з чымсьці значна большым, чым яна сама; ў вас ёсць гэтая асноўная дактрына фашызму — служэнне, самааддача — таму, што фашыст павінен лчыць найвялі

найвял кшы мпульс у свеце. З ншага боку, вы бачыце, што з н цшэанскай думк запазычаны мужнасць, выкл к ус м снуючым рэчам, як я перашкаджаюць руху чалавецтва, абсалютнае адмаўленне ад дактрыны кап туляцы ; цвёрдая здольнасць змагацца з ус м перашкодам пераадольваць х. Фактычна, вы маеце стварэнне дактрыны пра людзей с лы самадапамог , што з'яўляецца яшчэ адной выдатнай рысай фашызму.

Так м чынам, мы бачым — я думаю, што магу сцвярджаць — нейк шлюб гэтых двух вял к х дактрын, як выяўляецца ў практычным крэда фашызму сёння. І гэта, па сутнасц , праяўляецца ва ўс м нашым стаўленн да жыцця. Мы можам звесц яго да найменшых дэталю агульнага снавання. Ад самага шырокага найбольш абстрактнага ўяўлення мы можам перайсц да самых падрабязных рэчаў паўсядзённага жыцця. Мы патрабуем ад ус х нашых людзей галоўнай канцэпцы грамадскай службы, але мы таксама саступаем м узамен л чым, што ў фашысцкай канцэпцы дзяржава пав нна прызнаваць абсалютную свабоду. У сва м грамадск м жыцц чалавек пав нен паводз ць сябе як годны член дзяржавы, ва ўс х сва х дзеяннях ён пав нен адпавядаць дабрабыту нацы . З ншага боку, ён атрымл вае ад дзяржавы ўзамен поўную свабоду жыць разв вацца як асоба. І ў нашай марал — я думаю, што магу сцвярджаць, што гэта адз ная грамадская маральнасць, у якой прыватная практыка цалкам супадае з грамадск м пратэстам, — у нашай марал адз ным тэстам любога маральнага пытання з'яўляецца тое, ц перашкаджае яно або зн шчае як м-небудзь чынам здольнасць асобы служыць дзяржаве. Ён пав нен адказаць на пытанн : «Ц шкодз ць гэта дзеянне нацы ? Ц шкодз ць яно ншым членам нацы ? Ц шкодз ць яно маёй уласнай здольнасц служыць нацы ?» І кал адказ на ўсе гэтыя пытанн в давожны, асоба мае абсалютную свабоду раб ць тое, што хоча; гэта дае асобе значна найбольшую меру свабоды ў дзяржаве, якую любая с стэма пад к раўн цтвам дзяржавы ц любая рэл г йная ўлада кал -небудзь давала асобе.

Найбл жэйшым падыходам да гэтага маральнага выпрабавання быў, магчыма, падыход грэчаскай цыв л зацы , якая па сваёй арган зацы , вядома, мела ўяўленне пра дзяржаву, не нашмат горшае за сучаснае фашысцкае ўяўленне.

Гэтае стаўленне, гэта ф ласофскае паходжанне навязваюць фашысту пэўныя вельм выразныя прав лы сацыяльных паводз н, як я зводзяцца да дэталёвага выкл ку снуючаму парадку рэчаў, хоць мы не будзем паглыбляцца ў гэтыя дэтал , акрамя таго, што пакажам, што гэтыя шырок я прынцыпы можна звесц да дэталю. Напрыклад, мы л чым недарэчнай с стэму, у якой чалавека могуць аштрафаваць, кал ён рызыкуе нават нанесц сабе шкоду, вып ўшы пасля гадз ны, кал гэта дазволена законам, але як , у сваёй публ чнай якасц большай ц меншай публ чнай асобы, можа цалкам беспакarana здзяйсняць дзеянн , як я могуць пагражаць усёй структуры дзяржавы. Кал ён рызыкуе нанесц сабе найменшую шкоду, уся с ла закона маб л зуецца супраць яго; тым не менш, у сваёй публ чнай якасц ён можа пагражаць усяму жыццю нацы : ён можа пагражаць самым апорам дзяржавы.

Фашысцк прынцып — гэта прыватная свабода грамадская служба. Гэта накладае на нас у нашым грамадск м жыцц ў нашых аднос нах да ншых людзей пэўную дысцыпл ну пэўную стрыманасць; але тольк ў нашым грамадск м жыцц ; я б вельм пераканаўча сцвярджаў, што адз ны спосаб мець прыватную свабоду — гэта грамадская арган зацыя, якая ўнесла б нейк парадак у эканам чны хаос, як снуе ў сучасным свеце, што такая грамадская арган зацыя можа быць забяспечана тольк метадам ўлады дысцыпл ны, як я ўласц выя фашызму.

Аднак, вяртаючыся да ф ласофскага боку, мы бачым, што фашыст натуральным чынам, дзякуючы сваёй ф ласоф , пав нен быў мець пэўную дысцыпл ну ў жыцц , я б назваў яе ўпарадкаваным атлетызмам, а таксама пачуццё даверу да л дарства, веру ва ўладу, што чужа ншым рухам. І тут мы адразу сутыкаемся з фундаментальным прынцыпам сацыял зму л берал зму.

Сацыял зм, вядома, рэзка адрозн ваецца ад л берал зму ў сваёй канцэпцы эканам чнай арган зацы ;

*****қанвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

але ў ф ласоф , я думаю, мала сацыял стаў ц л бeralаў, як я б не пагадз л ся з тым, што яны сапраўды маюць агульнае паходжанне, кал мы вернемся дастаткова далёка ў погляды на жыццё Вальтэра-Русо; перш за ўсё да апошняга. Цяпер, ц магу я прапанаваць вам фундаментальнае адрозненне, якое тут узн кае пам ж л бeral змам сацыял змам, з аднаго боку, фашызмам, з другога? Русо, на наш погляд, альбо зраб ў вял кую памылку, альбо яго вельм незразумел . Русо сказаў пра роўнасць. Мы адказваем: кал вы маеце на ўвазе роўнасць магчымасцей, так; кал вы маеце на ўвазе роўнасць людзей, не. Гэта абсурд. Я асаб ста л чу, што кал яго прав льна прачытаць, Русо меў на ўвазе роўнасць магчымасцей, што галоўная атака Русо была на к равана — справядл ва на к равана — на дэкадэнцкую с стэму, пры якой ён жыў. Па сутнасц , ён сказаў: «Недарэчна, што гэтая лян вая, дэкадэнцкая французская шляхта» (як м яны, несумненна, был ў той час) «прэтэндуе на прыв ле , як я душаць жыццё нацы . Роўнасць магчымасцей — гэта фундаментальная рэч. Няхай к руюць тыя, хто здольны к раваць. Няхай н хто не к руе таму, што яго дзед даказаў сваю здольнасць к раваць». Гэта быў бунт супраць прыв леяў, сцвярдженне, што чалавек таленту здольнасцей пав нен к раваць справам вял кай нацы . Але гэтая дактрына была падхоплена яго пазнейшым вучням як роўнасць людзей, што ўсе людз роўныя.

З гэтай канструкцы вын кае ўся памылка, як мы яе бачым. Гэта в давочны ясны абсурд. Адз н чалавек, па розуме ф з чнай форме, вельм адрозн ваецца ад ншага. Гэта не пытанне, як часта кажуць сацыял сты, маральнай ц духоўнай роўнасц . Гэта зус м ншая рэч. Маральна духоўна чалавек, як падмятае падлогу ў вял к м б знэсе, можа значна пераўзыходз ць к раўн ка гэтага б знесу. Але пытанне ў тым, як чалавек падыходз ць для якой працы. Якая належная функцыя яму выконваць? Некаторыя людз добрыя ў адным, а некаторыя — у ншым. Вядома, мы цалкам выключаем з фашызму канцэпцыю сацыяльнага класа, бо яна грунтуецца на выпадковасц спадчыннасц ; але мы сцвярджаем, што некаторыя людз ад прыроды здольныя раб ць пэўныя рэчы, а ншыя — не. І як тольк вы прымаеце гэтую аснову мыслення, вы аспрэчваеце ўсю канцэпцыю дэмакраты .

Вы аспрэчваеце перакананне, што кожнае пытанне ў свеце, як м бы складаным яно н было, можа вырашыць кожны, як м бы неспрактыкаваным ён н быў; сапраўды, разглядаючы ў гэтым святле, абсурдна, што тэхн к ва ўрадзе ц ў чым заўгодна можа атрымл ваць нструктаж ад людзей, як я разглядаюць гэты прадмет каля пяц хв л н у год. Кал б я зайшоў у нжынерную майстэрню, паназ раў за тым, як нжынер выконвае сваю працу, а потым пачаў бы раскадваць яму, як гэта раб ць, ён бы сказаў мне — слухна — што я самаўпэўнены асёл. Падобным чынам, тое, што чалавек, як зус м не вывучаў праблемы кра ны, пав нен пастав ць свой кубак п ва на прылавак пойдзе да выбарчай участк даць падрабязныя нструкцы аб тым, як яго кра на будзе к равацца на працягу наступных чатырох гадоў, здаецца нам абсурднай дэяй. «Усе людз роўныя, ўсе людз аднолькава квал ф каваныя, каб выказаць сваё меркаванне па любым пытанн , пакуль гэта пытанне такое складанае, як к раванне кра най» — гэта нтэрпрэтацыя, якую сацыял-дэмакратыя дае творам Русо, гэтая канцэпцыя в давочна абсурдная. Аднак гэтая ф ласофская аснова ўсёй дэмакратычнай с стэмы. Таму мы аспрэчваем асноўную канцэпцыю, што ўсе людз роўныя ў вырашэнн ўс х праблем. Мы прымаем роб м сваёй роўнасць магчымасцей выступаем — пав нны выступаць — супраць канцэпцы прыв леяванай спадчыннасц .

Кал чалавек даказаў сваю вартасць, ён можа дасягнуць найвышэйшых пасадаў кра не, ўся наша с стэма адукацы пав нна быць пабудавана менав та так. Але ён не пав нен быць на вяршыні тольк таму, што яго бацька ц дзед был там да яго. І таму, з аднаго боку, мы аспрэчваем прыв ле правых, а з другога боку, мы аспрэчваем недарэчную дактрыну левых, што ўсе людз па дарунку прыроды роўныя. Цяпер вы можаце сказаць, , магчыма, сказаць з доляй праўды, што

пра гэтыя дактрыны ўжо чулі раней, што гэта была аснова банапартызму, або, калі вярнуцца яшчэ далей да яго паходжання, гэта была аснова цэзарызму.

Вядома, фашызм мае глыбока старычную сувязь з цэзарызмам, але сучасны свет глыбока адрозніваецца ад формаў ўмоў старажытнага свету. Сучасная арганізацыя занадта шырокая занадта складаная, каб абавязваць толькі аднаго чалавека, як і былі таленавітыя ён быў. Сучасны цэзарызм, як і ўсё сучаснае, з'яўляецца калектыўным. Воля талента аднаго чалавека замяняецца воляй здольнасцяў дысцыплінаваных тысяч, якія складаюць фашысцкі рух. Кожная чорнакашуля — гэта асобная ячэйка калектыўнага цэзарызму. Арганізаваная воля адданных мас, падпарадкаваная добраахвотнай дысцыпліне натхнёная гарачым дэалам нацыянальнага выжывання, замяняе волю да ўлады вышэйшага парадку асобнага звышчалавека. Тым не менш, гэты калектыўны цэзарызм, узброены зброяй сучаснай навукі, знаходзіцца ў тых жа глыбокіх старычных адносінах, што старажытны цэзарызм да рэакцыі, з аднаго боку, да анархіі, з другога. Цэзарызм выступаў супраць спартацызму, з аднаго боку, Патрыцыянскага Сената, з другога. Гэтая пазіцыя такая ж старая, як і гісторыя апошніх двух тысяч гадоў. Але ў тэні часы мы не хапала магчымасцей для канструктыўных дасягненняў, як і ёсць сёння, аднак ні ўрок, які мы можам атрымаць з папярэдніх доказаў гэтай дактрыны, заключаецца ў наступным: кожны раз, калі свет пад уплывам Спартака дрэйфаваў да поўнага краху хаосу, менавіта тыя, каго Шпенглер называў «вядомымі фактарамі», выцягвалі свет з атрыманага хаосу вельмі часта давалі чалавецтву стагоддзі мору парадку ў новай сістэме новай стабільнасці. І гэты раб-лася, раб-лася, сучасным фашысцкім рухам, «прызнаючы пэўныя фундаментальныя факты палітычнага фаласофа». Зноў жа, у нас ёсць пэўнае спалучэнне двух, здавалася б, супярэчлівых дактрын. Нас часта абвешчваюць у тым, што мы бярэм нешта ад правых нешта ад левых. Што ж, вельмі разумна пазычаць у нашых рэалізацыяў; адкуль тое, што дрэнна, захаваць тое, што добра; як толькі вы адыходзіце ад старога парламенцкага мыслення, вы, вядома, бачыце мудрасць любога такога курсу. І фашызм, вядома, бярэ нешта ад правых нешта ад левых, дадае да гэтага новыя факты, каб адпавядаць сучаснасці.

У гэтым новым сінтэзе фашызму, які значна бліжэй да нашай непасрэднай сітуацыі, мы выяўляем, што бярэм вядомыя прынцыпы стабільнасці, падмацаванай уладай, парадкам, дысцыплінай, які быў атрыбутам правых, спалучаем яго з прынцыпам прагрэсу, дынамічных змен, які мы ўзялі ў левых. Кансерватызм — калі называць яго тым мем, пад якім ён вядомы ў гэтай краіне — верыць у стабільнасць падтрымлівае яе сваёй верай у парадак; але кансерватызм заўсёды церпеў няўдачу ў сучасным свеце ў сваёй няздольнасці зразумець, што стабільнасць можна дасягнуць толькі праз прагрэс: што ўпартае супрацьўленне зменам прыводзіць да рэвалюцыйнай сітуацыі, якой кансерватызм найбольш баіцца. З іншага боку, левыя заўсёды не разумелі, дзякуючы свайму комплексу Русо, што адзіны спосаб дасягнуць прагрэсу — гэта прыняць выканаўчыя інструменты, з дапамогай якіх змены толькі магчымыя.

Такім чынам, мы прыйшлі да высновы: стабільнасць можа быць дасягнута толькі ў тым выпадку, калі вы гатовыя да ўпарадкаваных змен, бо каб заставацца стабільным, вы павінны адаптавацца да новых фактаў новай эпохі. З іншага боку, прагрэс, якога жадаюць левыя, можна дасягнуць толькі ў тым выпадку, калі вы прымеце выканаўчыя інструменты прагрэсу, а менавіта аўтарытэт, дысцыпліну і лаяльнасць, якія заўсёды існавалі толькі правымі. Аб'яднаўшы гэтыя два прынцыпы, мы дасягнем асновы фашысцкай веры і фашысцкай арганізацыі.

Зноў вы скажаце: «Гэта зноў цэзарызм і банапартызм. Гэта перастала быць пытаннем чыста індывідуальнага кантраля. Механізм, з якім мы маем справу, занадта вядомы, каб з ім мог справіцца адзін чалавек. Такім чынам, ён стаў калектыўным цэзарызмам —

к раўн цтва арган заванай дысцыпл наванай масай, аб'яднанай добраахвотнай дысцыпл най дэалам нацыянальнага сусветнага адраджэння, як я палка натхняюць яе. Але асноўныя прынцыпы застаюцца ранейшым ; таму, хоць ваш фашысцк рух можа дасягнуць мэты, якую раней выконваў цэзарызм, можа ўвесц парадак у хаос, выкл каны канфл ктам пам ж Спартакам рэакцыяй, можа на некальк гадоў ц некальк стагоддзяў даць вял к м р свету, ён усё ж нясе ў сабе ўласны распад не дасягае таго, што мы л чым неабходным».

Я л чу, што адказ на гэтае пытанне, якое з'яўляецца адз ным сапраўды слушным, заключаецца ў тым, што раней заўсёды бракавала фактару сучаснай навук . Цяпер у вас ёсць зус м новы фактар. Кал вы можаце ўвесц ў сваю с стэму к равання новую эфектыўнасць, ўсе прызнаюць, што так я рух , кал яны прыходзяць да ўлады, прынамс эфектыўныя: кал вы можаце прывесц да ўрада хаця б на некальк гадоў выканаўчую ўладу эфектыўнасць, якая дазваляе раб ць справы, вы можаце вызвал ць — вы вызвал ць — зняволенага ген я навук , каб ён выканаў задачу, якую ён пав нен выконваць у сучасным свеце. Як м б н был нашы розныя погляды на структуру дзяржавы эканом к , я думаю, што мы ўсе пав нны пагадз цца, што шляхам разумнай арган зацы свету, з дапамогай с лы сучаснай навук прамысловасц можна было б раз назаўжды вырашыць праблему беднасц раз назаўжды л кв даваць беднасць найгоршыя праявы хвароб пакут гэтага свету.

Так м чынам, кал магчыма мець эфектыўную форму к равання, у вас ёсць для такой с стэмы, упершыню ў г сторы , нструмент, з дапамогай якога абл чча зямл можа быць зменена назаўжды. Як тольк будзе зроблена галоўнае, як тольк сучасная навука тэхн ка будучь вызвалены выканаюць сваю задачу, як тольк вы змен ць сваю пал тычную ф ласофскую с стэму з часовай пал тычнай на пастаянную тэхн чную аснову, больш не будзе патрэбы ў пал тыцы спрэчках, як я адцягваюць увагу свету сёння. Праблема беднасц будзе вырашана, асноўныя праблемы будучь выгнаны, накольк гэта магчыма, як ус м вядома, кал сучасная навука будзе належным чынам маб л завана. Тады чалавецтва будзе вызвалена для таго ў жыцц , што сапраўды мае значэнне.

Так м чынам, хоць, магчыма, праўда, што некаторыя з гэтых з'яў у вечных паўторах г сторы наз рал ся ў свеце раней прынос л вял кую карысць чалавецтву, аднак н кол раней вял к я выканаўчыя рух не мел магчымасц выканаць сваю задачу, якую м цяпер даручаюць сучасная навука вынаходк .

У момант вял кага сусветнага крыз су, крыз су, як ўрэшце рэшт непазбежна паглыб цца, на г старычным фоне ўзн кае рух, як роб ць яго з'яўленне непазбежным. Ён мае пэўныя традыцыйныя рысы, запазычаныя з вельм слаўнага м нулага, але сутыкаецца з фактам сённяшняга дня, узброены нструментам , як м тольк гэтая эпоха кал -небудзь давала чалавецтву. Дзякуючы гэтаму новаму цудоўнаму супадзенню нструментаў падзей праблемы гэтай эпох могуць быць пераадолены, будучыня можа быць гарантавана ў прагрэс ўнай стаб льнасц . Магчыма, гэта апошняя вял кая сусветная хваля бессмяротнага, вечна паўтаральны кесараўск рух; але з дапамогай навук натхненнем сучаснага розуму гэтая хваля панясе чалавецтва да далейшага берага.

Тады, нарэшце, «цэзарызм», наймагутнейшае праяўленне чалавечага духу ў высок м мкненн да трывалых дасягненняў, выканае сваю сусветную м с ю, адкуп ць сваю ахвяру ў барацьбе стагоддзяў споўн ць свой г старычны лёс. Чалавецтва, вызваленае ад галечы ад мног х жахаў пакут хвароб, каб атрымл ваць асалоду ад свету, адроджанага дзякуючы навуцы, усё яшчэ будзе мець патрэбу ў фашысцк м руху, пераўтвораным у мэту новага больш высакароднага парадку чалавецтва; але вам больш не спатрэбіцца дз ўныя трывожныя людз *****канвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

як я ў дн барацьбы небяспек , у ночы цемры працы выкавал сталёвы нструмент, з дапамогай
якога свет пяройдзе да вышэйшых рэчаў.

Герман я яе жанчыны, аўтарка Ганна Зел г-Томан

Д Падчас майго апошняга в з ту ў Англію мног я англ чанк пытал ся ў мяне пра станов шча жанчын у Трэц м Рэйху. Паводле пачутых м аповедаў, яны л чыл нас проста рабыням . Насамрэч, яны казал пра гэта адкрыта дадавал , што м шкада нас ад усяго сэрца. Я хацела б расказаць вам, як мы, нямецк я жанчыны, став мся да Новага Рэйха, пачну з жонак мац .

З г сторы мы ўсе ведаем, што за кожнай рэвалюцыяй дуць новыя канстытуцыйныя формы, дзякуючы паўстанню, якое спарадз ла гэтыя новыя формы, мы звычайна наз раем фундаментальныя змены ў грамадск м жыцц людзей. Новая с стэма ў Герман , «нацыянал-сацыял зм», стала жаданай зменай для м льёнаў сем'яў, як я жудасна пацярпел ад наступстваў вайны, што зраб ла жыццё цяжарам для мног х мац х дзяцей. Задачай Адольфа Г тлера было дапамагчы м пакласц канец катастроф чнай дэ , што «лепш зус м не мець дзяцей».

Нельга забываць, што эга зм быў асновай старой с стэмы да таго, як фюрэр прыйшоў пабудаваць новы Рэйх. Менав та ён зноў прымус ў нямецк х жанчын паверыць, што сям'я — гэта асноўная ячэйка дзяржавы, а мац ў ёй — жывы с мвал нацыянальнага выжывання праз выхаванне здаровых дзяцей. Мацярынства жаноцкасць зноў знайшл сваё ранейшае значэнне вел ч.

СЛУЖБА ДЛЯ МАЦІ

У 1934 годзе Нацыянал-сацыял стычная л га жанчын упершыню аб'ядналася для сур'ёзнай сумеснай працы заснавала Рэйхскую службу мац . Гэтая служба знаходз цца пад к раўн цтвам кожнага аддзялення Л г складаецца са спецыяльных курсаў навучання, адкрытых для ўс х жанчын, замужн х ц незамужн х, маладых старых. З 1934 года не менш за 600 000 нямецк х жанчын наведвал гэтыя курсы атрымал навучанне па вядзенн хатняй гаспадарк , кул нары шыццю, а таксама асновам г г ены сястрынскага догляду. Акрамя таго, пакольк мы, немк , належым да нацы без калон й, мы пав нны быць асцярожным з любым в дам сырав ны, на гэтых курсах жанчыны вучацца, як ператварыць, здавалася б, бескарысныя рэчы ў карысную мэту. Як прав ла, кожны курс ахопл вае дзесяць вечароў, агульная працягласць навучання — дваццаць чатыры гадз ны.

Кошт так х курсаў вагаецца ад дзвюх да трох марак у вёсцы ад трох да пяц марак у горадзе. Тыя, хто можа сабе гэта дазвол ць, пав нны аплац ць поўную суму, але дадатковыя сумы ўносяць Жаночая секцыя Працоўнага фронту Нацыянал-сацыял стычная арган зацыя дабрабыту для тых, хто не можа сабе гэтага дазвол ць. Вельм часта ўсю суму аплачвае працадаўца за дзяўчыну, якая неўзабаве сыходз ць з працы, каб выйсц замуж. У Герман снуе некальк сотняў так х мацярынск х школ, як я пастаянна працуюць у х, знаходзячы прызначэнне для тысяч валанцёраў- апекуноў, настаўн каў грамадскага дабрабыту, моладзевых л дараў гэтак далей.

Менав та такая праца дае кожнай нямецкай жанчыне магчымасць актыўна ўдзельн чаць у жыцц нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы, бо кожная жанчына разумее, што пав нна ўзяць свой уклад побач з мужчынам , як я нясуць такую ж адказнасць за будучыню нашай нацы .

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

ПРАЦОЎНІЦА

Н што не абмяркоўвалася больш за ўсё ншым кра нам , чым станов шча жанчын-прафес яналак працуючых жанчын у Трэц м Рэйху. Прац ўн к нацыянал-сацыял зму настойвал на тым, што з моманту прыходу да ўлады Адольфа Г тлера ўсе працуючыя жанчыны будуць гвалтоўна звольненыя з працы замененыя мужчынам . Насамрэч, н што не можа больш супярэчыць праўдзе, бо ўсе актыўныя жанчыны ў прамысловасц прафес ях арган заваны ў рамках Працоўнага фронту, а тыя жанчыны, як я раней не працавал , але жадал дапамагчы ў будаўн цтве Новага Рэйха, добраахвотна ўступ л ў Л гу жанчын пад к раўн цтвам фраў Шольц-Кл нк. У гэтых дзвюх арган зацыях мы знаходз м хатн х гаспадынь, настаўн ц, медсясцёр, акушэрак, мастачак, жанчын-доктараў ўс х жанчын з ун верс тэцкай адукацыяй.

Пакольк дэалам нацыянал-сацыял зму з'яўляецца захаванне сям' як асноўнай адз нк дзяржавы, праўда, што Працоўны фронт дамогся зняцця жанчын з фабрычнай працы, якая не падыходз ць для жаночага целаскладу, замян ўшы х беспрацоўным мужчынам . Аднак гэтым жанчынам знайшл больш спрыяльную працу ў ншым месцы.

Нямецк я жанчыны дагэтуль працуюць ва ўс х гал нах, звязаных з адзеннем, а м льёны ншых — настаўн цы, медсёстры хатн я прыслуг , ёсць таксама шмат жанчын-лекараў, жанчын-арх тэктараў, жанчын на сцэне ў к но, не тольк як актрысы, але як выдатныя прадзюсары, так я як знакам тая Лен Рыфеншталь, якая адказвае за ўсю фатаграф ю на важных партыйных сходах на Ал мп йск х гульнях. Таксама м льёны жанчын працуюць у прамысловасц , утвараючы, як я ўжо казал, асабл вую частку Працоўнага фронту. Вядома, нельга сказаць, што нямецк х жанчын загнал ў хатн я гаспадарк .

УНУТРАНЫЯ ПАСЛУГІ

Нават тыя, хто, як хатняя прыслуга або хатн я гаспадын , асабл ва абмежаваны хатняй сферай, атрымал асабл вую ўвагу. Кал да ўлады прыйшоў Адольф Г тлер, Л зе жанчын была пастаўлена спецыяльная задача пераадолець ун версальны забабоны, што хатняя праца — гэта занятак тольк для н жэйшых класаў. Цяпер кожная дзяўчына, багатая ц бедная, пасля заканчэння школы пав нна здаць строг экзамен па хатн х абавязках, акрамя таго, большасць нашых дзяўчат у васьмнаццаць гадоў, перш чым пачаць сваю ўласную прафес ю, добраахвотна зап сваюцца ў Жаночую працоўную службу, якая часта ўключае хатн я абавязк , каб дапамагчы нейкай цяжка працуючай мац .

Роля жанчыны ў новым грамадск м парадку вызначалася не старым лозунгам «Права жанчын», а ў сувяз з тым, што жанчына можа прынесц грамадству ў цэлым — нацы . Пакольк ўплыў жанчын заўсёды быў найбольшым у фарм раванн нтымнага сацыяльнага жыцця нацы , нас хвалюе не стольк тое, дзе мы служыць, кольк тое, як мы служыць.

НЯМЕЦКАЯ ДЗЯЎЧЫНА

Ужо ў школе нямецкая дзяўчынка далучаецца да BDM (Bund Deutscher Mädel), найбуйнейшай арган зацы такога кшталту ў свеце. BDM, звязаная з рухам Г тлерюгенда, атрымл вае падрабязныя нструкцы па падрыхтоўцы, асабл ва па прыв цц здаровай жыццёвай ф ласоф (Weltanschauung), ад Нацыянальнага моладзевага л дара Бальдура фон Шыраха. Сорок школ был пабудаваныя па ўсёй кра не з адз най мэтай навучання дзяўчынак

маладзевых л дараў на гэтых прынцыпах.

Як будучыя мац , лекары, эканам сты, настаўн цы, юрыстк г.д., усе нямецк я дзяўчаты абавязаны выкарыстоўваць свае здольнасц на найлепшыя нацыянальныя мэты, але спачатку яны пав нны атрымаць, у якасц асновы, надзейны сацыяльны фон. Дзе можна лепш яго атрымаць, як не ў таварыстве нямецкай дзявочай арган зацы BDM? Першая неабходнасць — гэта ф з чная падрыхтоўка, таму кожная дзяўчына пав нна с стэматычна разв ваць свае ф з чныя ўзроўн ў адпаведнасц з узростам. Адначасова праводз цца навучанне першай дапамозе сястрынскай справе. Існуюць лагеры BDM, дзе дзяўчаты вучацца дапамагаць па гаспадарцы, хатн я школы для падрыхтоўк ў якасц дз цячых медсясцёр, дыеталагаў нных хатн х работн каў.

Пасля заканчэння школы дзяўчаты заахвочваюць правесц год у «Службе зямельнага года», выконваючы карысную працу на зямл . Гэта паралельная арган зацыя «Службе працы» для маладых мужчын, якая выконвае карысную працу, што не канкуруе са звычайным прафес ям . Сапраўды, было ўстаноўлена, што праца з вял кай эканам чнай каштоўнасцю заключаецца ў замене жанчын, як я страц л працаздольнасць з-за хваробы, прадастаўленн м належнага адпачынку для аднаўлення. Гэта было асабл ва выгадна ў выпадку перагружанай мац , чую хатнюю працу ўзял на сябе дзяўчаты з «Службы працы», а яе дзяцей даглядаў мясцовы «дз цячы сад».

Нягледзячы на тое, што простая статыстыка гэтай г ганцкай арган зацы жанчын Герман дастаткова ўражвае, сапраўдная каштоўнасць заключаецца ў створаных маральных стандартах. Нямецкая дзяўчына ў сва м BDM «Зямельнай службе» не тольк атрымл вае вял к вопыт, але набывае пачуццё сацыяльнай адказнасц , бо ёй чытаюць тыя ж лекцы нструкцы па пал тычных эканам чных праблемах, што маладым мужчынам у х арган зацыях. Кожны, хто наведваў жаночы працоўны лагер, быў у захапленн ад моцных, добра складзеных дзяўчат, х вочы ззял здароўем шчасцем. Мног я з ма х англ йск х сяброў пытал ся ў мяне тут: «Як гэта атрымл ваецца, што ўся атмосфера вашай моладз такая чысц ня ззянне с лы жыцця?»

«Як вам гэта ўдалося?» Адказ можа быць тольк адз н: «Дух Адольфа Г тлера»!

Што такое сацыял ізм?

Ёзэф Гебельс

Э Вельм разумная сучасная палітычная канцэпцыя, прызнаецца гэта ці не, круц іцца вакол цэнтральнага фактару ўсяго будучага развіцця — сацыяльнай праблемы.

Сацыяльныя праблемы — гэта больш, чым проста праблема насустрач. Калі б гэта было не больш за тое, марксіст меў бы рацыю. Пралетарыяты інтэрнацыянальны не з любові да міжнароднага змешвання, а з-за трагічнага ўсведамлення таго, што раней не было нацыянальнага рашэння яго праблемыснавання. Буржуазны эгізізм іўрэйская канкурэнцыя працаваў разам, свядома несвядома, стварыў тое, што крадзе ў народа самае святло дыхання жыцця — класавую вайну.

Сацыяльныя нягоды нараджаюць запал да Бяспек. Глыбока ў пралетарыяце дрэмле любоў да Дому, Зямлі Айчыны, якая знаходзіцца сваёй выразнасцю як у добрых, так і ў дрэнных формах, заўсёды гатовая да найвысакароднейшых ахвяр. Нават пры марксізме пралетарыят не адчувае нянавісці да Айчыны, а толькі да гэтага буржуазнага скажэння Айчыны — Сістэмы. Гэтая Сістэма сапраўды стварыла ўмовы, у якіх нацыяналізм капіталізм быў адным і тым жа. Барацьбу з інтэрнацыяналізмам нельга выйграць фразамі. Сацыяльныя нягоды можна вырашыць толькі праз сацыяльны дзеянне. Пралетарыят будзе працягваць думаць інтэрнацыянальна, пакуль ён не мае долгі Нацыі. Як можна любіць паважаць тое, чаго не ведаеш?

Сацыяльная праблема — гэта пытанне таго, каб зноў прымусяць міжнародны гарадскі пралетарыят усвядоміць сваю фундаментальную сувязь з глебай. Чалавек можа ўкараніцца толькі ў сваёй уласнай глебе. Ён адчувае сябе звязаным толькі з тым, што яму належыць. Адзінае эфектыўнае барацьба з бальшавізмам — гэта левая дацыя капіталізму.

Гэта сведчыць пра адсутнасць палітычнага інстынкту ў сярэдняга класа, які атаясамліваў сябе з капіталізмам, з якім, у рэшце рэшт, было мала што агульнага. Капіталізм — гэта амаральнае размеркаванне капіталу. Капіталізм узаканомлены — гэта тое ж самае, што дэмакратыя ў палітыцы: аменаваць амаральнае размеркаванне ўлады ўнутры дзяржавы. Абодва фактары, капіталізм і дэмакратыя — хі адносны як сын да бацькі — з'яўляюцца заклінымі ворагамі новай сацыяльнай арганізацыі дзяржавы. Да гэтага часу яны задавальняліся гнараннем сацыяльнай праблемы абыходзіліся, наколькі гэта было магчыма, крывадушным споведдзю флантропіі. У гэтым трагедыя левалібералізму — флантропія: кангламерат буржуазнай баязлівасці, сентыментальнасці, садызму страху. Уся гісторыя сацыяльнага «паляпшэння» разгортваецца перад нашымі вачыма як жахлівы прыклад левальнай няздольнасці справіцца з сацыяльнай праблемай, а тым больш зразумець яе глыбіню. Сацыяльная праблема не мае нічога, абсалютна нічога агульнага з сентыментальнасцю «дабрачыннасцю». Гэта праблема нацыянальнай неабходнасці. Сусветную палітычную важнасць гэтай праблемы надае не толькі тое, што мільёны людзей галадаюць, але і тое, што гэта можа прывесці да краху нацыі. Толькі гэта забяспечвае бесперапыннасць сацыяльных дзей. Сентыментальнасць «дабрачыннасць» сама па сабе абсалютна ненадзейная. Адна толькі нацыянальная неабходнасць спараджае фанатызм лютых парываў веры. Такім чынам, сацыяльная праблема грунтуецца на структуры будучых палітычных падзей і дае моладзі новыя абавязкі і новыя задачы.

З гэтага ўсведамлення нараджаецца сапраўды сацыяльная канцэпцыя дзяржавы, якая мае мала агульнага з

Маркс сца-пралетарск, як з л беральна-дэмакратычным паняццям. Я думаю ў сацыяльным сэнсе, кал жадаю прыгнечаным класам ма х суайчынн каў дасягнення х натуральных правоў, як правоў, а не як больш-менш добраахвотных дароў. Я думаю ў сацыяльным сэнсе, кал патрабую гэтых правоў не з матываў буржуазнага страху ці сентыментальнасці, а з усведамлення нацыянальнай неабходнасці сацыяльнай справядлівасці.

Ліберальны чалавек думае як буржуа; марксіст думае як пралетар; сацыяльны чалавек думае нацыянальна, у кантэксце нацыянальнай дзяржавы, прызначанай для выканання агульнага лёсу. Для яго нацыянальнае сацыяльнае мысленне азначаюць адно тое ж: любоў да нацыі; вера ў яе будучыню; воля да свабоды.

Сусветная ф ласоф я знешняя пал тыка Альфрэда Розенберга

Я У паўсядзённым жыцц звычайны чалавек рэдка ўсведамляе, што пал тычнае сацыяльнае жыццё ў канчатковым выніку фармуецца ф ласофскімі матывамі. Уяўленне пра буржуазны маральны кодэкс, уяўленне пра закон ўсё астатняе ў паўсядзённым жыцц, што з ім звязана, заўсёды неяк вызначаецца ўнутраным стаўленнем чалавека да яго; але толькі з нагоды вялікіх рэвалюцыйных падзей, як я ўплываюць на жыццё нацы ў цэлым, людзі выразна ўсведамляюць гэты факт. Можна сказаць, што менавіта гэты адбываецца сёння ва ўсім свеце. Незалежна ад таго, як мы можа быць непасрэднымі ўплыў канфлікту 1914-1918 гадоў на палітычныя падзеі розных нацый дзяржаў, ёсць адзін факт, як ўсё больш уражвае ўсё, чые думкі не проста павярхоўныя, а менавіта тое, што пасля такога грандыёзнага ўзрушэння людзі не могуць проста вярнуцца да свайго папярэдняга паўсядзённагаснавання, як быццам нічога не здарылася. Практычна кожная нацыя ў свеце пацярпела ад вялікіх бтваў Сусветнай вайны або прынамсі ў пэўнай ступені пацярпела ад яе наступстваў. Мільёны мільёны людзей сутыкнуліся з лёсам, як ахапіў іх з вдавочнай нечаканасцю як спарадзіў пытанні, вельмі адрозныя ад тых, што хвалявалі іх на працягу многіх дзесяцігоддзяў.

Да 1914 года свет жыў у атмасферы аптымізму. Праўда, тыя, хто займаў адказныя пасады ў розных краінах, бачылі, як на палітычным гарызонце зноў зноў з'яўляюцца хмары, але нават сярод дзяржаўных дзеячаў было шмат тых, хто верыў, што, як і папярэдніх падобных выпадках, палітычная сістэма штодзённых кампрамісаў пераможа. Эканамісты з матэматычнай дакладнасцю падлічвалі, што любы канфлікт паміж вялікімі нацыямі будзе мець такія катастрофічныя эканамічныя сацыяльныя наступствы, што крах сусветнай эканамічнай структуры абавязкова адбудзецца прывядзе да канца вайны на працягу некалькіх месяцаў. Інтэлектуальныя аптымісты грунтавалі свае надзеі на веры ў тое, што «сусветны здаровы сэнс» пераможа, пагаджаўся з вядучымі эканамістамі, кажучы, што нацыі ніколі не будуць цяпець вар'яцтва сусветнага...
вайна.

Але, як і сама прырода, жыццё людзей расіразвалася не па прамой логіцы, а па звязаных сцэжках узбуджаных пачуццяў дзікіх страстей. Менавіта гэтыя непрадказальныя стыхі ўрэшце рэшт вызвалілі сусветную катастрофу. Важна, на маю думку, каб мы сёння прызналі, што 1914 год не толькі паклаў пачатак вялікай ваеннай барацьбе, але і тыя фатальныя дні жніўня пачаў разбурацца ўвесь стары свет. Той факт, што народы ўсё лідары не змаглі прадухіліць так страшны канфлікт, з'яўляецца пераканаўчым доказам таго, што сацыяльныя канфлікты, уся тэндэнцыя сусветнай эканомікі таго часу сацыяльная структура народаў ужо не былі дастаткова магутнымі, каб гарантаваць выразна акрэсленую маршрут палітыку. Наадварот, столькі ўвагі даводзілася надаваць хаатычным масавым рухам нэйшых слаёў насельніцтва, палітычным страстям эканамічным нтарэсам, што стырна часта выслізгвала з рук дзяржаўных дзеячаў, свет хліўся да сутыкнення, ад якога ён пачаў аднаўляцца толькі праз шмат гадоў, пасля таго, як былі выдаткаваны гераічныя сілы прынесены велізарныя ахвяры.

Натуральна, што гэтак аднаўленне агульнага розуму, гэтая крытыка мінулага сучаснасці павінны былі праявіцца спачатку ў тых краінах, дзе ваенная палітычная паразы прывяла да

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

проблемы значна больш в давожныя, чым у дзяржавах, як я, прынамс пакуль што, маглі жыць за кошт пладоў сваіх ваенных перамог. Усе працэсы засаньня, вельмі розныя па сваёй прыродзе, як я адбывался ў Расіі, Венгрыі, Германіі, Турцыі, для кожнага разумнага назральнік сусветнай палітыкі выглядаюць як непамылковыя прыкметы краху ўжо згаданага старога парадку спробы стварыць новы свет тым самым чынам. Гэта звязана не столькі з лагічным усведамленнем таго, што падыходзіць, а што не, колькі з унутранай зменай характару, як, звяртаючыся як да сучаснасці, так і да мінулага, заявіў: «Так больш не можа працягвацца».

Гэта ўнутранае рашэнне мае большае значэнне, чым што-небудзь новае, яго нельга абвергнуць ніякім аргументам. Гэтыя новыя ментальныя настроі нацыі, няхай гэта будзе ў адным ці ў іншым кірунку, з'яўляюцца вырашальнай прычынай будаўніцтва або разбурэння, у залежнасці ад абставін. Цэнтр цяжару нашага цяперашняга руху ў сусветнай палітыцы вынікае з супастаўлення сілы гэтых розных ментальных энергій.

Мы, нацыяналісты, бачым у добра акрэсленым стаўленні да свету тое, што мы таксама называем «сусветнай філасофіяй» (Weltanschauung). Гэтае слова, дакладны пераклад якога на нашыя мовы вельмі складаны, азначае, перш за ўсё, менавіта тое, што яно сцвярджае: пэўны спосаб бачання свету, г.зн. выразна зразумелае ўнутранае стаўленне душы, розуму характару да знешніх рэчаў. Стаўленне, якое вырашае «так» ці «не», якое, калі гэта голас мільёнаў, фармуе лад жыцця, структуру дзяржавы, абавязкі прывілеі расы ці народа. Такім чынам, гэта стаўленне з'яўляецца стотным, фундаментальным вырашальным фактарам. Калі яно пранізвае ўсе розныя сферы жыцця, то можна казаць пра адзіную аднастайную нацыю; то можна сказаць, што дзяржава, народ «сусветная філасофія» злілася ў адно цэлае. Вядома, гэта здараецца толькі ў вельмі рэдкіх выпадках. Большасць нацый пад уплывам расавых асаблівасцей палітычных падзей пакутуюць ад разыходжання ў розных сферах жыцця, як часта спараджаюць найсур'ёзныя канфлікты ўнутры нацыі.

Такім чынам, «сусветная філасофія» не эквівалентная рэлігія, але можа ўключаць апошнюю. «Сусветная філасофія» можа надаць асаблівы характар рэлігіі або навука; яна можа быць сфармавана мастацтвам або культурным якасцям нацыі. Калі «сусветная філасофія» народа сапраўды глыбокая сапраўдная, яна будзе ўключаць характарызаваць усё. З нашага боку, яна дастаткова прасторная, каб уключыць самыя розныя разумовыя духоўныя тэмпераменты.

Стаўленне розных народаў выдатных асоб да пытанняў, звязаных з сусветнай філасофіяй, няхай гэта будзе рэлігія, навуковы ці культурны характар, было важным фактарам, як вызначаў не толькі інтэлектуальнае, але і палітычнае жыццё народаў на працягу ўсёх мінулых стагоддзяў, ялічу, што пытанне аб тым, як уплыў аказала сусветная філасофія на знешнюю палітыку ўвёл у эпоху гісторыі, з'яўляецца адной з найбольш цікавых праблем сусветнай гісторыі. Я сумняваюся, што гэтае пытанне да гэтага часу стала прадметам дастаткова глыбокага вывучэння, хоць яно павінна цікавіць не толькі навукоўца, але і кожнага дзяржаўнага дзеяча.

Дазвольце мне прывесць некалькі прыкладаў, каб прадэманстраваць, наколькі рашуча палітычная «Сусветная філасофія» можа уплываць на развіццё гісторыі на працягу стагоддзяў тысячагоддзяў?

Калі хрысціянская рэлігія распаўсюдзілася з Міжземнамор'я на Еўрапейскі кантынент адно за адным германскія плямёны станавіліся хрысціянамі, высветлілася, што амаль усе яны не прынялі рымска-каталіцкую догму, а сталі арыянамі, г.зн. паслядоўнымі Арыя, чые ўяўленне пра асобу боскае становіцца заснавальнікам хрысціянства стотна адрознівалася ад уяўлення Рымска-каталіцкай царквы. Толькі адно важнае племя стала рымска-каталіцкім з-за сваёй

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

У дзевятнаццатым стагоддзі гэта стаўленне змянялася ў бок новай формы еўрапейскага нацыяналізму. Ва ўсім свеце нацыянальнае дэя была вызваленчай думкай жыцця. Пацвярджэннем гэтага з'яўляюцца многія творы таго часу, а таксама асобы Вашынгтона, Бал-вара Гарыбальдзі. Аднак у той жа час навука гандаль набывалі ўсё большае значэнне, выслёжы Вальтэра Ратэнаў: «Лёс вырашаецца эканомікай» стала «лейтматывам» распрацоўкі большасці сацыяльных праблем. Іншым важным фактарам была колькасць насельніцтва розных дзяржаў, што прымушала шукаць рынку збыту прадукцыі сыравіны ў любой кропцы свету. Гэта стаўленне падтрымлівалася распаўсюджвалася ў асноўным людзьмі, раскіданымі па ўсім свеце. Імкнуліся да стварэння «Сусветнай Рэспублікі» замены раней існуючых нацыянальна-эканамічных сістэм так званай сусветнай эканамічнай сістэмай, пажадана пад цэнтралізаваным кантролем.

Праўда, на мяжы стагоддзяў снівалі некаторыя нацыянальныя дзяржавы ваенна-палітычнага характару, але з эканамічнага пункту гледжання снівала амаль безнадзейная блытаніца мноства розных эканамічных груп, камерцыйных прамысловых трэстаў міжнародных банкаў, як і супрацьстаяла адна адной, поспех ці няўдача як і непазбежна закранала столькі людзей, што нацыянальнае палітыка была вымушана падпарадкавацца гэтым прыватным інтарэсам прызнаць іх у большай частцы як такія, што маюць нацыянальнае значэнне.

У знак пратэсту супраць сацыяльных наступстваў гэтай чыста эканамічнай сістэмы ва ўсіх адносінах мільёны людзей паўсталі, прыслухаліся да дактрыны, як і прапаведаваў сацыяльную свабоду праз рух, як ахопліваў усе нацыі, г.зн. Марксісцка-камуністычны Інтэрнацыянал. Усе гэтыя плыні тэндэнцыі, як і пастаянна ўскладняліся ўзмацняліся новымі лабочнымі праблемамі, прывялі да перашкоды ў канцы дзевятнаццатага стагоддзя, можна смела сказаць, што Фрыдрых Ніцшэ быў самым адчувальным сейсмографам гэтых штуршкоў, як і ўзрушыў ўвесь свет. Ён не займаўся сентыментальнай філасофіяй, а адчуваў прадчуванне будучых падзей, як і павольна быў закрануць сотні мільёнаў людзей.

Усведамленне таго, што сацыяльная структура абваліцца ў нэгальваным пад уздзеяннем як грамадзянскай, так і марксісцкай, адначасова надзея на тое, што з гэтай катастрофы ўзнікне моцная раса, характарызуе яго афарызмы ўсе яго творы. У той жа час такія людзі, як Поль дэ Лагард Рыхард Вагнер, адчувалі, што свет набліжаецца да свайго канца і што павольна народзіцца новы свет. У Расіі Дастаеўскі намаляваў канец Расіі ў змрочных танах. І хоць пачуццё крайняй няўпэўненасці стала ўсеагульным, гэтыя дэспі, пазбаўленыя якой-небудзь формы, знайшлі прызнанне ў сталіцах усходу краіны. Расія ўпала, да ўлады прыйшла тэндэнцыя, як і Дастаеўскі прадказаў у сваіх «Братах Карамазовых» «Бесах». Камунізм перамог у Расіі супраць усходу сацыяльных тэорый не дзякуючы пралетарскай масавай арганізацыі гарадоў, а таму, што воля, якая ўжо была зламаная, трапіла пад уплыў валявога нееўрапейскага характару.

Калі мы разгледзім гэтыя розныя сусветныя філасофіі, як і часта, здаецца, супрацьстаяць адна адной у смяротным антаганізме, мы выявім, што ўсе яны маюць адну агульную рысу. Усе яны вынікаюць з добра акрэсленай дактрыны, няхай гэта будзе апошняя рэлігія, навуковага ці сацыяльна-этычнага характару. На гэтых дактрынах або веравызнаннях яны будуць праграму, збіраюць усё, хто верыць у гэтую праграму, імкнуцца ўсім палітычным ваенным сіламі, як і ёсць у іх распаўсюджанне, ажыццявіць гэтую дактрынальную праграму.

У агульным палітычным плане гэтае стаўленне звязана з тым, што можна назваць «ўніверсальнасцю». Гэтая ўніверсальнасць снуе незалежна ад таго, ці прызначаецца асоба вярхоўным гаспадаром, ад якога сусветны рух атрымлівае свае законы, ці ён заснаваны на абстрактных

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

грамадства або на якой-небудзь канкрэтнай тэоры. Сапраўды, апошні пятнаццаць стагоддзяў еўрапейскай гісторыі паказваюць, што ўсе нацы рухаюцца недзе ў межах такой універсальнай ўспрынятай «сусветнай філасофіі» — што ўсе вялікія барацьбы паміж нацыямі шлі сваімі шляхамі ў рамках дактрыны, якая мела ўніверсальны характар. Гэтая дактрына характарызавалася рэлігіяй універсальнасцю ў рымска-каталіцкай «сусветнай філасофіі»; тая ж характарыстыка славала ў пратэстанцкай догме, хоць у іншай форме нягледзячы на ідэю дуалістычнасці вынікаў; усё тэма і бярэ змысл знаходзім сацыяльна-этычную ўніверсальнасць, такую, якая прапавядалася падчас Французскай рэвалюцыі; гэта была негілтычная ўніверсальнасць, якая характарызавала адгалінаванне марксісцкага руху, Сусветны камунізм, які больш не прызнаваў нацыянальнасцей дзяржаў, а толькі Саюз Сацыялістычных Савецкіх Рэспублік, да якога ў любы час маглі быць дададзены новыя Савецкія Рэспублікі.

Рашучая радыкальная сусветна-філасофская змена, якую мы бачым сёння, заключаецца ў нашым цвёрдым перакананні, што будучая барацьба ўжо не будзе мець таго ж характару, што раней, што нацыянальныя барацьбы не будуць весціся ў межах якой-небудзь дадзенай «сусветнай філасофіі» ўніверсальна-сцкага кшталту, а будуць весціся ў межах нацыянальна-стычнай «сусветнай філасофіі». Іншымі словамі: тэндэнцыі, якія раней былі чыста дзяржаўнымі, становяцца шырэйшымі разглядаюцца з сусветна-філасофскага пункту гледжання, ператвараючыся ў вырашальны фактар рэгулявання жыцця ў яго самым шырокім паняцці. На пачатку нашай сучаснай эры панаванне ўніверсальнай царквы было найвышэйшым рэлігіяльным палітычным элементам. Калі адбылося першае паўстанне, дзве рэлігіяныя канфесіі супрацьстаялі адна адной. На пазнейшым этапе гэтай барацьбы гэтыя асноўныя фактары былі перанесены з рэлігіяй на дзяржаўна-палітычную арэну, якая спачатку прыняла форму манархіі, а потым рэспубліканскай дэмакратыі.

У канцы дзевятнацатага пачатку дваццатага стагоддзяў класавая дэмакратыя займала найбольшае месца ў свядомасці мільянаў людзей. І кожны з гэтых розных фактараў фармаваў фундаментальны палітычны прынцып адной з розных партый, асабліва ў Германіі. Галоўны фактар сярэднявечча быў прадстаўлены Цэнтрэцкай партыяй; дынастычная дэмакратыя — былым кансерватыўным групам; эканамічная дэмакратыя, аб'яднаная з рэспубліканскай дэмакратыяй, — дэмакратычнай партыяй; а класавая дэмакратыя — марксісцкім групам. У процівагу ўсім гэтым групам, якія славалі ў Германіі, нацыянальна-сацыялістычны рух абвясціў новы, у той жа час стары, галоўны фактар, а менавіта — дэал нацыянальнага гонару.

Усе змаганні апошніх чатырнаццаці гадоў, да 1933 года, вяліся пад гэтым сцягам. Аднак, калі яна набыла мільянаў сацыялістаў, то гэта стала магчымым толькі таму, што вялікая нацыя, якая свядома свядома ведала свой гонар, пацярпела крах, пасля якога заставалася прыняць толькі адно рашэнне. Альбо старыя палітычныя групы трэба было далей цягнуць як прадстаўнікоў старасвецкіх філасофаў, альбо новую палітычную філасофію, заснаваную на новых прынцыпах, трэба было стварыць як аснову жыцця нямецкага народа. Не трэба падкрэсліваць, што дэал нацыянальнага гонару — гэта не новая дэмакратыя, якая ўзнікае раптоўна; сапраўды, з таго часу, як славалі нямецкі народ, вакол яе круцілася ўсё яго мастацтва і літаратура. «Эпас пра Гільдэбранда», «Песня пра Нібелунгаў» «Сага пра Гудрун» даказваюць гэта, які ўся нямецкая гераічная музыка. Акрамя таго, гэтая дэмакратыя ляжала ў аснове юрыдычных кодэксаў старых нямецкіх «Саксонскіх законаў» «Грамадзянскага права» (Stadtrecht), які для многіх народаў сталі асновай многіх фактараў, які ўрэшце рэшт прывялі да аб'яднання. Мне таксама не трэба падкрэсліваць, што тое, што я тут кажу, не мае на ўвазе нішых краінаў або не крытыкуе іх.

Мая адзіная мэта — растлумачыць, што адбылося тут, у Германіі, паказаць, што ў гэтым выпадку мы маем справу не з адной з многіх рэвалюцый, а з вырашальнай рэвалюцыяй у Пачалася нямецкая гісторыя: рэвалюцыя, якая пачалася не раптоўна, а прынцыпы якой былі

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

можно знайсц ў нямецк х сялянск х войнах, у юрыдычных актах старых «вольных гарадоў», у Фрыдрыху Вял кага, у правадыроў нямецк х вызваленчых войнаў 1813 года ў вял к х мысляроў пераломнага моманту з XVIII у XIX стагоддзе.

І дазвольце мне заяв ць тут, што гэты гарачы нямецк нацыянал зм сапраўды не з'яўляецца пагрозай для законнага нацыянал зму ншых народаў, а наадварот, менавіта ён, дзякуючы сваёй духоўнай перавазе над ус м ншым пытаннем, можа адз на гарантаваць тую справядл вую раўнавагу, да якой мкнецца ўвесь свет. Аўтарытарная дзяржава, якая сёння абав'язвае раецца на нацыянал-сацыял стычны рух, здольная л кв даваць неапраўданую культурную прапаганду сярод людзей ншых рас, а таксама незаконную эканам чную экспанс ю, якая ў адваротным выпадку магла б прывесц нямецкую нацыю ад эканам чных канфл ктаў да пал тычнай барацьбы з ншым народам .

Нямецк нацыянал зм, «сусветная ф ласоф я», заснаваная на расе зямл , не з'яўляецца догмай, звязанай з ун версальнасцю; н яго перадумовы, н высновы не ўключаюць прэзумпцыю таго, што ён пав нен уплываць на ншыя, а значыць, на розныя народы расы. З ншага боку, мы л чым, што наша ф ласоф я таксама ўяўляе сабой вяртанне да паважл вага захаплення прыродай яе законам . Так м чынам, нацыянал-сацыял стычная «сусветная ф ласоф я» азначае для нас свядомае адх ленне ад тых формаў нацыянальнага жыцця, як я не надаюць належнай значнасц асабл васцям розных народаў рас; адмову ад тых культурна-навуковых дактрын, як я прэтэндуюць на тое, каб аднолькава прымяняцца да ўс х народаў; , нарэшце, мы разглядаем гэта як спробу дасягнуць больш высокай адначасова глыбокай свядомасц нашых уласных рухаючых с л у гэтых жа сферах. Наша новая «сусветная ф ласоф я», далёка не пагарджаючы ншым , з'яўляецца стотным элементам ва ўстанаўленн ўзаемнай сапраўднай паваг пам ж народам культам .

Па гэтай прычыне, напрыклад, нацыянал-сацыял стычны рух з найвял кшай павагай став цца да зус м ншай расы дзяржаўнай канстытуцы , як я маюць свае ўласныя асабл васц . У дзвюх вял к х кра нах Далёкага Усходу мы бачым структуры, як я был пабудаваныя на ўласным падмурку. Для нас Япон я, г сторыя якой нал чвае тысячы гадоў, выкл кае захапленне сва м рэл г йным выражэннем, падпарадкаваннем дзяржаўнай уладзе адданасцю нацыянальным нтарэсам. К тайская нацыя таксама разв лася з адной з формаў «сусветнай ф ласоф » — эканом к сацыяльнай этык , як я, хоць сёння здаюцца разбураным , усё ж могуць адрадж цца. І мы будзем наз раць за гэтай спробай рэарган зацы з такой жа ц кавасцю павагай, з якой мы наз раем за ўс м высакародным амб цыям ншых кра н.

Характэрна, што эпоха практычна некантраляванай экспанс мног х кра н па ўс м свеце прывяла да канфл кту да ўсведамлення таго факту, што пасля гэтага перыяду эканам чнага росту наступ ў перыяд скарачэння. У гэтым перыядзе кожная нацыя знойдзе сваю сапраўдную форму. Тое, што гэтая барацьба снуе ва ўс х кра нах без выключэння, дэманструюць жорстк я сутыкненн сацыяльнага або сусветна-ф ласофскага характару па ўс м свеце. Яны даказваюць снаванне амаль ун версальнага недахопу веры паказваюць, што дзеянн нацый у канчатковым вын ку не к руюцца добра акрэсленай дэяй, а што шэраг розных с стэм змагаюцца за вяршэнства, не прыходзячы да канчатковага рашэння.

Кал прав льна нтэрпрэтаваць знак прыкметы сучаснай пал тык , здаецца, што пс халаг чная барацьба ўс х народаў сканцэнтравана на жаданн замян ць усе с стэмы, як я вядуць нерашучую вайну, адной з гэтых с стэм або зус м новай, якая пераўзыходз ць х усе.

Герман я цалкам можа служыць адным з прыкладаў у гэтай сусветнай барацьбе — не абавязкова

прикладны прыклад — для ўмацавання магчымасц таго, што так званае «лёсавызначальнае» разв'язанне ў якасці разе не абавязкова павінна скончыцца камунізмам, але што рашучасць, народжаная моцным характарам, можа пераадолець аджыты спосаб мыслення, які больш не адпавядае сучасным умовам. Свабодны таямны плёб счыт у Саары паказаў усяму свету, наколькі глыбока новае ўяўленне пра жыццё пранікла ва ўсю нямецкую нацыю, нягледзячы на ўсе супрацьлеглыя плыні, якім было дазволена бесперашкодна аказваць свой уплыў. Прынамс, мы сам перакананыя, што нямецкая сцэма, паколькі яна перашкаджае любым прыватным палітычным і прыватным эканамічным інтарэсам атрымаць уладу, адна толькі здольная вызначыць для Германскага рэйха тыя абмежаванні, якія з'яўляюцца стотнымі ў жыццёва важных інтарэсах не толькі Германіі, але і іншых дзяржаў.

Гэта дазваляе ўпершыню за доўгія гады адрозніваць прыватныя інтарэсы, якім б моцным чынам быў ад жыццёва важных інтарэсаў нацыі ў цэлым. Аднак у той жа час у нас ёсць магчымасць стабильнай знешняй палітыкі, якая, на нашу думку, будзе мець такі характар, што натуральныя рухаючыя сілы, звязаныя з жыццём розных нацый, больш не могуць быць неэравна адвольна адна супраць адной, а будуць стаяць спяна да спяна як у інтарэсах асобных нацый, так і ў арганічным супрацоўніцтве ўсіх нацый. У гэтым комплексе вялікіх дзяржаў тады стане магчымым, што колькасць меншых нацый больш не будуць інструментам вузкага эгаізму, а будуць адзінаццымі, надзеленымі роўнымі правамі ў арганічнай дзейнасці паміж вялікімі дзяржавамі. Дазвольце мне дадаць, што, кажучы пра «малыя нацыі», я маю на ўвазе толькі тых, якіх плошчу насельніцтва ніяк не чынам не хачу прымяняць да іх інтэлектуальнае культурнае значэнне.

Такім чынам, нацыяналізацыя стыхійна «сусветная філасофія» адраджэння нацыянальнага дэалу спараджае новую канцэпцыю дзяржавы нацыянальнай эканомікі; новы добра рэгуляваны дзяржаўны кантроль над асобай, які адзіны можа прывесці да сапраўднай свабоды, у рэзкім кантраст са злоўжываннем асобам, якое пры адсутнасці кантролю закранае многія сферы жыцця, атручае разбэшчвае пачуццё думкі цэлых народаў на шкоду не карупцыянерам, а народам.

Устанаўленне згоды паміж рознымі формамі жыцця, пагадненні паміж аўтарытэтай дзяржавай, якая рэгулюе ўсе галіны нацыянальнай дзейнасці, іншым дзяржавамі, а таксама паміж групамі («комплексам») дзяржаў, якія ўтварыліся такім чынам, іншым адзінаццымі, вызначаным палітычным, расавым, географічным фактарам — у адрозненне ад выпадковых элементаў, якія характарызаваў дзевятнаццатае стагоддзе, — усё гэта складае вырашальную змену нашай сучаснай эпохі. І нацыянальны сацыялізм гатовы служыць гэтым мэтам у інтарэсах усіх народаў. Такім чынам, мы бачым, што новая «сусветная філасофія» аказвае вырашальны фарміруючы ўплыў на палітычную думку, у рэшце рэшт, на эканамічную знешнепалітычную дзейнасць.

Мы лічым, што меркаванні, прадстаўленыя ў гэтым кароткім змесце, вартыя больш уважлівага вывучэння з пункту гледжання іх магчымага практычнага прымянення на наступстваў, маючы на ўвазе словы немца, які змагаўся за свабоду стагоддзям таму: «Паважай чужую радзіму, але любі сваю».

Фашызм, жанчыны дэмакратыя, Нора Элам

«Досвед паказвае, што ва ўсё х сучасных краінах дэмакратыя можа свабодна развівацца сваю прыроду, самая скандальная карупцыя дэманструецца, і ніхто не лчыць яе карыснай для прыкрыцця сваіх злачынстваў. Дэмакратыя — гэта краіна багацця, пра якую мараць несумленныя фанатысты».

— Жорж Сарэль, Разважанні пра гвалт.

Там, сапраўды, цынкі, які перажываў барацьбу за права голасу для жанчын з 1906 па 1914 год, няма больш займальнага вядомага, чым пасляваенны энтузіаст, чыёй адзнакай апантанасцю, здаецца, з'яўляецца меркаваная небяспека для жанчын, якія атрымалі права голасу, у фашысцкай Брытаніі.

Гэтая нечаканая клопат знаходзіцца ў сваёй найбольш настойлівай прыхільнасці ў самых нечаканых месцах, тыя, хто так агрэсіўна выступаў супраць даваеннай барацьбы, сёння цалкам змянілі сваё рашэнне. Нашы новыя заступнікі не маюць сабе роўных у сваёй рашучасці, што жанчынам у прынцыпе ні ў чым не павінна быць адмоўлена, нават калі на практыцы мбудзе адмоўлена ў большасці рэчаў, неабходных для існавання.

Для жанчыны, якая ўдзельнічала ў гэтай гістарычнай барацьбе, разглядаючы права голасу толькі як сямвал, верыла, што з яго дапамогай можа стаць магчымым новы лепшы свет, так вядома заступніцтва гэтак жа агідны, як пакаленне таму. Яна лчыць, не без падстаў, што гэта падман, калі тыя, хто за ўсё гэтыя цяжкія гады ніколі не падымаў руку, каб дапамагчы ёй, а наадварот, звычайна апсвалі яе як бясполую дзвачку або расчараваную дзеву, у гадзіну поспеху мкнуцца эксплуатаваць яе ў пэнтэсах рэакцыйнай дэкадэнскай сцэны. Такая нахабнасць магчымая толькі таму, што тыя, хто звяртаецца да яе, цалкам не разумелі дагэтуль не разумеюць сэнсу гэтай барацьбы і тэрпрэтавалі патрабаванне палітычнай свабоды як жаданне асабістай распусці.

Настаў час, калі неабходна перафармуляваць прынцыпы, якія ляжаць у аснове гэтага выдатнага рашучага праўлення ўпарадкаваных змен не толькі ў становішчы жанчын, але ў прынятым стаўленні да іх.

Што ж тады ляжала ў аснове гарачага хвалявання, якое кранула сэрцы тысяч жанчын, якіх равала х розумам ў тыя бурныя гады? Гэта было не невысакароднае жаданне асабістай выгады, не барацьба жанчын толькі за сваю ўласную падлогу, як многія ўяўлялі сабе. Наадварот, ад іх дараў да самых простых шараговых людзей, гэта было фундаментальнае перакананне, што ў свеце, населеным мужчынамі, жанчынам падпалітычнай сцэмай, якая кантралюе лёсы абодвух полаў, краіна, якая выключае са сваіх саветаў уплыў, погляды таленты больш чым паловы свайго насельніцтва, будзе ў такой ступені пазбаўлена магчымасці выпрацаваць найлепшую сцэму кравання. Калі мужчыны былі ахвярамі хаатычных эканамічных умоў, жанчыны пакутавалі разам з імі. Калі сацыяльныя ўмовы, у якіх мужчыны цягнулі амаль безнадзейнае існаванне, былі невыноснымі, яны былі невыноснымі для жанчын.

Аз раючыся на вялікія гарады сваёй зямлі з поўначы на поўдзень з усходу на захад, яны бачылі жыллёвыя ўмовы, якія, як мужчыны, так і жанчыны, лчылі ганьбай для сучаснай цывілізацыі; назіраючы за рынкам працы, яны з трывогай глядзелі на прывід няўпэўненасці, які пераследуе наёмных работнікаў, якія ўласцівы старой сцэме. У палітычнай сферы яны адзначалі,

што як ва ўнутранай, так ў знешняй пал тыцы справы вядуцца так м чынам, што гэта выкл кае жак у сэрцы любога чалавека, як глыбока клапац ўся пра Брытан ю або ўсведамляў заняпад, як ўжо пачаў разбураць усе парты дзяржавы. Яны паўстал , каб запатрабаваць, каб жанчыны былі запрошаны на роўных умовах з мужчынам , каб яны маглі дапамагчы, пакуль не стала занадта позна.

Карацей кажучы, гэтае паўстанне было выкл кам старым антаган змам закл кам да супрацоўн цтва ў межах дзяржавы.

У гэтай канцэпцыі практычнага грамадзянства жаночая барацьба вельмі падобная да новай філасофшашызму. Сапраўды, фашызм — гэта лаг чная, хоць значна больш грандыёзная, канцэпцыя важных пытанняў, узнятых ваяўн чым жанчынам пакалення таму. І падабенства на гэтым не сканчаецца. Жаночы рух, як фашысцк , праводзіў пад строгай дысцыплінай выходзіў за рамкі любой партыйнай прыналежнасці; яго прыхільнікі паходзілі з усіх класаў партый. Ён заклікаў жанчын забыцца пра ўласныя інтарэсы; адмовіцца ад дробных асаблівых пераваг прывёў абароненых нешматлікіх дзяля карысці многіх; разам супрацьстаяць крыўдам несправядлівасці, як я быў ўласцівыя сцэме, настолькі катастрофічнай для дабрабыту расы. Як фашысцк рух, ён абраў свайго лідэра, выбраўшы, даў гэтаму лідэру абсалютную ўладу крываць сваёй палітыкай лёсам, праяўляючы лаяльнасць адданасць, як яны колі не былі пераўзыходзілі ў гэты краіны. Больш за тое, як фашысцк рух, ён сутыкнуўся з жорсткасцю вуліцы; здзекам сваёй працы ўнікаў; з памылковым меркаваннем добрабычлівых людзей; злосць палітыкаў. Яна цярпела нянавісць снуючага ўрада, нарэшце, адзін нату турэмнай камеры жак прымусовага кармлення. Яе прамоўцам, як я стаяла на адкрытых прасторах на рагах вуліцы, было адмоўлена ў праве на свабоду слова; на тых, хто прадаваў сваю лідэратуру, плявалі абражалі; яе дэпутаты падвяргаліся жорсткаму абыходжанню. Суфражыстскі стаў спортам для любога хулігана, як хацеў узняць закон у свае рукі. Каб зрабіць аналогію больш дакладнай, нельга паклёп не быў занадта падлым, а не як паклёп — занадта неэкспліцытна, каб аспрэчваць маральнае аблічча яе лідэраў або мэты задачы жанчын, як я быў м адданая.

Так м чынам, жанчыны, аб'яднаныя так м аб'яднаннем, не мелі люзі адносна палітычных партыйных лозунгаў, калі святыя словы «дэмакратыя» «ндывідуальнае свабоду» сталі звычайным месцам на вуснах хнідобрабычліўцаў, яны ўспомнілі, што ўсё гэта рабляся прыліберальнай адміністрацыі прыхільнікам партыі, якая зрабіла дэмакратычную сцэму вяршыняй сваёй палітычнай мудрасці. Што пры ёй хіпрыраўноўвалі да злачынцаў, вар'ятаў дзяцей. Яны сцвярджалі, з некаторай пераканаўчасцю, што калі гэта дэмакратыя, то жанчынам мала чаго ад яе спадзявацца.

Іх досвед як выгнанні каўз дэмакратычнай сцэмы быў у тым, што ўпараўнанні з тым, што здарылася з м, калі яны апынуліся паважаным грамадзянам пад яе сумнівай абаронай. Праўда, яны заслужылі права на асаблівую свабоду на вельмі кароткі час раз на пяць гадоў, але калі яны паставілі гэты фатальны крыжык на бюлетэні зачынілі за сабой дзверы выбарчай кабіны, з гэтага моманту яны апынуліся цалкам бездапаможнымі перад дэмакратычнай машынай.

Хоць нам скажучы, што менавіта за гэта мы змагаліся, хвалі на роздуму пакажа, што гэта лідэра чылася толькі смялам. Жанчыны не колі не раблялі фатальнай памылкі, уяўляючы, што, паколькі мужчыны галасуюць, яны абавязкова вольныя. Гэта адметная рыса неразумнай жанчыны сёння — меркаваць, што жанчына вольная, таму што яна таксама галасуе, або што дэмакратыя можа прапанаваць што-небудзь, акрамя стараннай арганізацыі заваёўнага эксплуатацыі мужчын жанчын, як я даюць ёй спавяць.

Ул чваючы абмежаванае права голасу пасля заканчэння вайны, жанчынам таксама было прадастаўлена права ўвайсць у парламент, выбары ў канцы восені 1918 года далі ім першую магчымасць. Партыйная сістэма ўжо пачала паказваць першыя прыкметы заняпаду, па няўмольным законе каральнай справядлівасці партыя, якая спарадзіла дэмакратыю ў Брытанію, цалкам адступала перад сваімі няўдзячным нашчадкамі. Тым не менш, жанчыны ў першых хвалях свайго трыумфу звярталіся да снуючых тагачасных партый альбо ў якасці выбаршчыкаў, альбо ў якасці патэнцыйных кандыдатаў.

Маё ўласнае недавер да партыйнай палітыкі прымушала мяне асцярожна паварочвацца ў гэтым кірунку, я аддала перавагу балатавацца як незалежная, прайграўшы разам з усімі астатнімі жанчынамі-кандыдатамі на гэты раз, акрамя адной. Выключэннем была графіня Маркевіч з партыі «Шын Фейн», якая, хоць і была заўзятай адкрытай ворагай Брытаніі, была цалкам простым прыдэмакратычнай сістэме забяспечыць сабе абранне ў парламент краіны, якую, як яна адкрыта хвалілася, разбурыць, разбурыць дыскрэдытаваць. Калі я не памыляюся, яна прайшла без супернікаў. Наступны прыклад быў не больш абнадзейлівым: першай жанчынай, абранай ад англійскай акругі, была грамадзянка Амерыкі, якая не мела паўнамоцтваў прадстаўляць брытанскіх жанчын у іх уласным парламенце, за выключэннем таго, што яна выйшла замуж за брытанскага падданага, як быў вымушаны патрапіць у верхнюю палату пасля смерці бацькі. Крытыкі жаночага руху з ледзь схаваным задавальненнем паказвалі на гэтую развязку ікнуліся выставіць гэтую жанчыну як жаласны ўзор жаночай безадказнасці. Яны не павінны былі быць такім асаблівым, бо яна была не лепшай, не горшай за любую іншую жанчыну, абраную ў брытанскую Палату абшчын, у выніку шматгадовых намаганняў барацьбы ваяўнічых жанчын. Гэта сумны факт, хоць тым не менш праўда, што наступныя абраныя жанчын-партыйцаў у Вестмінстэр не зрабілі ніякай розніцы для мужчын, ні для жанчын, хоць шмат здольных жанчын далучыліся да шэрагаў нашых абраных прадстаўнікоў, хопіў быў цалкам нязначным на лёс Брытаніі і яе Імперыі. Яны, як і калегі-мужчыны, з'яўляюцца проста шасцярнямі ў партыйных колах дэмакратычнай сістэмы, як я ўварвалася ў кулуары паўзмаху партыйнага бізнесу, бездапаможныя перад неверагоднай магутнасцю афіцыйнага апарата, як кожны з нас, знышчаючы ўсялякую індывідуальнасць перад імгненнем звядзячы кожнага чалавека, як абавязаны яму вернасцю, да простага чыфернага знака для правядзення яго палітыкі яго мер. І калі гэта праўда ў дачыненні да парламента — а хто можа гэта адмаўляць? — то гэта яшчэ больш праўда ў дачыненні да выбаршчыцы. Яна таксама апынулася ў пастцы гэтай няўмольнай сістэмы, сапраўдная рабыня сваёй партыйнай арганізацыі.

Тым, хто аспрэчвае гэта, трэба задаць пытанне: якую ўладу мае жанчына-член парламента ці жанчына-выбаршчыца пры цяперашняй сістэме, каб змяніць якую-небудзь палітыку любога ўрада, як ўжо абраны? Ці сцвярджае самы заўзяты прыхільнік цяперашняй сістэмы, што жанчыны, незалежна ад таго, да якой партыі яны належаць, задаволены снуючым становішчам у гэтай краіне? Ці гатовыя яны бачыць, што эканамічныя ўмовы, пры якіх паказчык занятасці дасягнуў неверагоднай колькасці ад двух да трох мільёнаў, застаюцца нязменнымі? Ці задавальваюцца яны вядомымі гэтых закнутых раёнаў, які ўсяляюць роспач у сэрцы кожнага жывога чалавека? Ці абыхавыя яны да заняпаду сельскагаспадарчых раёнаў цяжкага становішча сельскагаспадарчай прамысловасці ці не хваляюцца яны да жаданых жыллёвых умоў, які асуджаюць усе партыі?

Звяртаючыся да шырокай сферы міжпартыйнай знешняй палітыкі, ці можна сцвярджаць, што большасць брытанскіх жанчын жадаюць бачыць распад Імперыі або арыентацыю цяперашняй знешняй палітыкі меркаванага Нацыянальнага ўрада, згодна з якой пакты абавязацельствы заключаюцца ад іх мятачна з адкрытым ворагам гэтай краіны, у той жа час мы застаемся безабароннымі не толькі ў мэтах нашай непасрэднай абароны, але ў выпадку неабходнасці выконваць гэтыя абавязацельствы? Ці сапраўды мы ведаем, да чаго нас прыводзяць?

здзейснена; што прадугледжвае гэтая пал тыка калектыўнай бяспек , ц што за злавесная с ла яе дыктуе? «Дэмакратыя — гэта кра на багацця, пра якую мараць несумленныя ф нанс сты», — кажа Жорж Сарэль. Ц маюць жанчыны, як я атрымал правы выбаршчыкаў, якую-небудзь уладу стрымл ваць унутраную ц знешнюю пал тыку, прадыхаваную з мэтай ажыццяўлення гэтай мары? Няхай памятаюць, што кал прыйдзе час плац ць па рахунках, нас пагоняць, як авечак, на забой, бездапаможных перад вын кам гэтай пал тык . Якая каштоўнасць так званай свабоды, кал яна не можа даць нам с лу змян ць гэтыя важныя пытанн ?

Кал праўда, што сярэдняя выбаршчыца н чога з гэтага не хоча, то чаму, кал яна свабодная пры дэмакратычнай с стэме, яна дазваляе сабе гэта? Кал яна валодае гэтай свабодай, ц не в наватая яна падвойна патройна, цяпець гэта яшчэ на гадз ну? Гэта праверка яе прэтэнз на адказную ролю ў к раванн сваёй кра най. Кал яна атрымала неабходную ўладу свабоду пры снуючай с стэме, абв навачванне ў тым, што яна не здольная гуляць грамадзянскую ролю ў справах сваёй кра ны фактычна непрыдатная да адказнасц , даказана да канца.

Н што з гэтага не з'яўляецца праўдай. Праўда заключаецца ў тым, што ў цяперашняй састарэлай с стэме няма свабоды н для мужчын, н для жанчын. І мужчын, жанчын скоўвае тое, што партыйная с стэма знаходз цца ў заняпадзе, гэта асабл ва прыкметна пасля прадастаўлення выбарчага права дарослым пры неабмежаванай дэмакраты . Па ўс м свеце той жа заняпад наступ ў з-за непазбежнага ходу часу абстав н: пераход ад свету беднасц да свету бязмежнага дастатку роб ць упарадкаванае планаванне не тольк неабходным, але жыццёва важным для снавання. Пры гэтых зменах метады старога свету састарэл пав нны саступ ць месца новым. Кал жанчыны хочуць быць годным свайго месца ў радах нацы , яны пав нны як рэал стк сутыкнуцца з новым сусветным ўмовам , як я зб раюцца вакол х. Рана ц позна м давядзецца зраб ць выбар. Гэта рашэнне мае важнае значэнне, бо ад яго будзе залежаць статус жанчын на працягу значнага перыяду часу. Таму нялёгка, каб яны добра ўзважыл на шалях г сторыю свету.

Для жанчыны ёсць два шлях . Першы — працягваць змагацца з разбуральнай с стэмай старога свету, задавальняючыся тым, што яна служанка прафес йных пал тыкаў розных партый, да як х яна прывязана. Можна сказаць, што яна прайшла праз гэта доўгае сумленнае выпрабаванне, кал б пры м яна магла дасягнуць як х-небудзь практычных змен у к рунку сацыяльнай, пал тычнай ц эканам чнай свабоды, то, на жаль, пацярпела няўдачу. Цяпер яна пав нна падумаць, ц в на ў ёй самой, ц ў с стэме, за якую яна ўсё яшчэ трымаецца. У сувяз з гэтым яна адзначыць, што асобныя парты паступова зн каюць. Л беральная партыя адышла ў змрок м нулага; Кансерватыўная партыя хутка распадаецца, мы ведаем па запэўненн яе ўласнага л дэра, што няма н якой надзе на яе вяртанне незалежнасц . Той жа лёс чакае Сацыял стычную партыю, бо яна таксама пав нна сц па тым жа шляху, як зацягнуў дзве ншыя парты ў плын сацыял-дэмакраты .

Таму ёй трэба шукаць лепшую с стэму, якая больш адпавядае сучасным умовам. Што замен ць х стк будынак м нулага?

Кожны, хто вывучае пал тыку, разумее, што цяпер пытанне ляжыць пам ж фашызмам камун змам. Што тычыцца брытанск х жанчын, то камун зм мала прывабл вае. Кал не працягваць далей, то гэта ф ласоф я разбурэння адмаўленне натуральных нстынктаў жаноцкасц . Гэта антытэза ўс х прынцыпаў практык, як я жанчыны шануюць патрабуюць.

Фашызм здаецца адз ным рашэннем. У м ёсць усе прынцыпы, асабл ва прыдатныя адаптаваныя да ген яльнага брытанскага характару. Ён прапануе сапраўдную свабоду незалежнасць ус м людзям

жанчыны добрай вол для гэтай краіны. Каб не было ніякіх непаразуменняў, мы вызначым гэтыя так часта ўжываныя тэрміны словам, з якіх не будзе спрачацца ніводзін дэмакрат, бо яны ўзяты ў апостала чыстай дэмакратыі, Джона Сцюарта Мілля.

«Адзін мэта, — пасаў ён, — дзеля якой чалавецтва мае права на дывідуальнае калектыўнае ўмешвацца ў свабоду дзеянняў любога з іх людзей, — гэта самаабарона. Адзін мэта, дзеля якой улада можа быць законна ажыццёўлена над любым членам цывілізацыі, — гэта прадухіленне шкоды іншым».

Менавіта ў гэтым заключаецца фашысцкая канцэпцыя асаблівасцей свабоды, гэтая канцэпцыя, вядомая, дае жанчынам усе магчымасці, якія яны могуць законна запатрабаваць у сваім будучым статусе жанчын-грамадзянак. Ні ў адной нашай сістэме гэтыя прынцыпы не ўвасоблены. Больш за тое, у механізме карпаратыўнай дзяржавы фашызм гарантуе жанчынам роўны статус з мужчынам, бо ён утрымлівае ў сабе адзін сродак, з дапамогай якога яны змогуць кранаваць кантраляваць умовы, у якіх яны будуць жыць; так і чынам, толькі фашызм завершыць працу, пачатую дзеля іх ваяўнічым жанчынам з 1906 па 1914 год. Акрамя таго, ён выратуе іх ад сапсаванай атмасферы карупцыі, уласцівай партыйнай сістэме, ўпершыню дасць магчымасць праз механізм іх уласных спецыяльных карпарацый з пэўнай надзеяй на поспех вырашыць тыя вялікія пытанні, якія так цесна тычацца іх уласнага жыцця і жыцця іх дзяцей.

У эканамічнай сферы гэта забяспечыць бяспеку з роўнай аплатай за роўную працу, гэтую вечную косць сваркі, якая разарвала паловы прывяла да такіх жахлівых наступстваў для прамысловасці.

У сацыяльнай сферы яна здымае ўсе класавыя бар'еры, а ў палітычнай — дае справядлівасць роўнасць упершыню ў гісторыі жаночай барацьбы.

І самае галоўнае, што фашызм назаўжды знішчае прывід вайны, ледзьве дуючы фундаментальныя прычыны, якія снуюць знаходзяцца ў інтэрнацыяналізме, інструменце, створаным для таго, каб дазволіць «несумленным фанансістам» скарыстацца той «краінай багацця» пад назвай «дэмакратыя», пра якую яны мараць.

Каб усё гэта магло быць дасягнута, фашызм запатрабуе, каб жанчыны нароўн з мужчынам прапаноўвалі дысцыплінаванае супрацоўніцтва ў стварэнні арганізацыі дзяржавы, фашызм справядліва ўскладзе на ўсіх грамадзян дзяржавы адказнасць абавязак працаваць у згодзе не ў інтарэсах якой-небудзь групы ці класа, а на карысць усяго яе народа. Ён заклікае жанчын, як і мужчын, падпарадкаваць усе эгацістычныя імкненні дывідуальнаму, каб менш шчасліваму маглі быць пад яго абаронай абаронены ад эксплуатацыі.

Гэта фашызм. Усё астатняе — мараж. Ці можна сказаць, што брытанскія жанчыны не могуць дасягнуць гэтай вялікай падзеі ў гісторыі сваёй краіны? Тыя, хто заклікае іх адмовіцца ад гэтай магчымасці, — вораг не толькі жанчын, але ўсяго прагрэсу цывілізацыі. Тыя жанчыны, якія вытрымалі выпрабаванне вялікай барацьбы даваенных дзён, прынамс заслужылі права кнуць выклік народу, які зноў хацеў заняволіць іх у паняволеным нулагу закатаў іх у сістэму, якая пазбаўляе іх усіх магчымасці адыграць годную ролю ў неабходнай рэарганізацыі сваёй краіны. Брытанскія жанчыны ніколі не падводзіліся нех і сталіся, калі Брытанія мела ў іх патрэбу. Яны таксама, разам з мужчынам свайго пакалення, узнясуць сцяг брытанскага фашызму, трымаючы яго высока над мутным брудным сваркам партыйнай сістэмы, будуць прыспешваць той дзень, калі іх нацыя адродзіцца. У гэтую пераможную гадзіну яны сапраўды заслужаць ганарлівае права аддаць даніну павагі адроджанай Вялікай Брытаніі, нарэшце спачываць у міры, бяспецы і дабрабыце яе суверэннага народа.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

«Каштоўныя акры»

Джорыяна Джэнкса

Тым, хто можа спакусіць меркаваць, што з-за адсутнасці зямельнай палітыкі ў Брытаніі няма зямельных праблем, варта ўважліва разгледзець гэтыя трывожныя факты.

За выключэннем Бельгі і Галандыі, Вялікабрытанія з'яўляецца самай густанаселенай краінай у свеце; паколькі доля натуральна неўрадлівых зямель (напрыклад, горных) на гэтых астравах значна вышэйшая, чым у Нідэрландах, здаецца бяспрэчным, што ў нас менш зямель для вытворчасці прадуктаў харчавання на душу насельніцтва, чым у любой іншай краіне.

Брытанія — адзіная цывілізаваная краіна ў свеце, якая не мае ўстойнай палітыкі захавання, мелі ярацы паляпшэння зямель. Наводзіць урад не зрабіў ніякіх крокаў для скарачэння штогадовых страт сельскагаспадарчых угоддзяў, якія з моманту заканчэння Першай сусветнай вайны складаюць больш за 2 мільёны акраў, або 7% ад агульнай плошчы.

Брытанія ўнікальная сваёй высокай доляй насельніцтва, якое адарвана ад любой сувязі з роднай глебай, высокай доляй чэрствай, кансерваванай ежы ў нацыянальным рацыёне. Навукоўцы пачынаюць выяўляць вынікі гэтай штучнасці ў выглядзе недаядання, нервовых расстройстваў сацыяльных хваляванняў.

Замежнаму назіральніку можна было б дараваць выснову, што мы, як і раней, спрабуем зрабіць з сябе аб'ект вельмі небяспечнага эксперыменту, а менавіта высветліць, ці можа нацыянальнае жыццё падтрымлівацца здарова ў цалкам урбанізаванай фактычна паразітычнай супольнасці, якая залежыць у самых жыццёвых патрэбах ад намаганняў добрай волі іншых народаў. Ён мог бы таксама выказаць здагадку, што такая небяспечная сітуацыя была навязана нам неспрыяльным кліматам або беднасцю нашай глебы. І яго стаўленне да нас было б хутчэй жалем, чым захапленнем.

Як жа балюча прызнацца, што гэтая трывожная сітуацыя ўзнікае з адной прычыны, толькі з адной, а менавіта з бяздушнага пастаяннага грэбавання першым прынцыпам. Няхай не будзе ніякага сумневу. Наш клімат не неспрыяльны; наадварот, гэта адзін з самых раўнамерных у свеце. Наша глеба не бедная; наадварот, яна ў сярэднім адна з самых ураджайных у свеце. Але ў нас ёсць, як за грах, палітычная сціма, якая адмаўляецца глядзець далей за наступныя выбары, якую носяць усе зацікаўленыя бакі з кмісцём, хто мкнецца да поспеху, кожны памылковы эканаміст, як павольна падтрымліваць акадэмічную рэпутацыю.

Найглыбейшая памылка — меркаваць, што наша натуральная мэта — быць вытворцам, перавозчыкам банкрутам для астатняга свету, што такая сітуацыя прадугледжвае пастаянны адток сыравіны ежы. Вядома, на кароткі час гэтая гіпотэза стала больш прывабнай дзякуючы таму, што шэраг шчаслівых збегаў абставін даў нам значную перавагу над іншымі краінамі ў развіццях паслуг, за якія свет у той час быў гатовы заплаціць амаль любую цану. Але хуткае амаль універсальнае распаўсюджванне прамысловага фінансавання нацыяналізму змяло нашу часовую манаполію зрабіла гіпотэзу не толькі нежыццяздольнай, але і сапраўднаму небяспечнай. Чым даўжэй мы трымаемся за яе, тым менш здольныя мы сутыкнуцца з фактамі сучаснага жыцця. Кожны жэст у бок незваротнага «аднаўлення міжнароднага гандлю» адкладае непазбежны дзень расплаты, калі мы павольна ўстаць на ўласныя ногі падвесці вынікі.

рэсурсы.

Пакольк гэта галоўная крыніца жыццёва важных рэчаў, яе дбайнае асветніцкае развіццё з'яўляецца перадумовай нацыянальнага дабрабыту. Пакольк гэта нацыянальная спадчына, як культурная, так матэрыяльная, яе захаванне — сур'ёзны нацыянальны абавязак.

Варта памятаць, што да адносна новых часоў гэтыя факты былі агульнапрызнанымі, хоць не заўсёды правільна інтэрпрэтаванымі. Лічылася, што ўласнасць на зямлю дае не толькі вялікія прыбыткі, але і вялікую адказнасць, як сацыяльную, так матэрыяльную. Кіруючыя класы паходзілі амаль выключна з землеўладальнікаў. Сельская гаспадарка прызнавалася буйной базавай галінай прамысловасці, а яе дабрабыт меў нацыянальнае значэнне.

Толькі калі збяднелая землеўладальная арыстакратыя была выцеснена выскачкай ў значнай ступені чужой плутакратыяй, якая ўзнікла з хаатычнага фінансаванага крызісу напалеонаўскага перыяду, стаўленне нацыі да зямлі сур'ёзна пагоршылася. І толькі калі ў вятрыянскіх экспертных капаталізмаў пачаў атрымлівацца велізарны даход ад імпературы, брытанская сельская гаспадарка не паспявала за развіццём брытанскай вытворчасці. Але як толькі была ўсталявана дактрына, што прыбытак арганізаванага капіталу з'яўляецца мерай нацыянальнага дабрабыту, неарганізаваная сельская гаспадарка магла дарэмна звяртацца па дапамогу да краіны да Вестмінстэра.

І таму сёння вывучэнне брытанскай сельскай мясцовасці — гэта амаль вывучэнне вымерлай цывілізацыі. Глыбокі дарогі, па якіх цэлае пакаленне не ездзіла колы, разгалістыя жывыя загародзі, якія не бачылі жалеза ўжо дзесяць гадоў, старажытныя сляды плуга, які ўсё яшчэ бачны на густых пашах, хлявы, хаціны ва ўсёх стадыях заняпаду, цэрквы, пабудаваныя для абшчын, у пяць разоў большыя за цяперашнія прыходы, цэхавыя вадзяныя млыны, разбураныя маёнткі — усё гэта сведчыць пра згубленае сельскае насельніцтва, якое калісьці актыўна займалася самай мужнай з усёх задач.

Вядома, праўда, што лепшыя землі ўсё яшчэ апрацоўваюцца, часта апрацоўваюцца добра, хоць колькасць тых, хто непасрэдна зацікаўлены ў гэтым, з кожным годам скарачаецца. І тут, там можна знайсці адважных шукальнікаў прыгод, якія ставяць усё на свайго ці птушку, садавіну ці малако. Але над значнай часткай сельскай мясцовасці вясцы глыбока непасрэдных метадаў, народжаных ад адсутнасці ўпэўненасці ў сабе выражаных у закнутых пашах, на якіх недастаткова непрыкметнай жывёлы. Атмасфера настолькі аб'якавая, што нават марнатраўныя непрыемныя ўварванні спекулятыўных будаўнікоў успрымаюцца амаль без ценю абурэння, якое такое апаганьванне выклікала б некалькі пакаленняў таму.

Важна ўсвядоміць маштаб шкоды, нанесенай незаменнаму нацыянальнаму актыву. Тэарэтычна зямля незнішчальная, хоць ба што, вядома, яе змые мора, што, дарэчы, можна назіраць у некалькіх месцах на нашым узбярэжжы. Але з ёй можа здарыцца некалькі рэчаў, якія зробіць яе практычна бескарыснай з пункту гледжання вытворчасці прадуктаў харчавання, гэта найбольш важны пункт гледжання для нацыі.

Па-першае, сельскагаспадарчыя землі, няхай гэта будзе ворныя ці пашы, могуць хутка прыйсці ў заняпаны стан, калі яны не даюць нічога, акрамя мазэрнай колькасці кароў авечак, нават хі не хапае, калі трусы прылятаюць раней. Змрочнае павелічэнне плошчы плошчаў, якія вяртаюцца ў якасці «выпасу на непасе» ў перыяд, калі сельскагаспадарчая плошча пастаянна скарачаецца, дастаткова выразна паказвае, што адбывалася. Асноўная частка нашых выпасаў на непасе — гэта, вядома, горныя вяршыні верасовыя пустыні. Але ўсё нядаўняе павелічэнне, значна больш, складаецца з зямлі, прыдатнай для паляпшэння, якая магла б апрацоўвацца ў любой нашай еўрапейскай краіне ці нават у нашых уласных дачах, але якую нельга апрацоўваць тут з-за пастаяннага заняпання з боку ўрада.

Палітыку Інскіра любяць, каб мы верылі, што гэтую закнутую зямлю можна ператварыць у
*****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

вытворчасць у надзвычайнай стуацыі. Вядома, расчаравальны вопыт апошняй вайны не навучыў х таму, што зямлю нельга раптоўна павысіць да прадукцыйнасці, выкарыстоўваючы некалькі трактароў некалькіх каваную рабочую сілу. Мел'ярыцыя — гэта высокакваліфікаваная праца, якая патрабуе некалькіх гадоў цяжкай працы, перш чым можна будзе дасягнуць вынікаў. Яе можна вельмі карысна ўключыць у доўгатэрміновую сельскагаспадарчую палітыку, але як сродак вытворчасці прадуктаў харчавання ў надзвычайнай стуацыі яна практычна бескарысная.

Па-другое, будаўніцтва, як жылёе, так і прамысловае, штогод выкарыстоўвае вялікую колькасць зямлі цалкам стэрыльнае. З 1929 года толькі Англія Уэльс страціла 421 000 акраў сельскагаспадарчых угоддзяў, з якіх толькі 159 000 акраў зноў сталі пашам; амаль усе астатнія 262 000 акраў перайшлі ў пашчу забудовы, большая частка з іх — роўная ўрадлівая ворная зямля ў высокім стане апрацоўкі.

Варта памятаць, што страта сельскагаспадарчых зямель не абмяжоўваецца плошчай, фактычна занятай фабрыкамі, дамамі і садамі. Неабходна забяспечыць дарогі зоны адпачынку, заўсёды, асабліва ў новых раёнах, ёсць вялікія ўчасткі пусткі. Больш за тое, сельскагаспадарчыя землі на ўскраіне забудаванай тэрыторыі або сельскагаспадарчыя землі, якія былі пасыпаны, па-сучаснаму, заляваным жылымі дамамі, значна пакутуюць. Вераб'і і пацукі прылятаюць тысячамі; вароты платы разбураюцца; бяздомныя сабакі псуецца жывёлы, дробная шкода велізарная. З'яўленнем таннага аўтамабільнага транспарту вынік якім з гэтага імпульсам забудовы прыгарадаў плошча, пацярпелая так мільёнамі, хоць усе яшчэ вернутая ў якасць сельскагаспадарчых зямель, павялічыла складаць сотні тысяч акраў.

Немагчыма пазбегнуць высновы, што Брытанія марнуе сваю нацыянальную спадчыну ў той час, калі ход сусветных падзей робіць жыццёва важным захаванне кожнага акра зямлі. Тым, хто лічыць гэта паняццём кёрскім сцвярдзеннем, рэкамендуецца ўважліва вывучыць нядаўнюю працу прафесара Р. Г. Стэплдэна «Зямля: цяпер заўтра». Аўтарытэт лічыць, што «нашы сельскагаспадарчыя плошчы хутка скарачаюцца, іныя непазбежна павялічваюцца, калі не будзе прынята нейкае рашэнне адносна мяншальнай плошчы, якую трэба любой цаной захаваць для вытворчасці прадуктаў харчавання, не будуць прыняты адпаведныя меры, не больш чым праз дзвесце гадоў сельскагаспадарчыя землі Англіі могуць скараціцца ўдвая».

Дзвесце гадоў можа здацца доўгім тэрмінам, але ці знайдзецца хто-небудзь дастаткова смелым, каб выказаць здагадку, што нашы дзеці, а тым больш нашы ўнукі, змогуць атрымаць неабмежаваныя запасы ежы з Амерыкі антыподаў? Ці хочам мы ўвайсці ў гісторыю як пакаленне, якое растраціла нацыянальную маёмасць пакнула нашых нашчадкаў сутыкнуцца з элементарнай праблемай голаду? Вяртаючыся да экспертных каментарыяў, пакануў нас у спадчыну бедныя раёны; ці павялічваюцца мы неспадкаванасць за новы набор змарнаваных раёнаў?

Далейшае разгляданне харчовых эканамічных аспектаў нашай зямельнай праблемы прывядзе нас да глыбокага абмеркавання шматлікіх функцый сельскай гаспадаркі як неад'емнай часткі нацыянальнага жыцця. Таму неабходна зрабіць перапынак, каб абмеркаваць не менш важны культурны аспект.

Праўда, гэтаму аспекту ўжо надаецца ўвага, хоць і спазматычна, аднабакова, у рамках руху за гарадское планаванне. Але сама назва гэтага руху раскрывае яго абмежаванасць. Супольнасць, якую заахвочвалі забіць пра значнасць сельскай гаспадаркі разглядаць імгненныя пастаўкі прадуктаў харчавання як прыродную з'яву, пачала разглядаць сельскую мясцовасць як проста дадатак да гарадоў, якія нейкі ўпрыгожаны грамадскі парк. Сапраўды, сёння вялікая небяспека таго, што сельская Англія можа ператварыцца ў бязхарактэрную «адкрытую прастору» гэтак жа, як велізарная частка графстваў стала бязлікасным прыгарадным садам.

Унутраная цяга ўрбанізаванага народа ўцячы ад шумнай, забруджанай атмасферы сваіх гарадоў можа выклікаць толькі спакушанне. Той факт, што гэтыя людзі з радасцю праводзяць палову нядзелі, глытаючы бензавыя выхлопныя газы на загрузанай галоўнай дарозе, каб астацкую палову правесці на свежым паветры, вельмі значны. Шкада, што многія з іх, здаецца, не здольныя скарыстацца плёнам сваёй справы, не сапсаваўшы яе.

Бо вёска не можа выконваць сваю культурную функцыю, калі ёй не дазволіць захаваць свой уласны характар, а гэты характар неаддзельны ад яе матэрыяльнай або сельскагаспадарчай функцыі. Горад не можа ўцячы ад горада, калі ён бярэ яго з сабой, гэтак жа, як інтэлектуал не можа даць свайму розуму адпачынак, калі ён бярэ свае спрэчкі з сабой у свае вясковыя прагункі. Выгляд вёскі, пераселенай у прыгарады тым, хто прыехаў «жыць у вёсцы», гэтак жа жаласны, як выгляд групы інтэлектуалаў, якія крочаць у поўным шквале размоў, у той час як вакол іх адбываюцца дзясяткі тысяч заняткаў, больш чым кавых важных, чым іх уласныя. Як нядаўна сказаў адзін фермер: «Мяне не вельмі хвалюе, што яны ходзяць па маіх палях. Мяне не вельмі хвалюе, што яны выгульваюць сваіх дурных сабак за мой кошт. Мяне нават не хвалюе, што яны пералазяць праз вароты, якія маглі б адчыніць дзверы. Але калі я думаю, што яны прайшлі больш за дзве мільі па добрай сельскагаспадарчай зямлі і кожны раз не падумаў паглядзець, што адбываецца, я адчуваю, што мая ветлівасць была змарнаваная».

Тое, што мы можам назваць стаўленнем да «грамадскага парку», праяўляецца ў больш сур'ёзных адносінах, чым абыходзіцца да сельскай дзейнасці. Гэтак жа, як дзікі птушка лясчыць, што няма нічога дрэннага ў тым, каб калі даць камяні ў качак, калі вартаўнікі не глядзяць, ёсць тысячы адукаваных дарослых, якія не бачаць нічога дрэннага ў дробным парушэнні ўласнай уласнасці, калі мала або зусім няма шанцаў яго выкрыць. А сукупны эфект дробных парушэнняў стварае непрыемную сітуацыю ў раёнах, якія аддаюць перавагу гарадскім уцэкачам.

У Германіі фруктовыя дрэвы высаджаюць у прыдарожных жывых агароджах, а зямлю апрацоўваюць да самага краю палёў. У Англіі такая працэдура абсалютна немагчымая, бо дрэвы будуць абабраныя арганізаванымі рабаўніцкімі групамі, а пасевы — вытаптаны на шырыню ланцуга. Брытанец не абавязкова менш сумленны чым больш разбуральны, чым немец; ён проста настолькі страціў сваю прыналежнасць да вясковай тэрыторыі, што яго пачуццё каштоўнасцей кодэкса маральных паводзін знаёмае разам з апошнім мільёнам хтарным слупом. Людзі, якія былі б шакаваныя думкай аб тым, каб скрасці аловак за капейку з прылаўка крамы, не ўбачаць нічога амаральнага ў тым, каб прарвацца праз паўтуз на жывых агароджаў, каб скрасці грыбы.

Сельская мясцовасць можа прапанаваць сваім наведвальнікам столькі сапраўдных багаццяў, што вядомы спосаб пераадолець цяперашнія сумныя тэндэнцыі — паказаць людзям, дзе гэтакія багацці ляжыць. Нават цяпер ёсць шмат тых, хто можа ацаніць сапраўды шануючы бальзам ад наты, духоўны камфорт спакою і бяспекі, захапляльную чашку кавасцы пастаянна зменлівых палёў лясоў; але іх занадта мала. Нават хто добраахвотна не пашкоджаць іх не знае шчыра, тое, у чым ён асабліва стаіць на каўле, першым крокам да захавання сельскай мясцовасці з'яўляецца нацыянальнае ўмяшанне да развіцця таго, што прафесар Стэплдан называе «вясковым свядомасцю».

Фашысцкі ўрад, натуральна, будзе вымушаны сутыкнуцца з зямельнай праблемай у цэлым, бо зямля — адзін з падмуркаў, на якім грунтуюцца яго ўяўленне пра жывую нацыю. Больш за тое, яго заяўленая палітыка развіцця сельскай гаспадаркі сама па сабе створыць вострую праблему, стымулюючы спекулятыўную актыўнасць на рынку нерухомасці, з гэтай дзейнасцю трэба будзе сур'ёзна змагацца, перш чым сельскагаспадарчая палітыка зможа быць цалкам распрацавана.

Стаўленне фашыстаў да зямлі можна выказаць у некалькіх сказах.

Зямля больш не павінна разглядацца як спекулятыўны тавар. Яе кошт павінен быць справядліва ацэнены, ўсё прырост павінен размеркавацца паміж тымі, хто дапамог яго стварыць, у тым ліку

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Дзяржава.

Землекарыстанне павінна быць прадметам стараннага доўгатэрміновага нацыянальнага планавання. Па магчымасці будаўнічага дзейнасць павінна абмежавацца тэрыторыямі зніжэння сельскагаспадарчай каштоўнасцю.

Зямельная ўласнасць павінна быць як мага шырэй распаўсюджанай, мэтай якой з’яўляецца стварэнне вялікай колькасці дробных, бяспечных сямейных уладанняў. Аднак гэта таксама пацягне за сабой адказнасць, калі хто злоўжывае сваёй зямлёй, будучы ласкавым сацыяльным ворагам.

Доступ грамадскасці да зямлі павінен быць палепшаны шляхам пашырэння лепшага вызначэння палявых сцежак, месцаў для кемпінгу прыдарожных прыпынкаў. Адначасова неабходна перагледзець закон аб парушэннях уласнасці забяспечыць сельскай супольнасці лепшую абарону ад умяшання пашкоджання. Магчыма, спатрэбіцца стварыць корпус вартаўнікоў.

Вайна павінна весціся з такімі шкоднымі каміямі, як трусы, грак, галубы; хоць не будзе ніякай дыскрымінацыі ў дачыненні да палявых вайскоўцаў, нельга дапускаць, каб такія вайны спорту перашкаджалі сельскагаспадарчай або рэкрэацыйнай дзейнасць.

Грамадскасць павінна быць навучана паважаць чужыню сельскую мясцовасць, праяўляць разумную цікавасць да яе дзейнасці.

Мы як народ не схільныя да сентыментальных успамінаў пра зямлю. Мы рэдка ўжываем слова «Радзіма», а «Айчына» — ніколі. Стагоддзе неўмяшання ў ласкавы фанансавага кансерватызму спарадзіла недальнабачнае камерцыйнае заванне стаўленне да нашай зямлі.

Аднак Брытанія нашай мары, фананнае ўвасабленне нашага нацыянальнага духу, — гэта не Брытанія вуліц і фабрык і нават паркаў грамадскіх будынкаў, а Брытанія ўсміхавых далін і ўзгорыстых пляцовак, узараных палёў і тульняных сядзіб. Горад — гэта горад ва ўсім свеце; гарады свету штогод мкнуча да стандартызацыі. Але сельская Брытанія — гэта ўнікальнасць нашай краіны, неаддзельная ад нашага нацыянальнага характару. Мы павінны рупліва захоўваць яе не ў музейнай атмасферы Стратфарда-на-Эйване, а ў натуральнай сільвапрадукцыйнасці.

Мала хто з нас жыве на адлегласці некалькіх пакаленняў ад зямлі. Невялікая пераадукацыя праз прэсу радыё зрабіла нас зноў вяскоўцамі, прынамс, у хвіліны вольнага часу: не адукацыя прафесійнага настаўніка, чыя «сельская гаспадарка» складаецца з карысных, але даволі сумных элементарных навук, а адукацыя, якая адправіла нас на дарогі палявыя сцежкі адкрытым вачыма дзіўным розумам. Знаёмства з гісторыяй паўсядзённым жыццём вёскі не толькі заахоўвае гарадскога жыхара ад праблем сельскай гаспадаркі, але надае яго сельскаму прагулкам захапляльную цікавасць. Разумны вясковец погляд можна было б зрабіць найлепшым супрацьдзеяннем стрэсу гарадскога жыцця, бо Маці-Зямля можа даць камфорт як душы, так і целу.

Г тлераўск Берхтэсгадэн Ідыл я Новай Герман Джоан Морган

Э Нават кал вы добра ведаеце Баварыю, нават кал ўлчыце, што В тэльбах з усёй Баварыяй фюрэр з усёй Германіяй выбрал Берхтэсгадэн для сваіх летніх дамоў, ншто не падрыхтуе вас да гэтага месца, якое адначасова з'яўляецца сэрцам старой Баварыі, душой новай Германіі. Усё, пра што вы марылі пра Баварыю ў яе казачным выглядзе нацыянал-сацыялізму, у яе найлепшым выглядзе, сабрана ў гэтым акружаным гарам гандлёвым мястэчку, насельніцтва якога прыбыла з такога ж, як і ў найноўшым шматкватэрным доме Лондана.

Пасля таго, як цягнуліся пакінулі Бад-Райхенхаль, ён будзе ўсё глыбей і глыбей заходзіць у горы, пакуль не адчуеш, што яны цалкам ахучыце, кал ты будзеш пралягаць па глыбокай даліне, якая ўяўляе сабой клён Германіі, уцснуты ў Аўстрыю. (Дабрацца да Аўстрыі можна, гэта даволі захапляльна, у любым з трох напрамкаў.)

Першае ўражанне — рух. Усе дзеці ад двух гадоў старэй стаяць на нагах у нейкім чаканні. Ця гэта звязана з вышыняй, баварскім бадьорым настроем, цым, што фюрэр можа праехаць у любы момант, я так не высветліў; факт застаецца фактам: паветра напоўнена жыццёвай сілай.

Тут, у гэтым чароўным музычна-камедыйным асяроддзі, нацыянал-сацыялізм здаецца вельмі вясёлым. Акрамя выпадковых сустрэч, якія простыя дзіўна натхняльныя, вы не так усведамляеце глыбокай і стычнай сур'ёзнасці ўсяго гэтага; велічы выкананай задачы, задачы, якая чакае вас.

Вылічыце, што СС з х прывабнай формай, кантактам з фюрэрам здаровым жыццём у чароўным асяроддзі — гэта вельмі прыемнае занятак, СС сапраўды чароўная арганізацыя, адкрытая для ўсёх узростаў класаў на агульнай глебе патрыятызму.

Тут, як дзе-небудзь яшчэ ў Германіі, бачыш, як кожны, ад найстарэйшага эсэсаўца да малодшага дзіцяці, якое прадае значок «З мовай дапамог», мае дачыненне да краіны; ніхто не пакутуе ад душэўнага болю, адчуваючы сябе непатрэбным. Кожнае дасягненне — гэта х дасягненне; кожная няўдача — х. Ты разумееш, як нацыянал-сацыялізм, аднаўляючы надзею, адраджаючы веру ў будучыню сваёй краіны, даў народу нешта, дзеля чаго жыць.

Шматвяковае жыццё гэтага месца працягваецца, як заўсёды, плюс нацыянал-сацыялізм; таму жыццё ў Берхтэсгадэне — гэта бесперапыннае шоу. Калі апускаецца заслона на адзін акт, пачынаецца ншы. Вы чуеце манатонны гул: за акном праносіцца сотня сялянскіх нацыянальных адзенняў з маленькім чорна-зялёна-чырвоным вязаным палатом, якія называюць берхтэсгаднеркамі. Зм дзе святар, яны павольна рухаюцца, спяваючы, апусціўшы вочы. Пазней вы чуеце пранзімалыя галасы маладых BDM (г тлераўскіх дзяўчат), якія маршыруюць у сваіх кароткіх карычневых палатках, або атрад Г тлерюгенда, вялікіх мужных хлопчыкаў, якія нясуць сцяг. У паветры заўсёды лунае маршавая песня.

Калі ўсё астатняе не дапамагае, яны ладзяць пажарную вучэбку. Сто пажарных (цалды і на кожныя трыццаць жыхароў) у тунэлях, касках і плашчах смела выступаюць перад вашым акном. Аднак нядзеля — гэта дзень. На Марктплац, якая з'яўляецца вяршыняй горада, збараўца сяляне; мужчыны, якія саборна чаюць адзін з адным у велічыншчотак у сваіх зялёных капелюшах, па адзін бок фантана *****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія Вадзяных знакаў*****

з баварск м львом, з другога — жанчыны ў плоск х чорных капелюшах, што сядзел на каронках з кос. А дзесятай яны адпраўляюцца на п ва суп з каўбасам ў Нойхаўс (гэты меншы брат Хофброўхаўса) з яго п ўным садам пад каштанам , дзе вывешваюць вашу пасцельную бял зну на агароджы замка В тэльсбахаў, яго п ўную кавярню з яе непераўздызнанай утульнасцю, дзе партыйныя л дэры церл ся плячыма з г дам ; жыццёва важны цэнтр жыццёва важнага горада.

Гранд-гатэль, дастаткова вял к для ўс х. Курхаўс з яго выдатным аркестрам акцёрам -гасцям з Мюнхена. Сялянск тэатр з яго грубым гумарам прывабнай музыкай. Ёсць танцавальныя пляцоўк : Хофшафер з яго нтымнай атмасферай, яго падлогай, падобнай на насоўк , перапоўненай так м , што пра х нават марыць лонданск метрдотель, кафэ «Кур», дзе танчаць вел зарныя, элегантныя хлопчык з Целаахоўнай гварды СС у тым, што кал сыц было каралеўскай в лай Баварскага дому. Ёсць мастак , Фрыц Рыхтэр са сва м дз ўным натхнёным гравюрам па дрэве, адз н з першакласных пейзажыстаў сучаснай альп йскай школы.

Каб выйсц на вул цу: спачатку — дом фюрэра, на вяршыні свету, са шкляной сцяной, з якой адкрываецца в д на горную працэс ю, размешчаны на так м стромк м сх ле, што здаецца, што ён нах лены назад. Дом дам нуе над дал най, гэтак жа як фюрэр дам нуе над горадам.

Ёсць Кён гзее, найпрыгажэйшае з ус х альп йск х азёр, глыбокага зялёнага колеру, акружанае стромк м гарам з ус х бакоў. Ёсць Цаўбервальд, чароўны лес, дзе ручай з Х нтерзее праб ваецца праз зялёныя плюшавыя скалы.

Ёсць саляная шахта, дзе (у гэтай кра не мундз р) можна апранацца ў чорную тун ку белыя штаны (што не так шыкоўна пасуе, як здаецца) спускацца на санках да падземнага возера з каралям з агнёў свастыкай у канцы. Ёсць Шлос-Плац з ваенным мемарыялам.

Ёсць альп йск я луг з чарговасцю каляровых гам прыроды — адз н тыдзень ружовыя, на наступны — с н я жоўтыя, — як я прывял б у зайздрасць фларыстаў Лондана, Парыжа Нью-Ёрка.

Вось лясы, аднастайныя, што прама моцна ўзн маюцца да снежнай л н . Горы: цудоўны Вацман, друг па вышын ў Герман ; змрочны Голль суровы, ахутаны легендам Унтэрсберг. Для адважных ёсць асветленая палонка на вышын шасц тысяч футаў унутры Унтэрсберга, а таксама Альмбах-Клам, бурная, ашаламляльная цясн на, дзе здаецца, што ты спускаешся значна больш, чым падымаешся, якая заканчваецца тольк тады, кал ты губляеш надзею, трапляе пад рубрыку «Эмацыйны досвед», а не «Пейзаж».

У Берхтэсгадэнскай зямл вас аднолькава в таюць «Grass Gott», «Heil Hitler!». Нядз ўна: в таем Бога за тое, што ён стварыў нешта такое цудоўнае, хай живе Г тлер за тое, што ён захаваў гэта для людзей, як я любяць гэта больш за жыццё.

«Сусветная паўночная федэрацыя»

Вядуна Кваснага

ЛІДЭР НАРВЭГІЙСКАГА НАСЈОНАЛ САМЛІНГ

А Стары свет руйнуецца, новы нараджаецца. Адначасова з нашым трэцім штогадовым мейтангам у Ставангеры ў мнулым годзе ў былым «дваранскім клубе» ў Маскве адкрыўся сёмы Сусветны кангрэс Камуністычнага інтэрнацыяналу пасля сямігадовага перапынку з моманту правядзення апошняга сусветнага кангрэса ў 1928 годзе.

Кангрэс доўжыўся з 25 ліпеня па 21 жніўня. Яго галоўнай мэтай было разгледзець тое, чаго дасягнула міжнародная марксісцкая габрэйская змова за гэтыя сем гадоў у Савецкай Расіі за яе межамі ў дачыненні да выканання сталінскай праграмы бальшавікаў у свету, якая была прадметам абмеркавання на папярэднім сусветным кангрэсе.

Па-другое, яна пацвердзіла тактыку сваёй праграмы па знешчэнні сусветнага супрацьвагу распаўсюдзі агню камуністычнай сусветнай рэвалюцыі. Асабліва ўвага была нададзена тактыцы так званага аднаго народнага фронту, развіццё якога мы назіралі ў Францыі, Іспаніі, Бельгіі і іншых месцах. Мы таксама добра знаёмыя з ёй тут, у Нарвегіі, па так званым «крызісным пагадненні» з фермерскай партыяй па новай камуфляжнай тактыцы Лейбарысцкай партыі праз прыняццё ёю буржуазнай нацыянальнай маскіроўкі. Яшчэ адно пытанне, якое непасрэдна тычыцца нашай краіны, а менавіта ўдзел Савецкай Расіі ў Лідзе Нацый, таксама з'яўляецца смптам той жа тактыкі народнага фронту, якая даўно ўключана ў праграму Камунізму.

У гэтым годзе, калі мы, Нацыянальная асацыяцыя, сабраліся разам на наш штогадовы мейтанг, мы бачым, сканне чарговага сусветнага кангрэса.

На гэты раз акцыянеры збанкрутаванага канцэрна Ліды Нацый праводзяць свой пазачарговы агульны сход, каб абмеркаваць лідарства прадпрыемства або яго магчымую рэканструкцыю восенню, калі асамблея правядзе сваё звычайнае штогадовае пасяджэнне.

Я згадваю гэты падзеі, як я адбыўся адначасова з нашымі двума апошнімі нацыянальнымі мейтангамі, не толькі з-за хваляючай важнасці, але і таму, што яны вельмі выразна люструюць знешнепалітычную стуацыю, з якой мы сутыкаемся сёння.

З аднаго боку, мы маем нястомна актыўны сусветны бальшавізм, які з гэтага старычнага пункту гледжання з'яўляецца проста трывожным смптам адыходу старога свету настойным намаганнем злавесных сусветных прымусаў сусветную эвалюцыю пайсць сваімі шляхамі разбурэння, гэта значыць да ўніверсальнай матэрыяльна-стычнай рэспублікаўскага раёнства габрэйскай дыктатуры.

З іншага боку, мы бачым бесмэтныя спробы старога свету вырашыць надзённыя патрабаванні сучаснасці, патрабаванні міжнароднага супрацоўніцтва паміж народамі. Усё гэта сапсавана сутыкненнем ідэяў дуальных інтарэсаў, гэтак жа, як унутранае нацыянальнае супрацоўніцтва, якога патрабуе стуацыя, разбураецца класавай вайной з гэтымі партыйнымі канфліктамі. Гэты працэс распаду суправаджаецца хваляваннямі крызісамі, вайной грамадзянскай вайной. Інтэрнацыяналісцкая дзяржава ўмешваецца, у гэтай праблеме паступова ператвараецца ў марксізм разбурэнне гэтак жа, як буржуазна-ліберальная дзяржава паступова паглынаецца *****канвертарам электронных кніг DEMO Watermarks*****

Маркс зм, як мы так выразна бачым у нашай краіне. Сярод усяго гэтага вечна малады склад чалавечтва пускаяе новыя парасткі; нацыянальны рух адраджэння аб'яднання абвешчаюць новую эпоху, прыносяць новую дзяржаву новы сусветны парадак. Новы парадак ужо ўстанаўліваецца ў гэтай краіне.

САНКЦЫІ І РАЗВАЛ ЛІГІ

Іншым важным фактам з'яўляецца тое, што крах гэтай буржуазнай парламенцкай капіталістычнай установы, Ліга Нацый, абумоўлены не толькі яе ўласнай нездавальняючай падпольнай дзейнасцю марксізму або фундаментальным фармальным памылкам у арганізацыі Лігі.

Яна была разбурана фашыскай Італіяй, адным з прадстаўнікоў арганізацыі заваных супольнасцей новай эпохі. Нягледзячы на пяцьдзясят санкцыйных дзяржаў супраць усяго дэмакратычнага марксісцкага свету, а таксама сусветную грамадскасць, якая была мабільна завана супраць фашызму Італіяй, нацыянальнае адзінства аказалася наймацнейшай слабасцю.

Нягледзячы на тое, што мы не атаясамліваем сябе з італьянскім фашызмам або італьянскім імпэрыялізмам, і дары нацыянальнага аб'яднання з самага пачатку занялі выразную вызначаную пазіцыю адносна эфэпскага канфлікту. Яны выступалі за нейтралітэт Нарвега супраць яе ўдзелу ў так званых санкцыях.

У гэтым мы крывававаліся выключна меркаванням аб імпэрыялізме нашай краіны. Аднак я лічу, што грамадская думка тут, як і ў многіх нашых месцах, стала ахвярай прапаганды, якая на самой справе служыла зусім іншым імпэрыялізмам, чым высокім дэалам, які яна нібыта прывіла.

Аднак наш рух не заняў ніводнаго боку. Мы патрабавалі ад Нарвега нейтралітэту прадэманстравалі крывадушнасць бесметаваць усёй гэтай санкцыйнай гульні. Сёння мы можам сказаць, што правільна ацанілі сітуацыю.

З ваеннага пункту гледжання мы мелі рацыю. Нягледзячы на агульнае меркаванне, мы правільна ацанілі значэнне сучасных ваенных матэрыялаў, а таксама сілу супраць у Эфэп Англіі, не ў апошнюю чаргу велізарную маральную матэрыяльную моц, створаную ў народзе, арганізаваным для аб'яднаных намаганняў на гістарычнай нацыянальнай аснове.

Палітычна мы таксама рабілі правільныя высновы. Бескарыснасць сур'ёзных памылак санкцыйнай палітыкі цяпер вядомыя. Паглядзіце на трагічнае збынтэжанне магутнай Англіі з-за яе недаўнабачнай палітыкі Лігі; гэта найвялікшая маральная практычная паразы, якую Брытанская імперыя пацярпела з таго часу, як страціла Амерыку.

Савецкая Расія, гэты новы выдатны член Лігі Нацый, бачыла ў палітыцы санкцый магчымасць пасварыцца спачатку з Мусаліні, а потым з Гітлерам, але калі ўрэз разлака пачал даваць збой, хітрыя бальшавікі ягабрэці хаадышлі на другі план, вырваўшыся з-пад кантролю, пакінулі брытанскі ўрад несцвятаў у цярыпец ганьбы.

НАЦЫЯНАЛІСТЫЧНАЯ ПАЛІТЫКА І МІЖНАРОДНАЕ СУПРАЦОЎНІЦТВА

Упершыню пасля Другой сусветнай вайны Нарвег сутыкнулася з рэальнымі фактарамі ў знешняй палітыцы, якія вельмі ўскладняюць вядзенне звычайнай вузкаполай палітыкі.

У сувязь з гэтым я хачу падкрэсліць адзін факт, які, на жаль, недаацэньваецца ў нашай краіне:

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

а менав та тое, што жыццё людзей залежыць ад знешняй, а не ўнутранай палітыкі. Побач з уласным «жаданнем жыць» нацыянальнае ўнутранае ўмовы структура вызначаюцца міжнародным ўмовам эканомікі ўлады. Гэтыя ўмовы ствараюцца першабытным безумоўным патрэбам народаў дзяржаў, х барацьбой за свабодамі за прастору для жыцця. Але ўплыў дзяржавы ў знешняй палітыцы заўсёды адпавядае ступені развіцця нацыянальнай сістэмы.

Такім чынам, неабходнасць самазабеспячэння ў выпадку вайны, перш за ўсё, перабудова структуры сусветнай эканомікі проста прымушаюць супольнасць арганізаваная на эканамічнай аснове як нацыянальныя працоўныя дзяржавы. Змененыя ўмовы ва ўсём свеце прымушаюць кожную нацыю ўзаемадзейнічаць са сваімі суседзямі як з арганізаванай эканамічнай адзінкай з поўным здольным кантролем над усімі сваімі рэсурсамі магчымасцямі выкарыстоўваць х найлепшым чынам. У гэтым сэнсе цяперашні крызіс — гэта ў асноўным крызіс перабудовы ў сусветнай вытворчасці гандлю.

Аднак няма ўласнай супярэчнасці паміж патрабаваннем часу да гэтых аб'яднаных моцна характэрных эканамічных нацыянальных адзінкаў патрабаваннем да планамернага міжнароднага супрацоўніцтва, якое з непераадольнай сілай падштурхоўваецца эканамічным прычынам, а таксама меркаванням аб падтрыманні міру.

Менав та фармраванне так х арганізаваных нацыянальных асоб прывядзе да сумленных эфектыўнае міжнароднае супрацоўніцтва, свабоднае ад прадурасця або прыгнёту.

ДВА ВАРОЖНЫЯ ЛАГЕРЫ Ў ЕЎРОПЕ І Ў СВЕЦЕ

Стуацыя такая, што ў свеце асабліва ў Еўропе фарміруюцца два варожыя лагеры гэтак жа, як да сусветнай вайны. Савецкая Расія, Францыя, Чэхаславакія, падтрыманыя міжнародным юрэйствам, якое падбурхорвае х да вайны супраць нацыяналізацыяналістычнай Германіі, ужо выступаюць адным фронтам супраць гэтай краіны мкнучца яшчэ больш акружыць Германію як палітычна, так ваенна.

У гэтых умовах становіцца Нарвег надзвычай рызыкоўнае, бо яна знаходзіцца на скрыжаванні дарог паміж Расіяй, Германіяй, Англіяй, а яе ўнутраная палітыка ўжо знаходзіцца пад уладай марксістаў.

Расія з'яўляецца кай еўрапейскай дзяржавы з азямі нтарэсам ператварылася ў вялікую азямі дзяржаву з еўрапейскімі нтарэсамі, асабліва ў напрамку Атлантыкі. Але, перш за ўсё, яна з'яўляецца асновай сусветнай рэвалюцыі.

Сусветны бальшавізм спрабуе ператварыць Нарвегію, а разам з ёй ўсю Скандынавію, у правае крыло свайго еўрапейскага фронту нападу на Германію, Англію. Гэты план утрымлівае злавесныя магчымасці для нашай краіны. У выпадку канфлікту паміж Германіяй і Савецкай Расіяй увесць погляд Лейбарысцкай партыі прывядзе да таго, што Нарвегія стане на бок бальшавікоў у апазіцыі да Германіі, гэта будзе супярэчыць нашай абяцанню нейтралітэту.

Транмал, безадказны дыктатар Лейбарысцкай партыі, нядаўна дастаткова выразна выказаўся ў гэтым катэгорыі. Пакуль Нарвегія і Савецкая Расія з'яўляюцца членамі цяперашняй Лігі Нацый, а Германія — не, здаецца, што нам сур'ёзна пагражае вайна ў гэтым катэгорыі, бо мы абавязаны дазволіць Чырвонай Арміі ВПС свабодны транзіт праз краіну ў выпадку нямецка-расійскага канфлікту.

У цяперашніх умовах у Еўропе сёння таксама магчымасць вайны паміж Германіяй і Англіяй. Гэта можа адбыцца, напрыклад, у сувязі з канфліктам паміж Германіяй і Англіяй.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

трайны саюз Францы, Чэхаславак Савецкай Рас, прычым Чэхаславак я была амаль больш адчувальным месцам, чым Аўстрыя. Тое, што Францыя тады пачне вайну супраць Герман, дало б Англі падставу для вайны, якая цяпер яшчэ больш в давочная, чым да вел зарнага разв цця ав яцы.

Такая вайна пам ж Англі я Герман я — катастроф чная магчымасць для Нарвег, бо з таго часу сусветнай вайны ўся с туацыя цяпер цалкам змян лася.

Праз Л гу Нацый як нструмент брытанскай сусветнай пал тык нас тады б адразу прымус л ўступ ць у вайну, нават кал Л га Нацый развал цца, мы, паводле такога аўтарытэта, як лорд Лойд, несумненна падвергнемся карнай бамбардз роўцы, кал б, як гэта было падчас сусветнай вайны, мы дазвол л нашаму гандлёваму флоту перавоз ць тавары для Англі, на чым яна, са свайго боку, несумненна, настойвала б цяпер, як тады.

Нарвежская Лейбарысцкая партыя — Урадавая партыя — актыўна падтрымл вае гэтую пал тыку, нараваную супраць Герман. Кал Нарвег я пагодз цца на гэта, гэта азначае, што мы незваротна ўцягнуты ў гэтую ваенную пал тыку супраць вол прынамс 99 працэнтаў нарвежскага народа. Нарвег я не можа не будзе сц ў паход, пакуль наша ўласная свабода нашы ўласныя межы не будуць пад пагрозай.

МІР З АНГЛІЯЙ І ГЕРМАНІЯЙ

Я ўжо падкрэсл ваў, што м р пам ж Герман яй Англі яй жыццёва неабходны для нашай кра ны. Перш за ўсё мы пав нны не дапусц ць, каб Герман я Англі я апынул ся па розныя бак ў новай вайне. Для нас гэта было б фатальна; больш за тое, гэта азначала б разбурэнне.

Так м чынам, ад нас залежыць, ц зробі м мы ўсё магчымае для ўстанаўлення м ру ўзаемаразумення пам ж гэтым дзвюма кра нам, як я, як мы, маюць скандынаўскае паходжанне светапогляд. Нават кал мы не можам шмат зраб ць у гэтым плане пав нны быць асцярожным, каб не ўмешвацца ў справы ншых кра н, нашым неадкладным абавязкам пав нна быць ус м справядл вым сродкам супрацьстаяць тым, хто спрабуе распал ць разлад пам ж гэтым нашым суродз чам, звычайна па лжывых несумленных падставах.

Мы ведаем, у нтарэсах як х насамрэч робяцца гэтыя намаганн. Адна з х — сусветны бальшав зм. Мэтай нашай знешняй пал тык Нарвег пав нна быць дасягненне м ру прым рэння пам ж Герман яй Англі яй без ул ку партыйных нтарэсаў. Цалкам в давочна, што гэтага патрабуюць нтарэсы Нарвег. Адз ны спосаб пазбегнуць вайны хаосу залежыць ад падтрымання м ру ўзаемаразумення пам ж гэтым нашым вял к м суседзям на поўдн захадзе, з які м ў нас таксама найбуйнейшыя гандлёвыя сувяз.

Каля 40 гадоў таму снавала, як цяпер, магчымасць для сумленнай спробы стварыць трывалае ўзаемаразуменне пам ж вял к м паўночным народам. Гэтая магчымасць была пра гнаравана або адх лена, катастрофа, якая рушыла ўслед за гэтым бяздзейнасцю, закранула ўвесь свет. Той, хто цяпер адважваецца прасоўваць такую ж катастроф чную пал тыку, пав нен раб ць гэта з адкрытым вачыма.

Але кожны, хто разумее час, у які м мы жывем, пав нен прыкласц намаганн, каб прыняць рашучыя паз тыўныя меры супрацьдзеяння.

Яшчэ адз н вырашальны фактар прыводз ць нас да той жа высновы, што адносна асноўных напрамкаў нашай знешняй пал тык. Дэкадэнц л берал зм яго нашчадак спадчынн к, маркс зм, нараваны супраць нацыянальных супольнасцей, у першую чаргу супраць скандынаўск х кра н.

Свядома ц несвядома, мэтай гэтай пал тык — разбурыць натуральную нацыянальную арган зацыя народаў дзеля рэал зацы м жнароднай сусветнай рэспубл к.

*****канвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

Тады ўнутраная згуртаванасць народаў будзе разбурана. Яны стануць здабычай таго народа, як , у адрозненне ад ус х ншых народаў, раск даны па ўсёй зямлі живе як параз т на ншых народах; менавіта таму яму патрэбна такая дамоўленасць, каб ажыццявіць сваё палка жаданае панаванне над светам. Бо ў гэтым панаванні заключаецца сакрэт яўрэйскага нацыяналізму мперыялізму.

Дуэль паміж ўдазмам нардычным духам непазбежная, бо марксізм інтэрнацыяналізм на самой справе з'яўляюцца яўрэйскім нацыяналізмам мперыялізмам, змовай, натхнёнай к руемай ўдазмам супраць выразна нардычнай еўрапейскай цывілізацыі. Вядома, што працэсы заняпаду сучаснасці з'яўляюцца найбольш сур'ёзнай пагрозай для дэзалаў жыцця, што найбольш магутныя антаганізмы нашага часу звужаюцца да барацьбы паміж ўдазмам нардычна-еўрапейскім прынцыпам. У такім выпадку мы павінны ўсвядоміць, што найбольш эфектыўным лекам ад цяперашняга заняпаду падземнай дзейнасці марксісцкага матэрыялізму будзе нацыянальны адраджэнне нашага народа на жыццёва важным падмурку нардычнай расы характэрнага тэмпераменту.

І, з нашага боку, павіннаснаваць у самым шырокім сэнсе больш цеснае культурнае, эканамічнае палітычнае супрацоўніцтва паміж паўночнымі паўночнаарыяльнымі народамі па ўсім свеце: у скандынаўскіх краінах, у Галандыі, Фландрыі, Брытанскай імперыі, Германіі ў нашых краінах, дзе члены паўночнай сям'і параўнальна меншыя.

Такім чынам, значэнне слова «нардычны» не абмяжоўваецца скандынаўскім народам, а распаўсюджваецца на ўсё вялікае я нардычныя расы, якія зараз не разглядаюць няўпэўненае паўночнае супрацоўніцтва.

Наадварот, з аднаго боку, гэта неабходны вынікі усведамлення таго, што падтрыманне нацыянальнага характару арганізацыі з'яўляецца найважнейшай жыццёвай праблемай для ўсіх творчых народаў. Толькі такім чынам можна забяспечыць свабоднае і рэальнае развіццё скандынаўскай культуры асабліва насцягнутай як у нацыянальнай, так і ў міжнароднай сферах. Адначасова гэта адна з умоў глыбока ўкаранёнага прызнання каштоўнасці культурнага ўкладу нашых рас, такім чынам гэта ўмацуе ўсе народы ад распаду да хаосу.

З нашага боку, гэта непазбежны вынікі таго факту, што міжнароднае супрацоўніцтва, якое павінна будавацца ў гэты час, павінна пераважна грунтавацца на паўночных народах, якія так цесна звязаны паміж сабой па расе, мове, культуры і гісторыі. Яны маюць аднолькавы ўзровень жыцця падобны погляд на жыццё, а таксама згрупаваны географічна.

Эканамічна яны таксама з'яўляюцца найлепшымі класамі адзінае для аднаго.

САЮЗ НАРОДАЎ ПАЎНОЧНЫХ КРАІН

Блокавае аб'яднанне гэтых народаў, саюз паўночных народаў, будзе непераможным. Такі саюз будзе значна больш здольны, чым збанкрутаваная ліберальна-марксісцкая Ліга Жэневы, выступіць у якасці бастыёна супраць сусветнага бальшавізму стварыць гарантыі для міжнароднага развіцця свету. Шлях да арганізаванага чалавечтва будзе знойдзены ў аб'яднанні вялікай паўночнай сям'і народаў у такім блоковым аб'яднанні з агульнай валютай, унутраным свабодным гандлем агульнай мытнай палітыкай; хутэйшым будзе прыцягнуць нашыя краіны групы дзяржаў да гэтай сістэмы.

Такая знешняя палітыка будзе найлепшай гарантыяй пазіцыі Нарвегіі ў свеце супраць бальшавізму. І на карысць нам самі міжнароднымі яна створыць поле дзейнасці за мяжой.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

за л шак энерг , якога варта чакаць у гэтай краіне, калі нашых уласных рэсурсаў будзе недастаткова.

СУПРАЦОЎНІЦТВА, ЗАСНАВАНАЕ НА НАЦЫЯНАЛЬНЫХ РУХАХ

Падкрэслваючы агульны лёс Паўночных краін, мы не павінны недаацэньваць значнасць дасягненніў нашых або нашай агульнай чалавечнасці; перш за ўсё, мы не павінны недаацэньваць важнасць звычайнага еўрапейскага ўніверсальнага супрацоўніцтва. Але гэта міжнароднае братэрства павінна быць заснавана на сцімленні нацыянальных дзяржаў. Яно павінна быць створана шляхам нацыянальнага ўздыму народаў у Еўропе ва ўсім свеце, а не ў выніку лібэральных марксісцкіх эксперыментаў, так як Ліга Нацый, Пан-Еўропа, Савецкая Расія, месцазнаходжанне сусветнай Савецкай Рэспублікі.

Гісторыя жыцця паказвае, што ўсяляк прагрэс залежыць ад аб'яднання свабоды дыскрымінацыі з братэрствам арганізаванасцю. Універсальныя манархія і сусветныя рэспублікі заканчваюцца анархіяй і распадам. Гегемонія адной нацыі катастрофічная як для нашых, так і для яе самой. Вавалонскае зліццё ўсіх нацый і рас, што з'яўляецца мэтай лібэральнага марксізму, азначае знішчэнне індывідуальных характарыстык каштоўнасцей кожнага. Гісторыя вучыць нас, што сапраўдная гармонія — гэта вынік сінтэзі і развіцця.

Інстынкт чалавечства да арганізаванага фарміравання накіраваны на нацыянальнае жыццё супрацоўніцтва нацыянальных адзінстваў. Па гэтай прычыне ўсе міжнародныя інстытуты, якія зыходзілі з лібэральнага марксізму, не дасягнулі сваіх меркаваных мэтай, якія павінны былі забяспечыць добрае ўзаемаразуменне паміж народамі і спрыяць прагрэсу.

Улічваючы правал дэліберальнай Лігі міжнароднага марксізму, тэрмінова неабходна стварыць новае братэрства народаў еўрапейскага сусветнага характару, заснаванае на новых дэях арганізацыі супольнасцей, якія былі выкладзены кангрэсам новага парадку ў Мантрэ 16—17 снежня 1934 года. Першай думкай кангрэса стала павага да духоўных нацыянальных каштоўнасцей.

Замест крывадушных тэхнічных метадаў старой дыпламатыі павінна развіцця спантаннае сумленнае супрацоўніцтва паміж усімі маладымі здаровымі нацыянальнымі рухамі адноўленымі і нацыянальнымі дзяржавам, каб дасягнуць агульнага духоўнага абнаўлення палітычнага эканамічнага аднаўлення ва ўсім свеце. Але ў рамках гэтага ўніверсальнага плана нацыі, якія паходзяць з аднаго паходжання маюць адну культуру і цывільзацыю, павінны аб'яднацца ў адпаведнасць са сваім найбольшайшым інтарэсам.

РУХ ПАЎНОЧНАГА СВЕТУ

Галоўны прынцып, на якім грунтуецца пазіцыя Нацыянальнага згуртавання, заключаецца ў тым, што наша палітыка, акрамя задавальнення патрабаванняў, якія сучасныя змены зрабілі абавязковымі, павінна быць у гармоніі з усём, чаго патрабуе чаго жадае наша сям'я народаў. Бессэнсоўна чакаць нацыянальнага адраджэння, калі мы не адродзім агонь скандынаўскага духу і не будзем будаваць на духоўным адказным поглядзе на жыццё.

Нельга чакаць ніякага прагрэсу, калі мы не захаваем неразведзеным паўночнымі штамі; калі мы не захаваем сваю адметнасць, мы яе страцім і пойдзем да нацыянальнага знікнення.

Так званая скандынаўская дэя, што скандынаўскі народ можа аднавіць толькі шляхам стварэння новай дзяржавы

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

у адпаведнасці з сучасным патрабаванням на падвойным падмурку нацыянальнага паходжання духоўнага светапогляду, мае пастаянна расце ўплыў папулярнасць у адпаведных паўночных краінах ўжо адыгрывае важную ролю ў практычнай палітыцы.

Такім чынам, зерне глеба для панскандынаўскага супрацоўніцтва ўжо снуюць. Але, каб дзя магла распаўсюджвацца дастаткова хутка, яна павінна знайсці пэўнае належным чынам арганізаванае выражэнне.

Ва ўмовах, якія склаўся, я лічу, што настаў час пачаць развіццё культурнае, эканамічнае палітычнае супрацоўніцтва паміж народамі Паўночных краінаў і іншымі народамі з паўночным поглядам па ўсім свеце з наступным мэтам:

- Стварэнне міжнароднага скандынаўскага руху.
- Утварэнне Паўночнага саюза народаў.

Актыўны ўдзел у працы па арганізацыі свету яго міжнародным развіццём; а таксама па забеспячэнні месца ўкладу нашай краіны ў рэвалюцыю новых канстытуцыяў, якія зараз адбываюцца. Гэта супрацоўніцтва павінна пачацца, як звычайна, у галіне дзейнасці, каб быць палітычна дасягнутым на трывалым эканамічным падмурку.

Такім чынам, калі б снуючую валютную базу можна было пашырыць да ўзроўню ўсталяванага валютнага саюза паміж паўночнымі народамі, калі б праз палітычнае фінансаванне супрацоўніцтва паміж гэтымі народамі можна было б стварыць Мытны саюз, быў бы закладзены грамадзянскі падмурак для палітычнай рэалізацыі нашых абвешчаных мэтаў: вялікага саюза паўночных народаў у сусветнай супольнасці.

Гэты дэал на працягу значнага часу быў часткай праграмы Нацыянальнага згуртавання. З гэтага вынікае, што панскандынаўскае супрацоўніцтва фактычна азначае далейшае ўзмацненне супрацоўніцтва паўночных дзяржаў у вузельшым сэнсе: Нарвег, Швецыя, Данія, Фінляндыя, скандынаўскіх астравоў у Паўночным моры. Пазіцыя Даніі і Фінляндыі значна больш уразлівая, чым пазіцыя Нарвегіі і Швецыі, што Нарвегія, ва ўсякім разе, не можа добраахвотна звязаць свой лёс з гэтымі краінамі без падтрымкі, якую можна было б атрымаць ад міжнародных надзейных адносін з Англіяй і Германіяй. Але, паколькі гэта было забяспечана, пажадана таксама, каб паўночныя краіны занялі сваё месца як натуральная група ў скандынаўскай свеце — супрацоўніцтва разам з брытанцамі, немцамі, і нідэрландамі астатніх краін.

У сувязь з гэтым я хачу падкрэсліць той факт, што гэта не змяняе справы, калі многія людзі ў гэтай краіне лічаць, што яны павінны не пагадзіцца з рознымі дэталямі брытанскай і нямецкай палітыкі. Умовы, якія сёння патрабуюць супрацоўніцтва з гэтым нашым сусветам, паміж імі, важнейшыя за тых, якія ямогуць нас раз'яднаць.

Магчыма, ёсць тых, хто прырачыў супраць нашай знешняй палітыкі лічыць, што нашы ўласныя справы — гэта тое, чым мы можам справіцца. Я хацеў бы нагадаць вам, што характэрнай рысай нашага часу з'яўляецца тое, што свет становіцца адной вялікай эканамічнай адзінкай, што і водная краіна больш не можа быць самадастатковай; яна залежыць ад іншых; калі такое супрацоўніцтва ў бягучай палітыцы мае жыццёва важнае значэнне для нашай краіны, яно гэтак жа важна для нашага руху. Паколькі сацыялізм, які працуе над нашым нацыянальным знешчэннем, арганізаваны на міжнародным узроўні, мы абавязаны сустрэць яго арганізацыяй, якая мае на мэце выходзіць за межы нацыянальных інтарэсаў. Цалкам эфектыўная арганізацыя такога кшталту можа быць пабудавана толькі на агульнай жыццёвай аснове нашых народаў — на рэальным прынцыпе.

Паўночны прынцып

Паўночны прынцып грунтуецца на паўночных традыцыях, паўночным мысленным канструктыўным супрацоўніцтве, у адрозненне ад габрэйскага л'бэралізму марксізму, які прасоўваюць свае разбуральныя мэты з дапамогай нянавісці, зайздрасці і класавай вайны дзеля ўласных мэтай. Аднак звязаны з Босхам, другі — з д'ябальскім.

Такім чынам, духоўная славянская скандынаўскага прынцыпу мацнейшая і глыбейшая за марксісцка-матэрыялістычны погляд на сьнаванне, які пагражае нашай расе цывільзацыі і шчэным. Насамрэч гэта наш унутраны нацыянальны прынцып, якога мы павінны прытрымлівацца, як мы павінны рэалізоўваць з няўмольнай паслядоўнасцю.

Я таксама перакананы, што, калі мы ўсведамляем глыбокія ісціны гістарычнага мнулага, а таксама гістарычнай сучаснасці, бачым вялікія справы, дасягнутыя народамі скандынаўскай расы ад пачатку гісторыі да нашых дзён, калі яны больш магутныя, чым калі-небудзь раней; калі, у той жа час, мы перакананыя, што Боская Воля адкрываецца ў гістарычным ходзе развіцця свету, мы павінны, не недаацэньваючы важнасць ўкладаных, мець магчымасць верыць у працяг гістарычнай боскай місіі скандынаўскіх народаў у свеце. Як ў мінулыя часы, мы сям'яй нашай вялікай сям'і народаў павінна быць пазбавлена ад састарэлага свету і стварыць новы свет, які зможа падняць усю чалавечую сям'ю на новы ўзровень.

Нацыянальная асацыяцыя запрашае ўсёх людзей скандынаўскай расы светапогляду ў кожнай краіне — нарвежцаў, шведаў, датчан, сландцаў, брытанцаў, немцаў, галандцаў і ўсёх іншых людзей скандынаўскай крыві і духу — аб'яднацца ў Паўночным сусветным руху для стварэння міру і супрацоўніцтва паміж усімі скандынаўскімі народамі па ўсім свеце для працягу барацьбы за выратаванне прагрэсу нашай цывільзацыі.

Інтэрпрэтацыя фашызму Клода Сатана

Ф Тэрм н «аск зм» у тым сэнсе, у як м ён будзе выкарыстоўвацца ў гэтым артыкуле, — нязручны нязручны для ап сання сусветнага руху, як ўзн к у наш час, каб канкураваць з маркс змам л беральнай дэмакратыяй за прых льнасць мужчын. Несумненна, варта абмежавацца назвай асабл вай формы, якую гэты рух прыняў у Італ . Тым не менш, шырокае насельн цтва, адчуваючы, што ў тальянск м фашызме з'яв лася нешта новае сусветнага значэння, працягвае выкарыстоўваць гэты тэрм н у больш шырокім сэнсе.

Фашызм не з'яўляецца м жнародным, як камун зм, у тым сэнсе, што ён з'яўляецца догмай, якую трэба навязаць кожнай нацы , незалежна ад яе г сторы абстав н. Хутчэй, гэта глыбокае падабенства поглядаў, якое можна выяв ць у розных сучасных нацыянальных рухах якое можна разглядаць як неабходнасць, якая вын кае з с туацы , у якой знаходз цца наша еўрапейская культура ў цяперашн час. Мы ў Англ падзяляем агульную культурную спадчыну Еўропы; гэтак жа, як на нас найбольш моцна паўплывал дэ Французскай рэвалюцы , мы абавязаны глыбока паўплываць на дэ фашысцкага руху рэагаваць на гэтыя дэ па-свойму, па-свойму, па-нацыянальным.

Два фактары, як я паўсюль нараджаюць гэты рух, — гэта заняпад л беральнай дэмакраты ўздым маркс зму.

Дастаткова толькі крыху знаёмства з г сторыяй, каб зразумець, што ў л беральна-дэмакраты няма н чога непазбежнага ц вечнага. У параўнанні з ншым формам праўлення, дэмакратычныя ўрады не былі н распаўсюджаным , н стаб льным , яны не ўнеслі столькі ж трывалай каштоўнасці ў чалавечую культуру, колькі арыстакратычныя манарх чныя ўрады. Вядома, можна — часта роб цца — вызначыць дэмакратыю так м чынам, каб уключыць у яе ўсе цярг мыя формы праўлення, напрыклад, ап саць Англ ю пры каралеве Л завецце або пры П це як дэмакратыю. Але гэта грубае злоўжыванне мовай прын жэнне нтэлектуальнай каштоўнасці . «Дэмакратыя» не пав нна выкарыстоўвацца для абазначэння кожнага ўрада, як к руе са згоды амаль ус х к раваних; н таго, як свядома мкнецца да дабрабыту ўсяго народа; н таго, як цярг мы да разнастайнасці меркаванняў заахвочвае свабодную дыскус ю; н таго, як к руе ў адпаведнасці з усталяваным вядомым законам, як ўжываецца бесстаронна. Мног я дэмакратычныя ўрады в даволна правал л ся ў гэтых аднос нах; мног я недэмакратычныя ўрады прадэманстравал гэтыя вартасці ў высокай ступен . Абсурдна называць «дэмакратыяй» любы ўрад, як не з'яўляецца тыран чным; Дэмакратыя — гэта адна з г старычных формаў праўлення, якая часам задавальняла ўс х, а часам не. Яе галоўнай асабл васцю, здаецца, з'яўляецца вырашэнне ўс х важных пытанняў большасцю галасоў альбо ўсяго народа, альбо вял к х прадстаўн чых сходаў.

Дэмакратыя, якую мы ведаем у Заходняй Еўропе Амерыцы, — якую я далей буду называць «л беральнай дэмакратыяй», — гэта асабл вы прадукт Французскай рэвалюцы заснавана на своеасабл вых тэорыях некаторых уплывовых мысл цяляў той эпох . Асноўная ф ласоф я чалавечай прыроды, на якой яна грунтуецца, не заўсёды прымалася мыслячым людзям , няма падстаў меркаваць, што яе ўплыў на розумы людзей будзе вечным. Наадварот, ёсць шмат доказаў таго, што гэтая ф ласоф я «Правоў чалавека грамадзян на» больш не мае *****ebook converter DEMO Watermarks*****

перакананне, што с стэма к равання, заснаваная на м, таму асуджаная на зн кненне.

Як ншыя пал тычныя ф ласоф , яна не атрымала ўсеагульнага прызнання без барацьбы. Але хто сёння можа заўважыць якую-небудзь розн цу пам ж кансерватарам , л бералам правым (немаркс сцк м) лейбарыстам ўдачыненн да х дэалаў або агульнага характару метадаў, з дапамогай як х яны прапануюць х рэал заваць?

Як я ф ласофск я перадумовы, або акс ёмы, заснаваныя на гэтай с стэме л беральнай дэмакраты ? Першае — усе людз роўныя, прынамс ў той ступен , у якой яны пав нны мець роўную долю ва ўрадзе. Другое — урад снуе тольк для таго, каб не дапусц ць, каб хто-небудзь умяшаўся ў роўную свабоду ншых (Дж. С. М л); або, як больш пераканаўча выказаўся мне адз н студэнт: «урад снуе тольк для таго, каб дазвол ць кожнаму чалавеку трап ць у пекла па-свойму». Трэцяе — такая ндыв дуальная свабода прыводз ць да найбольшага магчымага задавальнення ўс х. ¹

Фашызм грунтуецца на адмаўленн ўс х гэтых прынцыпаў. На першы ён адказвае, што не ўсе людз роўныя ў сваёй здольнасц да сумеснай дзейнасц , а ўрад — гэта сумесная справа. Людз рэзка адрозн ваюцца па сваёй мужнасц , справядл васц , вернасц , праўдз васц ншых якасцях характару, неабходных для любой карпаратыўнай справы. Так я якасц не з'яўляюцца манапол яй якога-небудзь класа не залежаць ад адукацы ў звычайным сэнсе гэтага слова. Некаторым людзям яны рэзка не хапае — напрыклад, ус м старым бальшав цк м л дарам, кал верыць х прызнанням; любы з нас паспрабаваў бы выключыць х з улады ў любой арган зацы , за якую ён адказваў.

Пал тычнае прадстаўн цтва пав нна грунтавацца на селектыўнай с стэме рэальных груп, члены як х асаб ста знаёмыя адз н з адным. Добрая пал тычная с стэма не пав нна нават спрабаваць забяспечыць аднолькавую вагу ўс х меркаванняў.

Што да другога прынцыпу, то адзначаецца, што роўная свабода немагчымая, бо не ўсе людз хочуць раб ць адно тое ж; што кожная с стэма права прадугледжвае нейк я паз тыўныя дэ адносна таго, што аб'ектыўна добра ц дрэнна для ўс х; што гэты прынцып альбо бессэнсоўны, альбо катастроф чны.

Па-трэцяе, што з-за прыроды чалавека грамадства найбольшая магчымая сума задавальнення не можа быць дасягнута с стэмай макс мальнай ндыв дуальнай свабоды; гэта таксама не «найвял кшае шчасце найбольшай колькасц , кал кожны л чыцца адным, а н хто — больш, чым канец жыцця». Людз больш адз н" ² зац каўлены пав нны быць больш зац каўлены ў дабрабыце сваёй сям' , сваёй прафес , свайго суседства, сваёй нацы ; добры ўрад пав нен ул чваць гэты факт. Мы вернемся да гэтых пунктаў пазней.

Л беральная дэмакратыя — гэта лян вая ф ласоф я. Замест таго, каб вырашыць, што трэба раб ць, ўпарта змагацца за гэта, добры дэмакрат чакае глядз ць, у як бок пойдзе большасць, упэўнены ў сваёй веры ў тое, што голас мас — гэта голас Бога. Мы нават не пав нны спрабаваць пераканаць людзей сённяшняга дня, што рухаючая с ла л беральнай дэмакраты паўсюль зн кла. Мала хто шчыра верыць у яе лозунг . Палова яе сучасных прых льн каў — сапраўды баязл выя маркс сты. Іх агульнапрызнаная мэта — роўнае багацце для ўс х, а дэмакратыя — тольк сродак для дасягнення гэтай мэты. Яны на ўна ўяўляюць, што гэтай мэты можна дасягнуць простым галасаваннем, без прымусу, прынамс , у далёкай будучын . Яны часта выказваюць сваю пагарду да асаб стай свабоды як такой. Яны зайздросныя, але клапоцяцца пра сваю скуру. Так я яны — л беральна-лабараторныя сацыял-дэмакраты.

Якая ф ласофская аснова бязбожнага саюза пам ж камун стам дэмакратам , дзе б н з'яв ўся фашызм? На гэтую праблему мы пав нны зараз звярнуць увагу.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Камун зм — ц лепш маркс зм, бо па-за Камун стычнай партыяй снуе шмат маркс стаў — цалкам з'яўляецца прадуктам ндыв дуал стычнай, раўнапраўнай ф ласоф л беральнай дэмакраты . У г сторы часта здарал ся рэвалюцыйны рух менш шчасл вых класаў; гэты рух пераняў своеасабл вую дэалог ю ранней в ктарыянскай эпох , у якую ён нарадз ўся. Ён таксама ўспрымае супольнасць як сукупнасць, а сацыяльнае шчасце як суму. Ён прымае першыя два прынцыпы л беральнай дэмакраты : усе людз роўныя — хоць Бога няма — таму яны пав нны мець не тольк роўныя пал тычныя правы, але роўнае багацце . Зноў жа, шчасця можна дасягнуць, даўшы ўс м роўнае багацце, а потым дазвол ўшы м раб ць з м што заўгодна; кал дасягнута эканам чная роўнасць, дзяржава пав нна «зн кнуць». Але яна найбольш рашуча адх ляе трэц прынцып л беральнай дэмакраты , як заключаецца ў тым, што гэты шчасл вы стан рэчаў узн кае, кал пак нуць людзей у спако . Канчатковая мэта — гэта прынцып неўмяшання , кал дасягнута эканам чная роўнасць; але гэтага трэба дасягнуць шляхам гвалтоўнай дыктатуры пралетарыяту, гэта значыць неквал ф каваных фабрычных рабочых.

Яго цэнтральнай дактрынай з'яўляецца класавая вайна пам ж пралетарыям кап тал стам . Яна працягвае заганыць усё чалавецтва ў гэтыя два загоны, хоць н адз н эканам ст больш не ўспрымае сур'ёзна тэорыю «дадатковай вартасц », на якой грунтуецца гэтае адрозненне. Як я ж нерэальныя гэтыя два загоны! Сапраўды снуе канфл кт пам ж групам , так канфл кт з'яўляецца сутнасцю жывой супольнасц . Але значную частку жыхароў сучаснай дзяржавы, як я живуць за кошт сумеснага прыбытку ад сваёй працы маёмасц , неабходнай для таго, каб гэтая праца была плённай, нельга ўц снуць н ў адз н з загонаў, акрамя як шляхам выс лкаў. Іх ба канфл кты нтарэсаў пам ж гараджанам вяскоўцам , пам ж вытворцам ф нанс стам , пам ж рамесн кам неквал ф каваным рабочым , пам ж расавым рэл г йным групам не з'яўляюцца так м жрэальным жыццёва важным , як гэты меркаваны канфл кт пам ж кап тал стам пралетарыятам?

Ключавым момантам маркс зму з'яўляецца класавая вайна, у якой дапушчальныя ўсе метады. Вось чаму, дзе б яна н падняла галаву, пал тыка станов цца настольк азлобленай бруднай, што разбурае ўсялякае пачуццё маральнага адз нства нацы , якое раней змякчала канфл кты пам ж групам . Вось чаму з ёй трэба змагацца да смерц .

Але, скажучь, х ба камун стычны эксперымент у Рас не прынёс н чога каштоўнага? І ц няма падабенства пам ж «дыктатурам » камун зму фашызму?

Немагчыма зразумець разв ццё камун зму ў Рас , кал не адрозн ць сучасную стадыю «бальшав зму ў адступленн », як яе называюць, ад ранейшай стады , на якой дактрынерск камун зм меў поўную ўладу. Гэтая ранейшая стадыя была адзначана беспрэцэдэнтным зн шчэннем, дзеля тэоры класавай вайны, чалавечых матэрыяльных рэсурсаў нацы — фермераў, тэхн каў настаўн каў, жывёлы, машын, будынкаў мастацк х скарбаў. Такая ж з'ява праяв лася ў Іспан ў ншых месцах, дзе бальшав зм захап ў уладу. Кал праз дзесяць гадоў вытворчасць дасягнула такога н зкага ўзроўню, што, здавалася, дасягнута мяжа чалавечай цягав тасц , ад дактрынаў у значнай ступен адмов л ся; з дапамогай кап тал стычных крэдытаў, замежных тэхн каў машын, а таксама стаханаўскага гвалту над рабочым пачалося аднаўленне. Безумоўна, змена настрояў далёка не завершана. Адным з с мптомаў гэтага, здаецца, з'яўляецца цяперашн канфл кт пам ж Стал ным, моцным недактрынерск м разбойн кам з Каўказа, яўрэйскай бандай, якая дагэтуль кантралявала Рас ю цяпер у значнай ступен л кв даваная. Рас я не адмов лася ад Кам нтэрна маркс сцкага дэалу сусветнай рэвалюцы . Але сама яна, здаецца, маўкл ва адмов лася ад ураўнявання багацця дыктатуры пралетарыяту будзе магутную...

нацыянал стычная дзяржава. Пры Стал не з'яў л ся прыкметы нейкага сарамл вага фашызму з пачуццём в ны. Кал гэта пав нна быць мэтай, якой цаной гэта было дасягнута! ⁴

«Фашызм» узн к з заняпаду л беральнай дэмакраты ў адказ на пагрозу бальшав зму. У адрозненне ад бальшав зму, ён не быў рэал зацыяй акадэм чнай тэоры ; ён узн к у адказ на рэальную с туацыю, таму яго можна зразумець тольк ў святле двух сусветных рухаў, як я ён пав нен замян ць. Першапачаткова ён быў своеасабл вай нстынктыўнай рэакцыяй еўрапейскага чалавека на с лы бязладдзя, матэрыял зму, плутакраты касмапал тызму. Ён адз н з камун змам у тым, што абсалютна адмаўляе снаванне загадзя ўсталяванай гармон , якая роб ць найвял кшае шчасце вын кам найвял кшай свабоды кожнага. Але гэта ўсё, што яго аб'ядноўвае з камун змам. Ён займае радыкальна адрозны погляд як ад камун зму, так ад л беральнай дэмакраты адносна «шчасця», якое пав нна забяспечыць дзяржава. Бо ён успрымае нацыю як арган чнае адз нства мног х розных функцыянальных груп; кожная з х уяўляе сабой пэўны ўн кальны ўнёсак у нацыю, са сва м уласным тыпам жыцця, як трэба разв ваць. Кал парушацца прав льныя аднос ны пам ж гэтым групам , у дзяржаве не можа быць трывалага шчасця ц дабрабыту. «Мы магл б, — сказаў Платон, — зраб ць нашых ганчароў значна шчасл вейшым , дазвол ўшы м ляжаць на ложках перад агнём, есц п ць, круц ць сваё кола, кал м захоцацца. Але не райце нам гэтага раб ць, бо нашы ганчары больш не будуць ганчарам , а нашы земляробы — земляробам ». ⁵ ...

Больш за тое, паводле слоў Бёрка, нацыя ўспрымаецца як «партнёрства не тольк жывых, але жывых з мёртвым з тым , хто яшчэ не нарадз ўся». Кал гэта нешта трывалае, з чалавечым прыродным рэсурсам , як я можна марнаваць, а можна зраб ць больш урадл вым .

У кожнай з «фашысцк х» кра н да ўлады прыйшоў рух, як мкнецца макс мальна выкарыстаць нацыянальную маёмасць, як раб ў стары дваран н-землеўладальн к са сваёй уласнай сям' маёнтка. Гэта тое, што называюць рэл г яй Крыв Глебы.

В давочна, што гэтыя рух не могуць прызнаць неабмежаваныя правы большасц . Яны не могуць, напрыклад, дазвол ць цяперашняй большасц гараджан зн шчыць вяскоўцаў, а таксама карыстацца макс мальна магчымым цяперашн м багаццем за кошт будучай улады. Зло, якое прынос ць панаванне недальнабачнай большасц — заняпад грамадскай сумленнасц духу самадапамог , заняпад сям' , разумовай ф з чнай формы, заняпад зямель, лясоў караблёў — можна вылучыць тольк шляхам надання вял кай свабоды дзеянняў незалежнасц л дэрам.

Фашызм, в давочна, пав нен прысвячае свае асноўныя намаганн ўмацаванню самых слабых звёнаў у нацыянальным ланцугу, гэта значыць паляпшэнню ўмоў жыцця тых груп, як я найбольш знаходзяцца ў цяжкай с туацы . Аднак ён не можа прызнаць роўнасц пам ж лян вым актыўным , пам ж творчай руц ннай працай, нават як далёк дэал. «Фашызм сцвярджае нязменную, карысную, плённую няроўнасць людзей». (Мусал н .)

Л беральная дэмакратыя парал завана суперн цтвам функцыянальных груп, снаванне як х яна роб ць выгляд, што гнаруе. Фашызм прызнае гэта грунтуе на гэтым сваю прадстаўн чую с стэму, веруючы, што можа справ цца з х патэнцыйным канфл ктам праз умацаванае нацыянальнае пачуццё адз нства «прынцып л дарства», прынцып ндыв дуальнай адказнасц . «Дэмакратыя» — прынцып кантролю анан мнай большасц — «праходз ць выпрабаванн ў прамысловай сферы не менш, чым у пал тычнай». ⁶ —

У эканам чнай сферы мэтай фашызму, згодна з яго агульным поглядам, з'яўляецца дасягненне макс мальна магчымай бяспек стаб льнасц для ўс х вытворцаў, а не макс мальнай свабоды выбару.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

для спажыўцоў. З гэтай мэтай міжнародны гандаль павінен быць звязаны да падпарадкаванага дапаможнага становішча ў галовах нацыянальнага планавання. А гэтыя меркаванні — меркаванні адносна таго, як тып жыцця варта заахвочваць або не перашкаджаць, — часта павінны пераважаць над эканамічнымі.

У фашысцкім нацыяналізме няма нічога несумяшчальнага з добра зразумелым гэтагэстамі краіны. Яго знешняя палітыка заснавана на прынцыпе займацца сваімі справамі быццём сапраўды гатовым змагацца за пэўныя вядомыя жыццёва важныя гэтагэсты толькі за іх. Ён натуральным чынам супярэчыць дэмакратычным, раўнапраўным і ўніверсальным прынцыпам Л. Г. Нацыі. Ён мкнецца да сяброўскага супрацоўніцтва з тымі каардынаванымі краінамі, з якіх ёсць рэальныя агульныя гэтагэсты, заснаваныя на планамерным левых дацы магчымых прычын трэнняў. Ён мкнецца да левэрства ў міжнародных справах, якіх у сябе дома. У Еўропе яго задача — аднавіць Еўрапейскі канцэрт, які разбурыў заснавальнікі Л. Г. Нацыі.

Нарэшце, мы можам паспрабаваць адказаць на часта чутонае пытанне, што фашызм цалкам падпарадкоўвае асобу дзяржаве, жывую стоту — незалежнай абстракцыі. Адак на гэтым пытанні ўскосна выкладзены вышэй. Урад, на думку фашыста, снуе не толькі для таго, каб павялічваць асобных грамадзян. Ён з'яўляецца апекуном трывалай нацыянальнай культуры матэрыяльных рэсурсаў, якія складаюць яе неабходную аснову. Без гэтага асоба была б нічым; яна не можа пазбавіцца ад яе, нават калі пакіне тэрыторыю дзяржавы; гэта ўся сума родавых традыцый, якія адрозніваюць яе ад чалавека каменнага веку. Урад, які забяспечвае гарманічнае развіццё розных груп носіцеляў культуры перашкаджае гэтым шчаць адзін аднаго, мае права на нашу вернасць. Але дзяржава — гэта проста механізм, проста «кантэйнер», які сказаў Г. Тлер, для народа, які ўспрымаецца як трывалая базісная культурная сутнасць. Фашызм не з'яўляецца этатысцкім; у адрозненне ад гегельянаў, ён не пакланяецца дзяржаве, якая такая.

Гэты старычна разглядаемая, яна прадстаўляе аналог са старажытнаеўрапейскай дзяржаўнай формай, якой яна была «да таго, як Аронт пачаў упадаць у Тыбр» — да ўзнікнення абстрактнага ідэяльнага дуалазму жадання выратавання ў нашым жыцці. Зноў жа, яна прадстаўляе аналог з феадалізмам, з яго канцэпцыяй, што ўрад павінен грунтавацца на асабістай лаяльнасці чалавека чалавеку — першабытнай тэўтонскай дзяіі камітэтаў. Акрамя таго, яна нагадвае пра мэта сярэднявечных цэхаў рэгуляваць вытворчасць у гэтагэстах усёх катэгорый вытворцаў. Якія кожныя буйныя рухы, яна мае сваё карані ў мінулым. Але гэта не проста вяртанне да састарэлых сямействаў. Яна незразумелая па-за сучаснымі паняццямі нацыянальнасці, расы, добраахвотных гандлёвых асацыяцый, аддзяленняў ўласнасці ад краваня, дэ адказнасці без вяртання, узаемадзеяння культур у адрозненне ад «аднаго раваня» цывілізацыі — многіх нашых.

⁷ Гэта наскрозь сучаснасць, стварэнне нашага часу. Пяць гадоў таму многі з нас здавалася, што няма нішага выбару, акрамя як паміж не вельмі прымальным альтэрнатывам ідэяльнага дуала і стычнай левэральнай дэмакратыі марксісцкім сацыялізмам. Цяпер ёсць трэцяя альтэрнатыва.

¹ Гэтая трэцяя аксіёма, якая адзначыў М. Хальдэ, мае дзве формы. Паводле адной версіі, максімальнае сацыяльнае задавальненне аўтаматычна вынікае з максімальнай ідэяльнай свабоды, незалежна ад законаў інстытутаў грамадства. З іншага боку, для дасягнення гэтай найбольшай сумы задавальнення неабходныя пэўныя юрыдычныя абмежаванні. Большасць аўтараў не прытрымліваюцца паслядоўна адной ці другой версіі; але яны не сумняваюцца ні ў тым, ні ў тым, што ідэяльнае свабоднае павінна быць абмежаваная як мага менш. (Э. Галевіч: Рост фашызму. Радэкалізм.)

² Дж. Бентам: Прынцыпы маральнага права. Фолет: Новая дзяржава, с. 27.

³ Супрацьпастаўце гэта Арыстоцелю. «Палітыка» ІІІ, 9 12: «Справядлівае — гэта роўнае стаўленне да роўных няроўнае — да няроўных. Людзі апускаюць адзін ці другі фактар, які зручна; бо яны не з'яўляюцца добрымі суддзямі ў сваёй уласнай справе». Але гэта не павінна вызваляць нас ад абавязку судзіць, як мага лепш.

⁴ Сам Сталін, здаецца, зусім не такі, як «старыя бальшавікі» габрэіскія начальнікі Расіі. Дэ ўна, што гэтыя двое сапраўды

Вял к я людз , як х стварыла Рас йская рэвалюцыя, не был габрэям . Але мы не ведаем, накольк моцна ўплываў стал нск я цесць, Лазар Майсеев ч Каганов ч, як , здаецца, друг чалавек у дзяржаве.

⁵ Платон: верасень 420 г. Берк: Разважанн пра Французскую рэвалюцыю.

⁶ М лер Кэмпбэл: Ф нансавая дэмакратыя, нядаўняе даследаванне двух эканам стаў Л верпульскага ўн верс тэта аб функцыянаванн Брытанск я прамысловыя кампан .

⁷ А. Тойнб : Даследаванне г сторы . Т. I, с. 149 fl.

Вайна ў Іспаніі, генерал-маёр Дж. Ф. К. Фулер

Надзельнічаючы ў чатырох войнах як салдат і журналіст, я пераканаўся, што кожная з гэтых надзвычай адрозніваецца ад астатніх.

Прычына гэтага вядомая: гэтыя прычыны адрозніваюцца; аднак, у агульнай свядомасці, гэта не так вядома, што, у сваю чаргу, гэтыя прычыны ў значнай ступені ўплываюць на форму вайны.

Напрыклад, у выпадку апошняй з гэтых войнаў агульнапрынята лічыць, што яе прычыны палітычныя, гэта значыць, што гэта сутыкненне паміж дэмокрацыяй і диктатурай, як я прытрымліваўся, але несумяшчальных поглядаў. Ці праўда гэта? Я так не думаю; бо, хоць палітыка адыгрывае не ў якасці раздзяльнай ролю, галоўную ролю, безумоўна, адыгрывае культура, што, калі я маю рацыю, азначае, што прычыны гэтай вайны значна глыбейшыя, чым палітычная пена, якая пакрывае яе паверхню. Таму я лічу, што мы не зразумеем, што адбываецца, калі не будзем разглядаць гэта як сутыкненне паміж культурам, а таксама як сутыкненне паміж палітычным тэорыям і ўзброеным сабраманнем. Сярод гэтых культур можна вылучыць тры:

Па-першае, рэакцыйная Іспанія гісторыі — застойная царква, млявая арыстакратыя і памражучая буржуазія. Па-другое, рэвалюцыйная Іспанія — рэакцыя супраць гэтай нерцы, прадстаўленая сацыялістамі, анархістамі і камуністамі, які ў значнай ступені запазычылі свае дэалы з замежных крыніц — Маркс, Бакунін, Троцкі і іншыя. Па-трэцяе, гіпатэтычная Іспанія будучыні; пра якую марыў не Прыма дэ Рывера, які быў не больш чым ваенным дыктатарам, а яго сын Хасэ Антоніа, якога нядаўна забілі чырвоны ўрад.

У 1933 годзе гэты малады чалавек, хоць ён не стварыў іспанскага фашызма, аб'яднаў Falange Española de las JONS (Juntas Ofensivas Nacional Sindicalista — камітэты актывістскіх нацыянальных саюзаў) надаў яму жыццёвую форму. Яго статут ён распрацаваў у дваццаці пяці пунктах, якія можна каротка звесці да чатырох асноўных заглаўкаў:

Нацыянальныя асновы. Іспанія — гэта найвышэйшая рэальнасць усёй іспанцаў. Любы сепаратызм — злачынства. Такім чынам, мэтай з'яўляецца адзінства Іспаніі, гэта адзінства не толькі не дапускае ні міжнароднай заляцы, ні замежнага пасярэдніцтва, але патрабуе выхавання вайсковых дабрачыннасцей і стварэння магутнай арміі і флоту.

Палітычныя асновы. Дзяржава павінна быць таталітарнай па сваёй прыродзе, у якой усе палітычныя партыі будуць скасаваныя. Карпаратыўная сістэма павінна замяніць парламенцкую. Патрабавецца палітычная дысцыпліна, аднак прыватная ініцыятыва неабходная, пакуль яна сумяшчальная з калектыўным ітарэсам нацыянальна-сацыялістычнай дзяржавы.

Эканамічныя асновы. Капіталістычная сістэма, «якая гнае патрэбы народа, дэгуманізуе прыватную ўласнасць зводзіць рабочых да бясформенных мас, які падвяргаюцца пакутам адчаю», адхіляецца. Гэтак жа адхіляецца марксізм. Моцны больш не павінен дамавацца над слабым. Прызнаецца прыватная ўласнасць, а таксама права на працу. Павысіць узровень жыцця сялян шляхам стварэння сямейных гаспадарак, а таксама рацыяналізаваць сельскую гаспадарку і жывёлагадоўлю.

Маральныя асновы. Асновы дзяржавы — гэта адзінства, дысцыпліна і ваенная падрыхтоўка. Адукацыя павінна быць арганізавана так, «каб не адзін талент не быў страчаны з-за недахопу эканамічных сродкаў». Каталіцкі дух, вызвалены ад палітыкі, павінен быць уключаны, а жыццё павінна разглядацца як абавязак, «як мы трэба пра жыццё ў духу ўзнёслага служэння ахвярнасці».

ВАЙНА Ў ІСПАНІІ

Насуперак шматлікім звесткам брытанскай прэсы, гэты Рух меў мала агульнага з пачаткам паўстання ў Іспаніі. У той час ён быў яшчэ ў зачатковым стане, але за апошнія восем месяцаў яго рост быў цудоўным. Сёння колькасць яго членаў прыхільнікаў налічвае мільёны, з якіх 180 000 сфармаваны ў апалчэнне. Маштабы гэтага росту добра ілюструе той факт, што Рух цяпер выдае дзевятнаццаць штотдзённых трыццаць штотдзённых газет.

Калі ўспыхнула паўстанне, мэта генерала Франка, здаецца, была неяк расплыўсяй. Гэта быў бунт супраць невыносных умоў — фактычна, парадку супраць анархіі, бо жыццё маёмасць больш не паважалася, а цэрквы штодня рабаваліся або спальваліся. Здаецца, яго мэта была амаль цалкам ваеннай, а менавіта аднавіць парадак, але якая менавіта форма краваня, невядома. Калі б яго перамога была хуткай, яна, хутчэй за ўсё, прывяла б да ўсталявання ваеннай дыктатуры па тыпу Прыма дэ Рыверы.

Прыбыўшы ў Іспанію, ён сутыкнуўся не толькі з поўнай разгубленасцю, але і з поўнай адсутнасцю адзінства між сярод фракцый, якія шукалі яго падтрымкі. Напрыклад, «Acción Popular», або партыя Хіль Раблеса, была гарачай каталіцкай прасякнутай хрысціянскай сацыялізмам; яна не мела акрэсленай палітыкі, была палітычна аморфнай інструментам царквы. Потым былі «Рэкетес», або карлісты, дэвіз якіх — «Бог, краіна, кароль». Яны верылі ў абсалютны суверэнны тэт, карпаратыўную дзяржаву і былі рэзка супраць антыпарламентарыстаў. Акрамя гэтага, былі манархісты — членныя фракцыі, найважнейшай з якіх была «Фаланга». Усе гэтыя розныя партыі руху яму давялося ўвабраць у сябе.

Пакуль што гэта не было складана, бо чырвоныя мкнуліся да кансалідацыі. Іспанія, сумесь дэмакратаў, рэспубліканцаў, камуністаў, анархістаў і іншых падобных, хітаў адзін вораг, такім чынам, цягнуцца да Германіі і яе саюзніцы Італіі, гэтак жа, як Францыя цягне да Расіі і яе напайсаюзніцы Англіі. Фактычна, зноў вядзецца таемная вайна супраць Германіі, каб забяспечыць сабе Францыю, які гэта вялося год таму падчас італійскага канфлікту.

Пра гэтую ўнутраную барацьбу мала што чуваць у прэсе; але яе назва — «неўмяшанне», што на самой справе азначае адмову ад супрацоўніцтва з Бургосам і супрацоўніцтва Францыі з Валенсіяй з мэтай удару па Германіі. Калі б міжнародная «блакада» Іспаніі была бесстаронняй, мала сумневаў, што яна спрыяла б нацыяналістычнай справе; але гэта далёка не так, бо сумленнасць не з'яўляецца характэрнай рысай сучаснай Францыі.

Хоць заўсёды вельмі цяжка, асабліва падчас вайны, высветліць праўду, няма ніякіх сумневаў у тым, што французская дапамога чырвоным была празмернай прыбыткавай, бо кожная дапамога аплачвалася золатам. Куды не паедзь у Белай Іспаніі, усюды можна пачуць адну і тую ж гісторыю, а менавіта, што французская дапамога чырвоным была значна больш важнай, чым расійская. Што змешчана ў Іспаніі, Іспанія ледзя Францыя прапусціла праз Пэране ад трыццаці да сарака тысяч чырвоных байцоў-інтэрнацыяналістаў, што гэты гандаль працягваецца да гэтага часу. Што французскія надрукавалі спанскія пашпарты толькі ў Бардо, што яны прадастаўляюць папярэднія кантракты для «спецыялізаваных» рабочых, каб дазволіць ім уехаць у Чырвоную Іспанію. Больш за тое, што вялікая колькасць міжнародных грамадзян прапускаецца праз *****ebook converter DEMO Watermarks*****.

мяжу ў якасцi рэпатрыяваных бежанцаў або адпраўляюцца ў парты Каталоніі ў складзе грузавых суднаў, на якіх яны падарожнічаюць. Боіпрыпасы адпраўляюцца праз Андору; грузавікі, якія перавозяць бензін, штодня перасякаюць мяжу; у Францыі ёсць чырвоная авіяцыйная школа, а зброя кантрабандай перавозіцца ў Бельгію.

Нягледзячы на ўсё гэта, ёсць усе шанцы, што «Нэшнл Іспанія» пераможа, бо палітыка Франка крэатыўная, а палітыка «чырвоных» — не.

Прамова генерала Франка

Трансляцыя 1 кастрычн ка 1936 г. «Аб прыняцц паўнамоцтваў к раўн ка дзяржавы»

Г ВІТАЕМ ус х вас, хто слухае ваенныя нав ны ў сва х дамах, ц знаходз цца на фронце, думае пра свае дамы, ц знаходз цца ў чырвоных раёнах, з нецяргпеннем чакае прыбыцця нашых войскаў, ц знаходз цца за нашым межам , з трывогай сочыць за нашым лёсам — прыв танне з м крафона «Радые Кастыл я»!

Я не зб раюся казаць пра вайну, бо абавязк дзяржавы, як я, я мяркую, патрабуюць расказаць вам пра працу, якая нас чакае.

Нам не трэба абмяркоўваць якую-небудзь утоп ю або дзял ць ажыццяўленне нашых спадзяванняў на жорстк я этапы. Аднак, каб казаць пра нашы намеры, неабходна спачатку коратка агледзець м нулае, каб скарыстацца нашым вопытам з карысцю рэал заваць нашы рашэнн .

Іспан я, мя якой я закл каю ўсёй адданасцю сваёй душы, шмат гадоў пакутавала ад мног х бед, не ў апошнюю чаргу згубным з як х быў уплыў неўраўнаважаных нтэлектualaў, як я спрабавал прын з ць прэстыж мысл цяляў нашай расы глядзел за межы нашых межаў, каб прыўнесц ў Іспан ю ўсяляк я экзатычныя разбуральныя дэ , як я ўкаранял ся ў ншых кра нах. Дэмарал зуючая л таратура, дэмагаг чныя дактрыны, агрэс ўны рас зм, пран кненне паражэнск х дэй скажэнне г сторы — усё гэта многае ншае пах снула асновы нашага патрыятызму, так што мы страц л асноўныя рысы нашага народа, саромеючыся сваёй сучаснасц , забываючыся пра сваё м нулае баючыся сваёй будучын .

Дасягнуўшы маральнага падзення расы, гэтым людзям не складана было выстав ць кра ну на аўкцыён прадаць яе таму, хто прапануе найвышэйшую замежную цану. Наш гандаль пачаў паказваць дэбетавы баланс замест крэдытнага, а плады нашай зямл разглядал ся як плады нейкай заваяванай калон , у той час як заахвочваўся псеўдапацыф зм, каб аслаб ць меч любога магчымага вызвал цяля. З'яв л ся лжэпрарок , як я, сеючы нянав сць класавую вайну, абяцаў зямлю сялянам, дыктатуру рабочым аўтаном ю нашым прав нцыям.

Гэтыя людз , кал б яны атрымал ўладу, был надзвычай цын чным адабрал б зямлю ў сялян, свабоду ў рабочых ўсю надзею на аўтаномную гнуткасць у прав нцый.

І цяпер наша Новая Іспан я, усведамляючы маштаб сваёй задачы, дзе наперад да свайго вызвалення, поўная рашучасц паказаць у духу сацыяльнага супрацоўн цтва, што аднаўленне закона парадку з'яўляецца папярэдняй умовай верным шляхам да свабоды, даброты якой скарыстаюцца ўс м яе людзям , як у межах радз мы, так за яе межам .

Іспан я арган зуецца ў значнай ступен паводле татал тарнай канцэпцы , у якой яе мясцовыя нстытуты будуць забяспечваць яе нацыянальнасць, адз нства бесперапыннасць. Ужыванне гэтых новых метадаў улады не азначае, што наш рэжым будзе мець выключна ваенны характар; наадварот, наша с стэма ўсталюе ерарх чны рэжым, у як м знойдуць сваё праяўленне ўсе магчымасц энерг я кра ны.

Асобнасць прав нцый Іспан пав нна паважацца ў адпаведнасц са старой нацыянальнай традыцыяй у часы нашага найвял кшага роскв ту; заўсёды пры ўмове, што гэта спрыяе нацыянальнаму адз нству.

Іспанск мун цыпал тэт аднав ць сваё г старычнае значэнне, каб мець магчымасць выконваць яго старажытныя функцы як адз нк ў нашым грамадск м жыцц .

Адмян ўшы ўсеагульнае выбарчае права з яго катастроф чным наступствам на мясцовым нацыянальным узроўнях, а таксама прыгнёт праз прафсаюзы пал тычныя нтарэсы, мы паклапоц мяя пра тое, каб воля нацы выяўлялася праз тыя тэхн чныя карпаратыўныя органы, у як х найлепшым чынам разв ваюцца патрэбы дэалы кра ны.

Па меры ўмацавання новай спанскай дзяржавы будзе дасягацца дэцэнтрал зацы , каб раёны, мун цыпал тэты, асацыяцы асобныя людз карыстал ся макс мальна шырокай свабодай у рамках найвышэйшых нтарэсаў дзяржавы.

У сацыяльным аспекце праца атрымае абсалютную гарантыю таго, што яна не будзе рабом кап тал зму, пры ўмове, што яна не будзе ўжываць тых жорстк х ваяўн чых метадаў, як я робяць немагчымым узаемнае супрацоўн цтва. Работн к варты сваёй платы: будзе ўстаноўлена не тольк гарантыя зароботнай платы, але ўсе дасягненн ў зароботнай плаце, як я был дагэтуль забяспечаны. Прызнаючы правы работн ка, ён будзе выконваць сваю адказнасць за лаяльнае супрацоўн цтва з элементам , як я ствараюць нацыянальнае багацце.

Усе спанцы будуць абавязаны працаваць у адпаведнасц са сва м магчымасцям . Новая дзяржава не можа прызнаць любых параз таў.

Дзяржава дасць Катал цкай Царкве належныя ёй правы прыв ле , тым самым паважаючы нашы традыцы веру пераважнай большасц спанскага народа; але дзяржава не дапусц ць умяшання якой-небудзь знешняй улады ў канкрэтныя функцы ўрада.

Што тычыцца даходаў, дзяржава арган зую справядл вае размеркаванне падаткаў, сочачы за тым, каб х цяжар кладзецца на плечы тых, хто найлепш можа яго несц .

Што тычыцца сельскай гаспадарк , сямейныя ўладанн будуць рэал заваны шляхам замацавання землеўладальн ка на зямл не праз нейкую г патэтычную с стэму ўласнасц , а праз прамую пастаянную дапамогу, мэтай якой будзе даць селян ну яго незалежнасць. Пастаянным элементам нашай працы будзе нак равана на гэта. Сельскагаспадарчы рабочы будзе атрымл ваць частку таго, што горад паглынае сёння ў якасц аплаты за свае камерцыйныя канцылярска паслуг .

Што да м жнародных спраў, мы спадзяемся жыць у м ры з ус м народам , адкрываючы шырок я гарызонты сяброўства з ус м светам. З гэтага ёсць адно рашучае выключэнне: мы не будзем мець н як х кантактаў з Саюзам Сацыял стычных Савецк х Рэспубл к, пал тыка якога мела так я катастроф чныя наступствы для чалавецтва цыв л зацы .

Я ўпэўнены, што гэтая зямля герояў пакутн каў, сутыкнуўшыся са сва м цяжасцям , нап ша яшчэ адну слаўную старонку г сторы знойдзе рашэнне, якое не будзе прынята н з усходу, н з захаду, а будзе сапраўды спанск м.

Іспанцы, хай жыве Іспан я!

Да эканам чнай арталог Эзры Паўнда

Д Пункты гледжання аб прыродзе так званай прававернай эканомікі, г.зн. аб тым, ці варта лчыць яе шчырым даследаваннем ці злавачыннай падманлай падробкай, сёння можна назваць састарэлым прынамс на 50 гадоў. Сёння да паслядоўнага прававернасца можна аднесці толькі прастадушных, сляпых кар'ерыстаў, якія дзейнічаюць несумленна.

Той, хто сур'ёзна даследуе нейкую тэму, не можа за 15 гадоў зразумець бачныя распаўсюджаныя з'явы.

Сцвярджаючы, што эканоміка не з'яўляецца навукай, — гэта проста параженства, якое можа толькі выклікаць блытаніну. У сярэдзіне мінулага стагоддзя аэранаўтыку радыё і яшчэ нельга было назваць навукай (хаця нехта Луміс у канцы 1864 года здолеў перадаваць электрычныя сгналы з аднаго судна на другое без выкарыстання правадоў).

Сёння сур'ёзныя людзі могуць адрозніваць тую частку эканомікі, якая з'яўляецца навукай (галоўнай ведаў — эпістэмай), ад той часткі, якая з'яўляецца тэхнічнай або сферай майстэрства (занадта часта крывадушнасцю).

Можна сказаць, што мастацтва кравання караблём не з'яўляецца сапраўднай навукай: аднак навука пра навігацыю сёння ўдасканальваецца: ад простага карабельнага компаса да глісера.

Здаецца цалкам натуральным, што ў эканамічных працах узятае блытаніна, калі ўлічыць, што вывучэнне эканомікі насамрэч займалася эмпірыяй, людзі, якія не маюць сур'ёзнай тэрміналагічнай падрыхтоўкі. Напрыклад, разгледзім сур'ёзных сумленных псыхалогію і англосаксонскага свету, якія пабудавалі жывую эканамічную навуку. Содзі, лаўрэат Нобелеўскай прэміі па фізіцы; Дуглас, інжынер, кравіцтва кампаніі Westinghouse у Індыі; Ларанага, дарожны інжынер; Орадз, журналіст, навіны Дугласа; Кітсан, вынаходнік лампы Кітсана; Гезел, брэжневіч; і г.д. Усе практычныя людзі! Скажаць, што яны адкрылі месяц, не чаго не значыць, але яны зноў адкрылі сапраўдны месяц, пакуль прафесары працягваюць сваю дзіцячую гульню з месяцам-рэквізітам; людзі яны, здольныя падманваць публіку толькі ў сваіх кабінках.

Каб атрымаць уяўленне пра ментальнае заснавальнае каў так званай артадаксальнай эканомікі, возьмем, напрыклад, фразу Рыкарда (вядома, не забываючы пра тое, што ён прызнаваў каштоўнасць папярэвых грошай): «Няма тавару, для вытворчасці якога не патрабавалася б большай ці меншай колькасці працы». Здавалася б, Давід Рыкард не мог не быць у куратніку, якіка было выключана з яго эканамічнай сістэмы. Проста як мера пажыўнай каштоўнасці (жыццёвай каштоўнасці) якіка апырэджвала індэкс цені. Пры непасрэдным назіранні за прыродным з'явам звычайна чалавек памыляецца менш, чым калі яму набіраюць галаву лагарыфмам банкаўскай м'яфалогіі. І я не жартую! Кошт якіка расце памяншаецца ў залежнасці ад голаду сытасці.

Арыстоцель пакінуў нам слова з незразумелым складаным значэннем: Χρεῖα, карыснасць, пажаданасць, якое Рэхэм, натуральна з Кембрыджа, перакладае як попыт. Схаліст нас не прасвятляе. Арыстоцель меў рэцыю, але хацеў сказаць, што кошт грашовай адзінкі «варта таго, чаго можна за яе атрымаць». Абсалютная праўда, але навуковай тэрміналогіі гэта назваць нельга.

Студэнт можа пайсць ў б'юджэце прагледзець 500 выдуманых трактатаў па эканоміцы, не знайшоўшы ніводнага, як пачынаўся б з эўклідавай табліцы азначэнняў найбольш распаўсюджаных, асноўных неабходных тэрмінаў для абмеркавання эканамічных пытанняў.

Пачнем, напрыклад, з тэрміна «грошы». Арыстоцель вызначае яго дрэнна, а дакладней, зусім не вызначае, а гаворыць пра яго, не даючы яму сапраўднага вызначэння. І чалавецтва ўжо 20 стагоддзяў знаходзіцца ў гэтым стане напўневядомасці.

Я паспрабую даць некалькі азначэнняў, хоць ўсведамляю, што яны не будуць мець вялікай карысці, пакуль нейкая акадэмія ці кангрэс, ці, яшчэ лепш, група сур'ёзных аўтарытэтных спецыялістаў не прызнае слухнасць гэтай лексыкаграфічнай працы.

Нечаканае золата — гэта не грошы; абмен грашовага золата на іншыя тавары — гэта, па сутнасці, розніца дасць бартэру: бартэр пэўнай колькасці тавараў або пэўнай вагі тавараў на метал, які быў загадзя ўзвешаны вымераны.

Істотная якасць грошай заключаецца ў тым, што яны могуць вымярацца служыць мерай. Нават пры абмене дыска з каштоўнага металу на тавар менавіта адб'ітак дзяржавы вызначае, што гэта грошы. Урад, які кажа: «Мы не можам будаваць дарогі, таму што ў нас няма грошай», быў бы гэтак жа недарэчным, як ўрад, які кажа: «Мы не можам будаваць дарогі, таму што ў нас няма кіламетраў».

Давайце паспрабуем вызначыць, што такое грошы. «Грошы — гэта вымераная прэтэнзія». Грошы — гэта права ўласнасці або вымераная прэтэнзія. «Грошы — гэта агульная прэтэнзія». Грошы — гэта права ўласнасці, якое не з'яўляецца канкрэтным (напрыклад, чыгуначны білет, чэк на гасцініцу, білет на параход, які дае права на транспарт, харчаванне, каюту і г.д.). Яны з'яўляюцца агульным. Больш за тое, грошы абменныя, гэта значыць, іх можна перадаваць ад адной асобы да іншай без фармальнасцей. Яны не маюць працэнтаў, як дзяржаўныя аблігацыі, чыгуначныя аблігацыі або аблігацыі любога «societe anonyme».

Давайце разгледзім тэрмін «крэдыт». Кажуць, што чалавек мае крэдыт, калі ласка, што ён зможа заплаціць наяўным, калі мяркуецца, што ён не будзе мкнуцца ўхваліцца ад плацяжу або адкласці яго. «Доўг» не з'яўляецца дакладнай супрацьлегласцю слова «крэдыт». Насамрэч, крэдыт часта з'яўляецца магчымасцю рабіць даўг не заўсёды абавязкова азначае супрацьлегласць ужо набытага доўгу. Такім чынам, мы сутыкнуліся з неадназначным тэрмінам.

Нарэшце, давайце разгледзім «інфляцыю». Сярод паўпраўд прававерных прэтэнзій некаторыя заснаваныя на прыродных паўтаральных з'явах. Так званую інфляцыю трэба перш за ўсё адрозніваць ад сапраўднай інфляцыі, якая адбываецца, калі грошы выпускаюцца «ў адпаведнасць» таварам або паслугам, якія нікому не патрэбныя, або ў колькасці, якая перавышае патрэбную. Грошы не маюць каштоўнасці, калі яны выпускаюцца «ў абмен» (гэта значыць у псеўдаадпаведнасць) на тавары або паслугі, якія нельга паставіць або набыць. Напрыклад, выпуск грошай «ў абмен» на снарад, які выбухнуў у 1917 годзе, быў бы інфляцыяй, а самі грошы не мелі б каштоўнасці, бо ніхто не хоча снарад і ніхто не можа яго паставіць.

Кароткі спіс слухных азначэнняў дазволіў бы звычайнаму чалавеку пазбегнуць падману абсалютнай асуджальнай гнілой вераломнасці вялікай хлявёўкі манапалістаў.

Фактычна, маючы вызначэнне, ці, хутчэй, сур'ёзнае справядлівае ўяўленне пра грошы, Содз, пасля публікацыі шэрагу малавядомых кніг (гэта значыць малавядомых для чытача, хоць надзвычай глыбокіх дарагіх прафесара Содз), п'янінзе «Грошы заўтрашняга дня»: «Гэтак жа, як немысліма, каб прыватныя асобы мелі права спаганяць падаткі, гэтак жа недарэчна, каб банк, нягледзячы на ўсе канстытуцыйныя гарантыі супраць гэтага, прастайх трасцю ўзурпаваў гэтую функцыю».

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

парламента, без яких небудзь паўнамоцтваў, уведзце прымусовыя зборы з багацця грамады».

Давайце адрознімаць туючы ў Італі ад туючы ў Англасаксонскіх краінах. Давайце адрознімаць краіны, дзе багацце багацця стварае крызісы, краіны, у якіх назіраецца сур'ёзны недахоп пэўных матэрыялаў; давайце крыху вернемся назад, каб каротка апісаць гісторыю «новай эканомікі», якая ўсё ж утрымлівае так шмат старых ведаў або свядомасці.

У сучаснай эканамічнай думцы снуюць чатыры актыўныя плыні: (1) дугласізм; (2) гезелізм; (3) кананічная эканоміка, якая бярэ свой пачатак ад С. Амброза і развівалася разам з С. Антаніна; (4) Карпаратыўная эканоміка з яе палітыкай удасканалення (асушванне балот і г.д.), бачна за збожжа, зберажэнні, сямейныя чэкі, чэкі на харчаванне, чэкі на працу, дзяржаўны кантроль, назапашванне і г.д.

Арталагічная эканоміка, якую мы павінны распачаць, павінна ўлічваць пэўныя факты, схаваныя так званай прававернасцю. Тавары маюць неаднолькавую даўгавечнасць, крэслы, сыр: творы Ф. Дыка, Праксиса, Цыцэлі, Бацчелі маюць розную даўгавечнасць. Першабытны чалавек карыстаўся адной прыладай, а цяпер лаваны чалавек — дзясяткам.

Мне здаецца, мы павінны скласці спіс сур'ёзных людзей, якія сёння супрацоўнічаюць у галіне эканамічных навук, нават калі яны з'яўляюцца эмпірыкамі, нават калі яны зрабілі адно адзіннае адкрыццё ў сваёй дзейнасці, не каардынуюць яго з гісторыяй са справядлівым слухным дзяржаўнымі школах і новых часоў і новых эканамічных сект.

Давайце адразу прызнаем, што так-сяк чалавек назіраў здольнасць пары падымаць вечка чайніка. Гэта мае каштоўнасць, нават калі вы выходзіце не апублікаваў энцыклапедыю або аб'ёмны трактат па фізіцы.

Давайце прызнаем, што Ч. Х. Дуглас сам выявіў недастатковасць пакупніцкай здольнасці, размеркаванай прамысловай сінтэмай (ўнутры яе). Яго фабрыка размеркавала пакупніцкую здольнасць павольней, чым стварала «цэны», гэта значыць тавараў, выкнутых на рынак. Такім чынам, за месяц стваралася колькасць цэн, якая перавышала размеркаваную пакупніцкую здольнасць.

Злачынец, дурань манапаліст, які жывуць за кошт чужога голаду, хацелі б рэзаць чалавека паводле ягонага паліто. Замест гэтага Дуглас бачыў магчымасць стварэння пакупніцкай здольнасці, якая адпавядае колькасці тавараў, якія можна пастаўляць, якія жадаюць людзі. У гэтым было мала новага шмат сумленнага. Дэвід Юм ужо бачыў, што дабрабыт залежыць не ад колькасці грошай, якія валодае любая нацыя, а ад таго, што гэтая колькасць павінна павялічвацца. Давайце ўдакладнім, што павелічэнне павінна быць павольным пастаянным.

Сярод карысных аўтараў назавем Макнэйра Уілсона, які навучыў сваю публіку разумець, што банк не пазычае грошы, а толькі абячае плаціць («Абяцанне плаціць»). Гезелі, зыходзячы з пункту гледжання свабоднага абмену, зноў угадаў брактэаты сярэднявечных бяскупай.

З дапамогай сваёй платы за прастой (марк, якія павінны быць штомесяц прымацаваны да банкноты, каб падтрымліваць яе абвешчаную вартасць) ён меў намер стымуляваць хуткасць абарачэння, бурмістэр Унтэргугенбергер у Вёрглі прадэманстравалі эфектыўнасць гэтай сінтэмы.

Гезель знішчыў мёртвую частку Маркса сваёй лапідарнай фразай: «Маркс ніколі не сумняваўся ў грошы». Гэта значыць, Маркс ніколі не сумняваўся ў прыродзе грошай, не аналізаваў яе.

Перавагі сінтэмы Гезеля прынамс наступныя: (1) у псеўдадэмакратычных краінах яна можа вызваліць нацыю, гэта значыць урад і народ (у тым ліку ўсё, што вытворцаў, няхай гэта будуць працадаўцы і работнікі) ад улады банкаў і хвораў.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

І ўсё ж н водз н чыстакроўны гезел т н кол не разглядаў грошы за прастой з пункту гледжання дзяржавы — карпарацый.

Кал штомесяц дадавацца марк , якая складае адз н працэнт ад кошту банкноты, то абарот у 8½ м льярдаў дасць дзяржаве даход у адз н м льярд у год практычна без выдаткаў на збор сродкаў, як будзе аўтаматычным амаль цалкам свабодным ад бюракратычнага малпанання або ўмяшання.

Замест таго, каб назапашваць даўг (астранам чныя даўг) з дапамогай нацыянальных абл гацый, як гэта зраб ў Рузвельт, кожны дзяржаўны доўг, кожны тытул на багацце штата, замест таго, каб падво цца, будзе ануляваны за 100 месяцаў. (Англ чане ўсё яшчэ плацяць падатк за б тву пры Ватэрлоо.)

Казначэйск я абл гацы магл б працягваць знаходз цца ў прыватных руках як спосаб зберажэнняў для тых, хто хоча забяспечыць старасць свае сем' , але яны б разглядал ся як дзяржаўныя дыв дэнды годнаму класу грамадзян, а не як непазбежная неабходнасць для ўрада, як хоча выкарыстоўваць свой крэдыт.

Я настойваю: дзяржава не пав нна плац ць «арэнду» за свой крэдыт; гэта значыць, ёй не трэба пазычаць у буйных прафес йных л хвяроў, як гэта роб цца амаль у кожнай кра не з-за невуцтва загадзя сфарм раваных забабонаў; напрыклад, у маёй няшчаснай кра не, у Францы ў яе цяперашн м цяжк м маральным крыз се, у Англ пад уплывам традыцый, прынятых без ул ку новых падзей у свеце.

Другое пакаленне сацыяльных крэдытораў, пасля эмп рыкаў вынаходн каў, выпусц ла Бутчарта, як , натхнёны А. Р. Орэйджам, апубл каваў першую кн гу па эканам чнай арталог пад назвай «Грошы». З друг м томам «Грошы заўтрашняга дня» Бутчарт дасягнуў меншага поспеху; ён, па сутнасц , сабраў сем аўтараў з розным меркаванням , усе яны вартыя пахвалы, але яму не ўдалося прымус ць асобных аўтараў прачытаць эсэ адз н аднаго суаднесц х. Кн га каштоўная галоўным чынам таму, што перавыдала некаторыя творы Дугласа старонку Содз , ужо цытаваную ў гэтым артыкуле.

Сярод папулярных п сьменн каў варта назваць Ірв нга Ф шэра Крыстафера Хол са. Але трэба адзначыць, што Ф шэр — журнал ст (аф цыйна прафесар, але ў душы журнал ст), як добра п ша. Сорака старонак яго гербавага зборн ка заслугоўваюць уваг кожнага сур'ёзнага чалавека, а таксама прафесараў. Ф шэр не вельм ўцягваецца ў гэтую барацьбу. Магчыма, ён аптым стычны мкнецца пераканаць буйных амерыканск х л хвяроў задавол цца паўфунта мяса, замест таго, каб прысвойваць апошн кавалачак грам.

Крыстафер Хол с нап саў вельм каштоўную кн гу пад назвай «Дзве нацы » працягнуў барацьбу за грамадскасць у розных кн гах, у як х ён, можна сказаць, мае ўдалы падыход; ён, па сутнасц , адз н з нямног х эканам стаў, як м удалося апрацаваць грашовую навуку розныя праблемы л хвярства так м чынам, што х кн г прадаюцца дасягаюць трэцяга выдання. Гэтыя этапы адносяцца да народнай адукацы , дастаткова неабходнай у кра нах, дзе захоўваюцца так званыя ўрады «большасц ».

У ндэм Лью с называе англ йск ўрад фальшывай старажытнасцю. Хоць ён у першую чаргу л таратар, сатырык, нядаўна ён нап саў кн гу высокай сацыялаг чнай каштоўнасц , прызначаную для абранай аўдыторы : «Пал чыце сва х мёртвых, яны жывыя» (падрыхтоўка да чарговай Вял кай вайны н пра што). Я не цытую яе як эканом ку, а каб паказаць рытм, з як м гэтыя праблемы пран каюць у творчасць жывых п сьменн каў першага рангу. Чатыры найлепшыя амерыканск я паэты сёння занепакоеныя грашовым праблемам (ужо не старым «ружовым» Уэб там, Фаб янам, Манчэстэрам ц В лярдам), як, уласна кажучы, вял к я п сьменн к , так як Дантэ, Шэксп р, Арыстоцель, Юм, Беркл , Мантэс'ё г.д. *****канвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

Іншая плынь думак, скраваная на гэтыя дэ, з'яўляецца ў працах тых, хто ўмацаваў асновы Паўночнаамерыканскай рэспублікі, гэта значыць у працах Джэферсана, Джэксана, Ван Бюрэна. Майго Джэферсана /ц/ Мусаліні, у кнігах У. Л. Вудварда «Новая амерыканская гісторыя», у артыкулах айца Кофла на Бака, ц, дакладней, у лепшай частцы кнігі Кофла на пад назвай «Грошы» (с. 211-213).

Цяжка сказаць, як я англійскія амерыканскія часопісы варта чытаць замежніку, бо інтэлектуальнае жыццё ў гэтых краінах праяўляецца ў эфемерных выданнях, як я снуюць усяго два-тры гады (ці нават менш), а потым раптоўна перастаюцьснаваць або ператвараюцца ў нейкую латаратурную ці дэалагічную бюракратыю, набываюць ахоўную афарбоўку расслабляюцца ў штучных дэях. Аднак, трэба адзначыць, што англійскія фашысты год таму пачалі выдаваць сацыяльна-эканамічны перыядычны часопіс высокай актыўнасці: «Фашысцкі кварталны». Гэта адзіны англійскі часопіс, у якім я змог прачытаць працы нашых аўтараў, сярод якіх генерал Фуллер, Джойс, Уіндхэм Льюіс, А. К. Чэстэртан, Дж. Джэнкс.

Гуга Фак, якому належыць вялікая заслуга ў публікацыі ў Тэхасе кнігі Гесел «Натуральныя эканамічныя парадак» за свой кошт, калі буйныя выдаўцы не лічылі такую публікацыю добрай справай, афарбоўвае сваю невялікую газету «Выход» дэям, які застаўся ад «Эканомікі дэфіцыту», нягледзячы на публікацыю «Дыяграмы дастатку» Лёба (гл. рэцэнзю Одона Пора ў «Рывіста дэль Лавора» за сакавік 1936 г.).

Сярод гэтых сект ліберальнай пароды няма свабоды слова. Непублікацыі гезел таў, нафцыіныя публікацыі дуглас змушаны не дазваляюць адкрытага абмеркавання эканамічных дэяў. Яны не былі запінатыяваныя застылыя, як дэкадэнцыям. Яны сварацца паміж сабой. Дуглас лічыць, што марксізм дэмерэйдж-грошах уяўляюць сабой прыгнятальны падатак — бескарысны вечны, хоць больш зразумелы, чым «ануляванне» крэдыту Дугласа або яго дысконтныя спосабы анулявання выдадзенага крэдыту.

Гезел ты амаль садысцка раз'юшаныя думкай пра тое, што ўся раса можа атрымаць прыбытак ад працы тых, хто ўжо памер, ад навуковых адкрыццяў. (Каштоўнасць вынікае з працы, але вялікая колькасць працы была зроблена нашым папярэднім кам, які елі тут, а не спажывалі яе плады.)

«Фігавыя дрэвы» (дуглас ты) не паказвае прагрэс недуглас таў — да гезел таў ці да карпаратыўнай сцэмы. «Новы англійскі штотыднёвы» пагружаны ў англійскі прыгарадны тэмперамент таму абясколерваны гэтым бледным жыццём, а не канкрэтнай акрэсленай дэалягіяй. «Новая дэмакратыя» (Нью-Ёрк) была карыснай, але больш не снуе. Кофлі выконвае працу па народнай адукацыі праз штотыднёвы для шырокай публікі, а не для пасвячонах («Сацыяльная справядлівасць»). Але ў чэрвені XV года я знаходжу ў яго газеце навіны, якія альбо не друкуюцца ні дзе больш, альбо маладзтва толькі некалькіх радыё, схаваныя сярод калонак скандалаў камуфляжу. Ад рэдактараў перыядычнага друку агульнага характару часта атрымліваю запрашэнне: «Ці не можаце вы пасаці нас пра што, акрамя эканомікі?»

Я прагну паблагліва сур'ёзнага чытача: я казаў пра занадта разнастайныя рэчы.

Гэты артыкул складаецца з дзвюх частак: у першай я амаль прасіў эканамістаў разгледзець вострую патрэбу ў дакладнай тэрміналогіі; у другой я каротка паказаў некаторыя працы, фрагментарныя, але шчырыя, адабраныя з шэрагу разрозненых аўтараў, якія не з'яўляюцца, але маглі быць скаардынаванымі, калі б можна было знайсці ядро, якое складаецца з тэхнікаў, гатовых узяць на сябе лексыкаграфічную адказнасць.

Я самым рашучым чынам сцвярджаю, што без грунтоўнай этыкі не можа быць ніякага разумнага, ніякага навуковага *****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вадзяных знакаў*****

эканом ка. Разгляд простага дынам зму, не ўл чваючы мэту задачу грашова-крэдытнай пал тык ,
прывядзе да хаосу. К рунак вол — адз н з кампанентаў вывучэння эканам чнай навук . Бадолья, як
кажа: «Наша золата — гэта воля зброя нашых салдат», больш эканам ст, чым усе прафесары ў Лондане.

Прычыны спаду, А. Рэйвен Томсан

Я некалькі разоў пасаў у «Fascist Quarterly» «British Union Quarterly» пра будучую дэпрэсію, якая непазбежна павінна была адбыцца пасля кароткачасовага буму аднаўлення, падтрыманым старым эканамічным бандам. Я паказаў, як гандлёвы цыкл буму спаду дзейнічаў на працягу апошніх ста гадоў, з моманту заснавання капіталізму, дэманстраваў рэгулярны перыяд у сярэднім дзевяць гадоў, часам зніжаючыся да сямі або павышаючыся да адзінаццаці. У сярэднім наступным крызісным годам павінен быў быць 1938 год, з верагоднасцю пераносу на 1939 год з-за незвычайнай глыбіні дэпрэсіі. Насамрэч, крызіс быў выкліканы на год раней, чым звычайна, наступны спад ужо пачаўся ў 1937 годзе.

Гэта стала нечаканасцю нават для тых з нас, хто быў перакананы, што «дабрабыт» не можа працягвацца вечна. Толькі ў апошніх нумарах «Quarterly» я абмяркоўваў уплыў пераўзбраення таных грошай на будучы крызіс, хоць я прызнаваў, што празмерныя спекулянцы прывялі да заўчаснага буму, які чыў, што імпульс пераўзбраення дазволіць нам пратрымацца прынамсі да восені 1938 года, калі я сцвярджаў, што вайна з мэтай спажывання назапашанага ўзбраення аднаго толькі прадухлівае спад. Больш за тое, я папярэджаў аб небяспецы таго, што фінансавыя наўмысны шукаюць вайны як альтэрнатыву спаду.

Насамрэч, я недаацаніў вагу амерыканскай эканомікі ў свеце фінансавай дэмакратыі, як скарачаецца, адсутнасць якой-небудзь буйной праграмы пераўзбраення ў Амерыцы. Менавіта з Амерыкі, як падчас папярэдняга эканамічнага крызісу, распаўсюджваецца новая дэпрэсія, ўсё хзаахвочванняў прыбыткаў ад пераўзбраення недастаткова, каб перашкодзіць вуліцы Трогмортан адрэагаваць на рэзкае падзенне кошту акцый на Уол-стрыт.

Нягледзячы на тое, што гэты заўчасны спад, які ў 1907 годзе, можа быць менш інтэнсіўным, так мчынам, быць меншым ударам па капіталістичнай стабільнасці, чым пазнейшы больш інтэнсіўны рэгрэс, ён мае адну перавагу: ён адбыўся да таго, як падпальшчык вайны, нягледзячы на ўсё свае намаганні, змагў ўцягнуць нас у вайну. Па меры ўзмацнення дэпрэсіі грамадская цікавасць вернецца ад замежных спраў да надзённых унутраных праблем, небяспека міжнароднага канфлікту будзе змяншацца. Небяспека вайны як прафлактык спаду ўжо мала не.

ПАНІКА НА УОЛ-СТРЫТ

Нягледзячы на намаганні нашай прэсы замаўчаць гэта, паника на Уол-стрыт гэтай восенню была гэтак жа моцнай, як восенню 1929 года. Зноў жэнне попыту на сталь для капітальных работ стала вырашальным фактарам, акцыі United States Steel і іншых сталеліцейных кампаній прывялі да падзення коштаў. У пачатку гэтага года акцыі US Steel кацраваліся па цане 129¼ за 100 долараў. Нават пасля залатога крызісу ў красавіку кошт быў значна вышэй за 100. Устойлівае падзенне ў верасні прывяло да таго, што акцыі US Steel... Сталь дасягнула 80. Затым быў кастрычніцкі спад, кошт падаў дзень за днём. ЗША пайшлі ўніз. Кошт сталі вырас з 70-х да 68. Кароткачасовае ралі, а потым у «чорны аўторак» паничныя распродажы прывялі да таго, што цана знізлася да 54. З таго часу адбылося далейшае аднаўленне, у выніку якога цана US Steel вярнулася прыкладна да 65, але ўжо ў лістападзе цана зноў падае да 50-х з-за новых паведамленняў аб скарачэнні вытворчасці сталі, якая цяпер складае менш за 50 працэнтаў ад магутнасцей.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Усё гэта нельга адк даць як простае «нервотнае хваляванне» фондавай б ржы. Існуюць фундаментальныя прычыны падзення на Уол-стрыт. Попыт на спажывецк я тавары пакуль што падтрымліваецца на належным узроўні, але попыт на сродкі вытворчасці хутка падае. Перавытворчасць, кал яшчэ не рэальная, то ва ўсякім разе патэнцыйная, прамысловыцы перастаюць пашыраць вытворчасць. У выніку вытворцы сродкаў вытворчасці, у склад якіх сталі цяпер уваходзіць ва ўсё большай долі, ужо моцна пацярпелі, падзенне кошту акцый сталеліцэйных кампаній, якое дэзарганізавала рынак, — гэта не проста рынкавы манеўр, а разумнае чаканне зніжэння прыбытку пры зніжэнні вытворчасці.

ЦІ МОЖА РУЗВЕЛЬТ ДАПАМАГЧЫ?

У сталеліцэйных гарадах, такіх як Пітсбург, беспрацоўе ўжо расце, што, безумоўна, адаб'ецца на попыце на спажывецк я тавары падвоіць наступствы для інвестыцый. Амерыка зноў на шляху да класічнай дэпрэсіі, перш чым яна належным чынам акрыяла ад папярэдняй. Калі Рузвельт умяшаецца, чаго ён, здаецца, пакуль не хоча рабіць, ён будзе плыць супраць плыні, як гэта мкнуўся зрабіць Гувер у 1929-1932 гадах. На гэты раз будзе нялёгкай задачай, як у 1933 годзе, накіраваць Амерыку на хвалю ўсеагульнага аднаўлення свету. На гэты раз магутнаму прэзідэнту дэвядзецца напружыць усю сваю сілу.

Маніпуляцыі грашовай масай, грамадскай работы гэтак далей будуць недастатковымі для вырашэння крызісу, больш за тое, у межах сваіх паўнамоцтваў Рузвельт можа дапамагчы толькі ганцкім дзяржаўным закупкам, як і магчыма, будуць настолькі маштабнымі, што асноўная частка амерыканскай прамысловасці перайдзе ва ўласнасць урада. Паколькі Рузвельт не мае ўлады забяспечыць фашысцкую альтэрнатыву дзяржаўнага кантролю над прамысловасцю, а яго «Новы курс» дыскрэдытаваны ў значнай ступені знішчаны рашэннямі Вярхоўнага суда, ён, магчыма, будзе вымушаны перайсці да камуністычнага метаду ўвядзення дзяржаўнага капіталізму. Наколькі далёка яго ўрэйскія дарадцы працуюць у гэтым кірунку, нам яшчэ трэба ўбачыць. ЗША і СССР могуць яшчэ больш зблізіцца, як дзве вялікія матэрыялыстычныя рэспублікі, у якіх урэйскі кантроль мае першараднае значэнне.

БРЫТАНСКАЯ РЭАКЦЫЯ

Нашы кансерватыўныя палітыкі, нягледзячы на ўсе доказы краху фондавай б ржы, запэўніваюць нас, што няма ніякіх прыкмет хуткай «рэцэсіі» (спецыяльнае слова, прыдумане для таго, каб супакоіць грамадскасць), што Брытанія не пацярпела ад тых жа эканамічных праблем, што Амерыка, што пераўзбраенне дапаможа нам пераадолець іх. Усё гэта лухта, бо ўсе фінансавыя дэмакратыі цесна звязаны міжнародным фінансамі, а Уол-стрыт ёсць застаецца фінансавым цэнтрам свету.

Што б там ні здарылася, гэта абавязкова адгукнецца ў нашых месцах, гэтак жа, як у 1937 годзе, так і ў 1929 годзе. Хіба мы, урэшце рэшт, не падкрэслівалі «саюз вялікіх дэмакратый» шляхам трохбаковага пагаднення? Хіба наш урад, пад апладысменты партыі «старой банды», не вядзе перамовы аб больш цесных гандлёвых адносінах з Амерыкай? Гэты апошні манеўр здаецца прыкладна такім жа карысным, як плывец, як наўмысна абдымае тапельца, добры, калі нашай мэтай з'яўляецца выратаванне юдэйска-амерыканскага фінансаў, дрэнны, калі мы хочам выратаваць Брытанію ад патаплення ў хвалях новай дэпрэсіі.

Што да пераўзбраення, то яно, несумненна, не выратавала нас ад дэпрэсіі, а, наадварот, прывяло да праблем не толькі тут, але і ў Амерыцы. Спекулянты, якія, вядома, карыстаюцца поўнай свабодай дэмакратыі, бачылі ў пераўзбраенні магчымасць вайны незалежнасці магчымасць для прыбытку, карыстаючыся выключна таннымі грашамі, пачалі скупляць усе віды тавараў, якія, на іх думку, былі неабходныя краінам, якія пераўзбраюцца, або якія маглі стаць дэфіцытнымі ў ваенны час.

У выніку цэны на ўсе тавары, асабліва на металы, выраслі на працягу васьмнаццаці месяцаў на суму, якая ў некаторых выпадках дасягала 100 працэнтаў: спекулятыўны бум, беспрэцэдэнтны ў гісторыі падчас канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

перыяд м ру, пераўздызены, сапраўды, тольк ў найгоршыя перыяды апошняй вайны.

На шчасце для нас, спекулянты перастарал ся. Вайна, якую яны чакалі, абмежавалася Іспаніяй. К таем, нягледзячы на намаганні левых падпальшчыкаў вайны, , як ўсе, хто спрабуе завалодаць прадукцыяй, яны неўзабаве збянтэжыліся адноўленай вытворчасцю, прыцягнутай больш выгадным ўзроўнем цэн. Насамрэч, яны цалкам недаацанілі велізарны вытворчы патэнцыял сучаснай прамысловасці. Былі змята патокам тавараў, якія вырабляліся дзякуючы больш высокім цэнам. Зараз для перавытворчасці патрабавецца вельмі мала стымуляў у параўнанні з цяперашнім спажываннем. Велізарны стымул беспрэцэдэнтнага росту цэн цалкам патапіў не толькі саміх спекулянтаў, але і легальны гандаль, які, нягледзячы на пераўзбраенне, не можа справіцца з празмернасцю. Насамрэч, ужо аднавіліся патрабаванні аб скарачэнні квот вытворчасці, яшчэ да таго, як дэпрэсія пачала цалкам развівацца. Як такое скарачэнне адрэагуе на беспрацоўе, як вынік, на недахоп пакупніцкай здольнасці, мы пачае даем нашым чытачам здагадацца.

Ужо зараз на 80 000 беспрацоўных больш, чым у жніўні.

Асноўная прычына

Падумайце гэтым знешнім спосабам, з хірацкай на пераўзбраенне ваеннага страху, хаваюцца адна фундаментальная прычына, якая заключаецца ў хранічнай дыспропорцыі паміж сучаснай прамысловай вытворчасцю агульным спажываннем насельніцтва. Пакуль сёння гэта абсурднае разыходжанне, наша эканамічная сістэма, вядома, схільная да ўласцівай ёй нестабільнасці, якая ўцягвае яе ў перыядычныя ўздымы і спады. Фінансавы капітал зму. Сапраўды, па меры таго, як навука пастаянна павялічвае магутнасць вытворчасці, а прафсаюзнае рухавішча далей павялічвае заробковую плату рабочых супраць узрастаючага супрацьвагу фінансавых камбінатаў, разыходжанне становіцца ўсё большым, , як адзначыў Мослі, уздымы становяцца ўсё карацейшымі і карацейшымі, а спады ўсё даўжэйшымі і даўжэйшымі, па меры заняпаду капіталу зму.

Асноўнай прычынай гэтага, які любой дэпрэсія, з'яўляецца недахоп пакупніцкай здольнасці ў руках народных мас, крыж у гэтым выпадку выклікаецца незвычайна рэзкай беспрэцэдэнтным ростам цэн, які не толькі спрыяў празмернай вытворчасці, але і яшчэ больш скараціў пакупніцкую здольнасць людзей, чыя заробковая плата не паспывала за ростам кошту жыцця. Выніковы спад можна канчаткова выправіць толькі не эканамічным зніжэннем заробковай платы, якім чыць «старая банда», а грамадскімі работамі канструктыўным павышэннем заробковай платы, пакуль дзяржава і народ не спажывуць разам прадукцыю сучаснай прамысловасці. Праўда, у цяперашні час дзяржава, праз пераўзбраенне, спажывае прадукцыю з незвычайнай хуткасцю, але нават гэта не як не кампенсуе недахоп пакупніцкай здольнасці асноўнай масы людзей, якія збяднелі з-за нядаўняга росту цэн на тавары.

СРОДКІ ЛЕКАВАЙ ПРАВЫ

Звычайна разглядаюцца грашовая рэформа эканамічнае планаванне. Першы варыянт страціў свой наймацнейшы аргумент, бо грошы ў 1937 годзе былі такім жа танным, як і да 1929 года, тым не менш спад так жа сур'ёзны, як і раней. Грашовыя праблемы, вядома, другасныя ў параўнанні з асноўнай праблемай эканамічнай няправільнай адаптацыі спажывання да вытворчасці, і ніякая форма грашовай тэорыі не з'яўляецца добрай, калі не тлумачыць, якія грошы павінны дабрацца да спажыву. Сацыяльныя крэдыты мае сваю цэлавасць у гэтым катэгорыі заслугу ўвагі, але прыхільны к сацыяльнаму крэдыту павінны прызнаць неабходнасць надзвычайнай улады для звяржэння цяперашняй фінансавай дыктатуры. У сувязі з гэтым меры, прынятыя ўрадам сацыяльнага крэдыту ў Альберце для кантролю над банкамі нават прэскай, маюць вялікае значэнне. *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

Эканам чнае планаванне, в даводчна, неабходнае, але зноў жа патрабуецца ўлада, ўзн кае пытанне, як гэтая ўлада атрымае сваю назву. На думку ф нанс стаў, як я, як Ізра ль Мозес С ф, падтрымл ваюць РЕР, прамыслова-размеркавальны камб нат, улада планаваль пав нна зыходз ць шляхам кап тал стычнай купл аб'яднання. Фактычна, планаванне шляхам купл . На думку сацыял стаў, як я выступаюць за нацыянал зацыю сродкаў вытворчасц , размеркавання абмену, улада планаваль пав нна зыходз ць шляхам дзяржаўнай канф скацы ў рамках дзяржаўнай службы. У дадзеным выпадку — планаванне шляхам канф скацы .

Брытанск Саюз аддае перавагу менш матэрыял стычнаму спосабу атрымання паўнамоцтваў на планаванне не шляхам сумеснай кап тал стычнай купл або дзяржаўнай кап тал стычнай канф скацы прыватнай уласнасц , як я вельм падобныя, а шляхам дазволу народа навязваць эканам чны план як прыватным, так дзяржаўным прадпрыемствам. Планаванне па згодзе. Спосабы, з дапамогай як х дзяржаўная ўлада прыватная ўласнасць аб'ядноўваюцца ў пераважна самак равальную эканам чную с стэму, можна вывучыць у шэрагу ўжо апубл каваных кн г пра карпаратыўную дзяржаву. Аднак неабходна зразумець, што карпаратыўная дзяржава снуе для размеркавання прадукцы прамысловасц сярод людзей, ф нансы цалкам падпарадкаваны гэтай галоўнай мэце. Асабл ва забаронены ўсяляк я спекулянцы празмерная прыбытак ад кап талу, каб прадух л ць нестаб льнасць даць магчымасць справядл вай дол прадукту перайсц да вытворцы.

Ізалежыць ад далейшых спадаў

Карпаратыўная дзяржава пав нна не тольк збалансаваць вытворчасць кап тальных спажывецк х тавараў, паклаўшы канец нестаб льнасц спекулятыўных інвестыцый даўшы магчымасць людзям спажываць прадукцыю сучаснай навук , але абаран ць нацыю ад знешняй канкурэнцы з боку таннай замежнай працоўнай с лы, якая ў цяперашн час паступае з Япон . Для гэтай мэты неабходна ўвесц пал тыку заляванай мперы , рэзервуючы мперск я рынк для ўнутранай прамысловасц мперскай прамысловасц , а таксама прапаноўваючы дам н ёнам калон ям цалкам абароненую долю попыту на сырав ну на ўнутраным рынку.

Тольк так м чынам можна рэал заваць поўны план нашых эканам чных спраў, тольк так м чынам мы можам гарантаваць нашаму народу ад паўтарэння жahl вага спаду, як яму зараз пагражае. Н кол больш нельга дапускаць, каб пан ка на Уол-стрыт ук нула брытанскую прамысловасць у дэпрэс ю. Давайце абарон м сябе, як гэта зраб ла Герман я, ад вар'яцк х ваганняў кап тал стычнага свету будзем планаваль свае справы, цалкам усведамляючы, што н як невядомы фактар, як знаходз цца па- за нашым кантролем, не можа раптоўна разбурыць усё, што мы зраб л . Пал тыка Брытанскага Саюза, якая прадугледжвае карпаратыўную дзяржаву ў межах заляванай мперы , адна тольк забяспечвае абарону ад буму спаду, а таксама размеркаванне пладоў сучасных навуковых вынаходн цтваў сярод брытанскага народа.

Рэвалюцыя, здраджаная Эзрай Паўндам

Т Рэвалюцыя, якой здрадз л , — гэта, па сутнасц , «наша» Амерыканская рэвалюцыя 1776 года, а не ў яе лакальных асобных фазах, , вядома ж, не як цалкам непатрэбны раскол англ іскай расы.

Што б добрага н атрымалася з гэтага расколу ц не, ён быў абсалютна непатрэбным ў значнай ступен вымушаным. Ён, безумоўна, не прынёс н якой карысц Брытан . Магчыма, гэта была першая вял кая рана, нанесеная вашай кра не ламбардам , як х дапусц ў Кромвель.

Дзевятнаццатае стагоддзе — гэта менав та тое, як яго называў Ла Тур-дзю-Пен, як Мар французск я раял сты-блзнав к спрабавал забыць, што гэта называў Ла Тур-дзю-Пен. Гэта было стагоддзе л хварства. Гэта было стагоддзе раскладання. Гэта было стагоддзе больш н зкае, чым любое ншае, якое я магу ўспомн ць, як стагоддзе ЗДРАДЫ тэрм наў, стагоддзе, якое псавала апаган ла значэнн слоў.

ЗДРАДЖАНАЯ РЭВАЛЮЦЫЯ — гэта не рэвалюцыя, здраджаная за год ц два адным ц двума няправ льным крокам Джо Стал на ц якога-небудзь ншага ўрада.

Здраджанай рэвалюцыяй была рэвалюцыя, народжаная рэформам Леапольда ў Таскане, цалкам в давочная ў працэсе Джэферсана, як завяршыўся перамогам — занадта эфемерным — Эндз Джэксана Марц на ван Бюрэна.

Да х рэформы Леапольда ператварыл ся ў канцэпцыю аўтакраты ў перакананне, што ЗБОЖЖА нацы снуе ў першую чаргу для таго, каб нацыя (у асобе кожнага яе грамадзян на) магла ЕСЦЬ.

Гэтай рэвалюцы цалкам в давочна здрадз л пакаленн Дэнаў Вэбстэраў, Б длаў, Морганаў, Барухаў, камуфляжн каў ус х масцяў, Троцк х, Уолесаў, Перк нсаў, дзвюх груп дарадцаў Рузвельта, арган змаў, падобных да Моргентау, з калыск прасякнутых л хварск м забабонам , скупых жыдоў.

На гэтым тэрм не я настойваю. Сем цкая атрута ў сем це, змякчаная сем цкай нестаб льнасцю, ваганн сем таў ад аднаго эксцэсу да ншага.

Гэтая нестаб льнасць роб ць яго небяспекай для статычных парал тычна настроеных рас. Але ва ўс м аг дным, небяспечным падрыўным асяроддз Рузвельта менав та габрэў, М. Эзек ль, першым дайшоў да эканом к БАГАЦЦЯ са сва м 2500 доларам ў год.

Гэтая кн га непрыемная, яна настольк ўх льная, накольк гэта магчыма ў любым сем цк м творы, яна абыходз ць праблему рэальных грошай. Гэта кампрам с з габрэям , у ёй ёсць усё жаданне Дж. С ман на да гладкай здзелк агульнага спакою, АЛЕ яна лепшая за Уолеса Перк нса. І любы разумны аб'ектыўны антысем т таксама прызнае, што факты, з дапамогай як х Мардэхай Эзек ль спрабуе пайсц на кампрам с, вын каюць са справаздачы кам тэта на чале са спартовым габрэем Лёбам (сарамл вым м стэрам Хэм нгуэем).

Кал вы л чыце, што цэлая раса пав нна быць пакарана за грах некаторых яе прадстаўн коў, я прызнаю, што выгнанне двух м льёнаў габрэяў з Нью-Ёрка не будзе празмерным пакараннем за шкоду, нанесеную габрэйск м ф нансам англ іскай расе ў Амерыцы.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Што б н казаў таварыш У ндам Лью с пра тое, што габрэ давол добра к руоць Англ яй, габрэ НЕ к руоць Амерыкай здавальняюча, але габрэйск ф нанс ст — гэта не наша найгоршае зло.

Наша найгоршае зло — гэта арыё-к ке, як здольны ўзяць брудную л н ю прытрымл вацца яе без адх ленняў ценю збочэння, без як х-небудзь момантаў жалю, хвалявання ц патрэбы ў раскошы, як у габрэяў.

Раса можа несц адказнасць за сва х найгоршых асоб. Яўрэйская раса стагоддзям не брала на сябе адказнасц за выкананне ўласнага закона. У евангельскай г сторы , незалежна ад таго, успрымаеце вы яе як факт ц як люстрацыйную выдумку, пакаранне смерцю Ісуса было дасягнута шляхам перакладання адказнасц на ншых. Праваахоўныя абавязк ляжал на рымлянах. Кал чалавек зб раецца быць антысем там, няхай ён будзе аб'ектыўна антысем там. Няхай ён збярэ як мага больш фактаў не будзе х гнараваць.

Яўрэй сам накл каў на сябе антысем тызм з-за адсутнасц арган зацы , з-за адмовы узяць на сябе адказнасць.

Кал габрэй жадае жыць у добрасуседск м свеце сярод АСВЯЧЭНЫХ народаў, ён пав нен прыняць на сябе дысцыпл ну менш прыемных парушальн каў габрэйскага закона. Накольк мне вядома, ён на працягу 2000 гадоў зус м не жадаў гэтага раб ць. Н водная ншая раса не прос ць, каб кра на за яе гналася ц каб яе заваёўвал , прынамс , не на Захадзе. Кал брахманы просяць, то яны заслугоўваюць назвы «брудныя негры», , магчыма, гэтак жа заслугоўваюць некаторыя к тайск я эп гоны, неканфуцыянцы.

У каб нета м н страў Рузвельта ёсць дзве хваробы. Нью-ёркскае л хварства, якое звязана з ус м л хварствам у Лондане, а адтуль — з Базелем парыжскай канал зацыяй.

Але ў м ёсць таксама арыё-к кейская подласць скупасць Перк нса. Гэта подласць «круглагаловага» ў ёй ёсць упартасць круглагаловага, фальшывая маральнасць скупасц , народжаная, хутчэй за ўсё, зайздрасцю, але ў любым выпадку вартая асуджэння.

«Дзясяц на эканам стаў», як х газета «Нью-Ёрк Трыб'юн» у л стападзе 1937 года перал чыла як тых, хто ра ў Рузвельту спын ць эканам чную рэцэс ю, не заслугоўваюць н якай чалавечай шкадавання за парады, як я яны дал , незалежна ад таго, ц был яны дадзены з грубай няведанасц , ц з чыстай злосц .

«Умацаваць грамадск давер» г.д. Гэтыя людз мел магчымасць вырашыць праблему прыраўноўвання пакупн цкай здольнасц насельн цтва да наяўных неабходных тавараў, але не скарыстал ся ёю, яны гэтак жа мала вартыя спачування, як Неймеер, Барух ц любы зяць карпаратыўнага л хварства.

Паглядз це на гэта на гэта!

Што да арган заванай дзяржавы, то ў нас ёсць падатак на КАРПАРАВАНЫ кап тал.

Гэты грандыёзны крок амаль не выкл каў хвалявання ў прэсе ў псеўдадэмакратычных кра нах. Чырвоныя, як я ныл , не ўспрынял яго як трыумф дэй. Газеты, як я займал ся пазыковым кап талам, выдал яго за падатак на прыватную ўласнасць.

НІЯКАЯ з буйных штодзённых газет не адрозн вала маёмасць (зямля, дамы, мэблю) ад прэтэнз на «працэнты плюс маёмасць» або на працэнты « на поўнае валоданне, кал працэнты не будуць выплачаны своечасова». Натуральна, яны гэтага не зраб л , яны — спадчына, мёртвая гн лая рука з маг лы, з агульнай канавы XIX стагоддзя.

Гэтае стагоддзе здрадз ла словам. Яно заплям ла ўсе светлыя дэ папярэдняга стагоддзя. Вальтэра, дэ ста, абвясц л атэ стам.

ВОЛЬНА, якая азначала права раб ць тое, што НЕ шкодз ць ншым, была прадстаўлена як права распаўсюджаць

нфармацыю пра ншых. *****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

РОЎНАСЦЬ, паводле слоў Джэферсана, азначала, што людз маюць аднолькавыя правы перад законам; што н адз н чалавек не нараджаецца з непераадольнай перашкодай. Гэта было падобна на словы Бёрнса «чалавек ёсць чалавек за гэта», але ў часы Джэферсана гэта не азначала нават усеагульнага выбарчага права. Выбарчае права магло быць узнагародай за заслуг . Гэта не вызначалася так строга, як партыйнае сяброўства, але не было к нута на св ней нечакана. Перш чым гэтыя здаровыя розумы маглі быць апаганеныя зняважаньня, ардзе л хвяроў трэба было здрадз ць самым сродкам камун кацы . Мову трэба было тарпедаваць. Кожнае слова, якое было ўзвышана, трэба было выпасц , каб прыкрыць хаваючыся гангстэраў банкаўскага «Лейхкап талу».

СВАБОДА немагчымая без парадку, а парадак нараджаецца з арган зацы .

Аграрная нацыя, такой, якой у асноўным была нацыя Джэферсана, не мела неадкладнай патрэбы ў цэхавай арган зацы , як гэта было неабходна сярэднявечным гарадам, як я разв вал яе. Н якая с стэма не з'яўляецца надзейнай неўтаймаванай. Распрацуйце дэальны сацыяльны механ зм ўвядз це яго ў дзеянне, сыны пекла пачнуць дзяўб ць; п'яўк пачнуць смактаць кроў, а шкодн к заразяць кутк , як я застануцца без нагляду.

Накольк «захаваная прэса» зб ла з панталыку англасаксонскага чытача ў Англ ЗША, в давочна з л ста, як прыйшоў учора цяпер ляжыць на ма м стала, ад чалавека, як н ў як м разе не з'яўляецца дыётам. Цытую яго, каб паказаць, што можа быць:

У сваёй апошняй кн зе Крыстафер Хол сцвярджае, што Мусал н даў Італ прыйстойную грашовую с стэму, адабраўшы ў прыватных банк раў магчымасць адвольна ствараць грошы або крэдытаваць з дапамогай аўтаручк . Ён мае на ўвазе, што ўрад кантралюе н цыюе эм с ю грошай там.

Не жадаючы верыць тольк яму на слова ў такой рэвалюцыйнай рэформе нацыянальнай эканом к , за якую банк ры пав нны змагацца зубам пазногцям , я пытаюся ў вас, ц гэта так. Кал так, то Італ я пав нна быць месцам, куды варта паехаць.

Гэта датавана л стападам 1937 года, гэта значыць, праз два гады пасля тальянскай банкаўскай рэформы. Факты ёсць, але малады чалавек настольк пад уплывам прэсы Leihkapital, што проста не можа м паверыць без асаб стай кансультацы з сябрам.

Джэнтльмен, якога тольк што бачыў ў кафэ ўн зе, тольк што прыехаў з Англ , не ведаў, што падатак спаганяецца з кап талу АКТЫЎНЫХ КАМІСІЙ, а не з прыватнага кап талу. Ён думаў, што ведае, што здарылася. Ён прачытаў кароткае паведамленне без акцэнт у сваёй лонданскай газеце.

Рас йская рэвалюцыя стала КАНЕЦАМ цыклу. Яна працягнула здраду словам у XIX стагоддз , выкарыстоўвала фальшывыя словы, так я як «дыктатура пралетарыяту», у значэнн дыктатуры невял кай колькасц людзей г.д. Бальшав к нават цяпер не даюць вызначэння словам. Яны не хочуць рэвалюцы . Прынамс , н хто з тых, каго я сустракаў у друку ц ў тыя часы, кал яны прас л адказаў, гэтага не роб ць. Яны не будуць змагацца за зразумелыя тэрм ны, за яснае вызначэнне сэнсаў, так што як бы камусьц н не падабал ся некаторыя рэчы, як я яны хацел зн шчыць, чалавек проста не можа працягваць стаяць на месцы, прывязаны да х.

Мы не можам, ц прынамс я не магу, на дадзены момант атрымаць ад Рас якую-небудзь выразную нфармацыю пра тое, што мае на ўвазе Стал н у грашовым плане. Н хто нават не сцвярджае, што ён, Стал н, ведае. Прынамс , я не бачыў так х сцвярджэнняў, яго апанент, спадар Бранштэйн, не больш выразны. Адсюль ружовая нтэл генцыя.

Яны НЕ займаюцца вызначэннем слоў. Яны НЕ займаюцца зборам нфармацы . Яны не мкнуцца паведамляць пра рэальныя падзе на гэтым паўвостраве, так я як дзеянн Расон выразныя заявы.

«У збожжавай аммасе ёсць, акрамя таго, пал тычная прычына: хлеб пав нен быць гарантаваны кожнаму тальянцу без абсурдных скокаў цэн, без амаральных спекуляцый». Расон прызнае, што

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Гэта не новая эканоміка, цэ, хутчэй, яго словы гучаць так: «мы не дасягаем новай эканомікі». Аднак мы, безумоўна, перайшлі ад прынцыпу «морква перад носам» («пагоня» за шчасцем).

У пэўным сэнсе гэта больш-менш вяртанне да сямейнага дзеячства палёў, якой захапляўся Мэн-цзы. З адмоўнага боку, яна не прыраўноўвае грошы НАПРАВА да масы спажывецкіх тавараў. Але, з іншага боку, яна эфектыўная, таму што кожны сумленны кантроль над цэнамі для насельніцтва грамадскага дабра ўплывае на пакупніцкую здольнасць такіх грошай, як я снуюць. Два гады таму тальянец, вядомы як Расон, цэ, магчыма, больш вядомы, але не ў Кабнеце мінскай, напэваў мне:

Дзве хваробы сучаснага грамадства — гэта легалізацыя ляхварства праз банк легалізацыя крадзяжу ў заканадаўстве аб таварыствах з абмежаванай адказнасцю».

Гэта быў прыватны ласт, яны колідакладна не ведаў, ці магу я яго цытаваць. Цяпер я адчуваю сябе цалкам свабодным, бо такая дэя больш не з'яўляецца неабдуманай. Незалежна ад таго, ці быў ласт першапачаткова прыватнай думкай, ці намір на тое, што стане публічным у патрэбны час, асноўная дэя была рэальна завана ў ІТАЛІІ.

Вы можаце вымяраць фашысцкі курс па ступенях:

1. У Кансенсе, год XII: «дысцыплінаваць эканамічныя сілы прыраўняць іх да патрэбы нацыі».
2. Мінская прамова наступнай восенню: «вытворчасць вырашана, эканамічны падштурхоўвал дзяржава павінна вырашыць праблему размеркавання».
3. Аўтарх. Я. Дактрына Ч. Х. Дугласа. Аналогія з палітыкай Джэферсана. Асновы разумнай эканомікі застаюцца нязменнымі на працягу тысячагоддзяў. «Безумоўна, нацыя НЕ можа належным чынам сумленна выплачваць дывідэнды, пакуль у яе няма чым падзяліцца».

Розныя магчымыя метады размеркавання пакупніцкай здольнасці запатрабавалі б цэлага пытання гэты часопіс, каб апісаць іх.

Каб падтрымліваць пахвалу ў сапраўднай меры, антыдэмакрат павінен прызнаць, што Канстытуцыя ЗША дае ўраду ЗША поўнае права цэнтралізаваць сваю ўласную валюту. Надзвычайна павялічаны шарык на конт канстытуцыйнасці — не што іншае, як рузвельтаўская слонабарухаўская лухта. Кангрэс ЗША, калі б ён быў сумленным дапусціў, што сярод сотняў малпаў у мёсцы некалькі дзясяткаў чалавек, ЗАЎТРА МОГ БЫЎ усталяваць пакупніцкую здольнасць долара на ўзроўні аднаго бушала ці якой-небудзь нашай пшаніцы, шасці фунтаў лепшага ялавічнага стэйка, двух ярдаў сарж або чатырох фунтаў воўны пэўнага гатунку, ці любой нашай сумы, якая будзе знойдзена пасля належнага абследавання нацыянальных рэсурсаў.

Няхай, акрамя хлуса або чалавека, які прэтэндуе на асабістую палітычную выгаду, не можа спрабаваць гэта схваць. У ЗША гэтым рэформам перашкаджае НЕ дэфект слоўнага інструмента ўрада, а гнілы корань чыстае жывёльнае невуцтва.

Калі такая рэформа — фашызм, то гэта мусіць быць джэксонаўскі фашызм. Любоў краіны патрэбны нейкі парадак. Іспанска-амерыканская вайна, калі мы, дзеці (дзеці майго часу), праходзілі муштру, увяла жаргон пра адкрыты парадак. Магчыма, што канчатковыя астравы амерыканскага кантыненту патрабуюць АДКРЫТАГА парадку, не адаптаванага да Еўропы як кантынента. Але ў любым выпадку давайце паспрабуем убачыць, што ёсць што было, давайце паспрабуем аддзяліць гэтыя рэальна ад таго, што нам кажуць мільёны Банкам Банкум, што апісваюць у сваіх газетах.

Дысцыпліна войскаў у адкрытым фармаванні адрозніваецца ад дысцыпліны войскаў пад камандаваннем Брэдака, які спрабаваў змагацца з індзейцамі яшчэ да 1776 года. Прашу прабачэння за ваенныя параўнанні, калі гэта манеры. *****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

для мяне. Але я хацеў бы неяк выказаць сваю думку. Я хацеў бы правесць сапраўднае размежаванне паміж словам «свабода», «парадак», «адказнасць», «хатрасць».

Нядаўняя заява Мусаліні пра тое, што «капітал служыць дзяржаве», — гэта адказ на фразу Адама Сміта: «Людз адной прафесіі не сустракаюцца без змовы супраць шырокай грамадскасці».

Праклятая рэч у прэсе, якая застаецца на плаву, ў нанятых псеўдаэканамістах заключаецца ў тым, што яны не кол не асвятляюць сапраўдную велічыню сямейнага капіталу, як і яны былі захопленыя, як і прыпавядаюць свае шкодныя тэорыі. Гэтае сцвярджэнне Сміта было праўдзвым.

XIX стагоддзе так не сутыкнулася з гэтым. Яму спатрэбілася сто гадоў, сын кавалі з Раманьі, каб знайсці адказна баланс. Адсюль ўзніклі розныя карпарацыі, або вышэйшыя цэнтральныя цэлавыварныя арганізацыі, у тым ліку карпарацыя «Прагноз крэдыт». Крэдыт абвешчаўся крыніцай жыцця.

Астатняя частка гэтага артыкула прысвечана адказам на розныя выказванні сумленнага аўтараў. Хтосьці павялічэнне паспрабаваць судзіць бягучыя думкі, павялічэнне паспрабаваць лавіць даваць пэўныя непаразуменні, нават калі яны не належаць да адной той жа часткі прадмета.

У якасць зноскі ў адказ на ліст з пытаннем аб стварэнні Італійскай уласных грошай. Італія стварае свае ўласныя грошы, але крэдыт — гэта натуральны прадукт чалавечтва. Пакуль адзін чалавек давае нашаму, неводная дзяржава не кол не зможа ЦАЛКАМ перашкодзіць невялікім плямам ндывадуальнага крэдыту, як я прарастае, як трава, па сваёй прыродзе дабрачынная братэрская.

У Італіі НІМА дзяржаўнай лагальнасці. Фраза «пакланенне дзяржаве» была прыдуманая з-за неўцываў мэтах прапаганды.

Гэта можна зразумець з самага пачатку. Дзяржава ў Італіі снуе не для таго, каб падаўляць ндывадуальную нецыятыву, а для таго, каб прадухляць злоўжыванні знаходзіць справядлівую меру, калі ў канкуруючых нтарэсах недастаткова розуму, каб знайсці ўласнае рашэнне.

У адказ на дзясятка карэспандэнтаў на загалоўку двух дзясяткаў размоў, ТАК, у італьянскай карпаратыўнай дзяржаве ў цяперашні час ёсць недахопы, І яны звязаны з забабонам, рэшткам, брудным звычкамі былых манапалістаў. У Італіі, як і ва ўсіх краінах, ёсць чалавечыя свабоды, мільяны, лянвыя розумы, як і ўсё яшчэ жывуць у старой багні, спрабуючы сабатаваць, спрабуючы падмануць сваіх суседзяў, перашкаджаючы простым на ўнім людзям атрымаць максімальны вынік для сябе для той часткі насельніцтва, на якую можа паўплываць х дзейнасць.

Але я цвёрда перакананы, што гэтыя недахопы будуць вырашаны ў належным парадку. Я не кол не сустракаў тэндэнцыі, якая б адбывалася ў каго-небудзь жаданне самастойна змагацца з гэтым памяншаючымся перашкодам або «ветракам».

«Рымскае ахвяраванне — гэта мера», пад якой я маю на ўвазе, што рымскі генерал для 2000 больш гадоў быў генералітам меры.

Улада дзяржавы мае абмежаванні (якая б тэорыя не была абгрунтавана), ёсць рэчы, якія дзяржава не можа рабіць НЕ МОЖА. Нястрымны расійскі эксперымент зараз заняты люстрацыяй таго, што адбываецца, калі дзяржава спрабуе занадта моцна перагрузіць свой Плэмосл.

Дзяржава XIX стагоддзя спрабавала абысціся без баласту. Італія Мусаліні, бадай, першая дзяржава, якая сур'ёзна задалася пытаннем, колькі свабоды можна пакінуць у прыватных руках, не стаўшы пры гэтым насеннем разбурэння. Я маю на ўвазе, што неводная ншая дзяржава не кол сур'ёзна не разглядала гэтае пытанне.

Прыхільнік Джэферсана змагаўся з заганам прывілеяў гнілы цэнтралізаваных фінансавых сістэм. *****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

тыран я. Яны ведал, што за свой час м не ўдасца зайсць далёка ў бок адваротнага.

Кал б я не верыў, што фашызм у Італ азначае найпаўнейшае разв'язанне цэлага машынага поля асаблівасцей свабоды, сумяшчальнае са здаровым грамадскім ладам, я быў бы так м жа антыфашыстам, як хлопцы з ружовага гарбаты французскага псеўдала тэр, як я яшчэ не ведаюць, што ў Італ нешта пачалося. Дазволена верыць у свабоду праз парадак. Значна больш верагодна, што вы дасягнеце яе з дапамогай прыстойных прав лаў дарожнага руху, чым праз трусасць цалом дэвальтуацыю, як у героя, як здолеў падстрэліць уласнага вярблюда падчас вярблюджай атакі.

Мяне зараз гэтак жа турбуе адсутнасць перадачы эканамічных палітычных навін, ці, скажам, навін пра стан эканамічнай думкі, як 25 гадоў таму адсутнасць рэальных навін пра кніжку. Тады не было месца, дзе можна было б зручна даведацца, што пашуць за мяжой. Сёння сур'ёзны антыфашыст хацеў бы ведаць, з чым ён сутыкаецца, ці адпавядае яго любімая нянавісць снуючай аб'ектыўнай рэальнасці.

«Існуе, — паводзіць Карл Вентэр у кастрычніцкіх нумарах часопіса «Civiltà Fascista», — антыфашызм у дэмакратычным свеце, як з'яўляецца проста пазачасовай надобрасумленнасцю; ёсць таксама антыфашызм, які не ведае маё добрасумленнасць».

Рэкамендую артыкул Вентэра тое, што ён кажа пра левых як канструктыўны элемент у таталітарных краінах. Беняміна Рыцэ таксама ўнёс свой уклад у гэты нумар «CF» з артыкулам пра знешняе варожасць паміж (Поўначчу) Поўднем у ЗША, артыкул, які можа падштурхнуць да роздуму пра магчымасць новай аздараўленай Еўропы.

Я неаднаразова казаў, што кожны, хто хоча любіць ці ненавідзець новую Італію разумным чынам, павінен прачытаць хаця б некалькі італьянскіх штомесячных часопісаў, такіх як «La Stirpe» Расона, «La Revista del Lavoro», «Critica Fascista» ці «Rassenga Monetaria» пад рэдакцыяй прафесара Спіндзэ, сенатара Бевіні Фурія Ленцы.

Нарэшце, у выдатным артыкуле Мантэню Фордэма ў снежаньскім часопісе BUQ ёсць адзін выраз, які я хацеў бы бачыць больш выразна акрэсленым. Калі ён «сумняваецца ў каштоўнасці спецыяльных грашовых выпускаў для спажываўцаў як такіх», я не зусім упэўнены, што ён мае на ўвазе. Ці не магло б некаторыя чытачы падумаць, што такі пытанні былі часткай асноўнага тэзіса Дугласа? Гэта не так.

Калі казаць пра простае прыраўноўванне агульнай пакупніцкай здольнасці да даступных запатрабаваных тавараў, то разыходжанне, калі яно існуе, тэарэтычна можа быць кампенсавана на непасрэдным рынку любым, хто мог бы стварыць выдаткаваў бы новыя грошы (або крэдыт).

Шмат якія антыдугласісты бачылі, што размеркаванне сродкаў сярод найбольш патрабуючых азначае найхутчэйшыя выдаткі. Брытанская (праклятая) дапамога па безпрацоў, безумоўна, даецца людзям, якія НЕ займаюцца вытворчасцю, гэта значыць тым, хто не вырабляе прадукты на часовай аснове. «На часовай аснове» — даволі слабая тэорыя ў выпадку з мужчынамі, якія ўвосем гадоў не працуюць.

Але дыўдэндэ Дугласа, які мне здаецца, казаў нам маёр, выплачваюцца акцыянерам як такім у краіне. Яны выплачваюцца за працу (пераважна вынаходніцкую, але таксама за будаўніцтва заводаў), выкананую нашымі продкамі, гэта значыць работнікам, які больш не прысутнічаюць, каб ёсць карыстацца дамамі.

Я не ведаю, ці лічыць спадар Фордхэм дапамогу на дзяцей у Італію як прадастаўленую будучым вытворцам ці невытворцам pro tem; яна, безумоўна, прадастаўляецца непасрэдным спажываўцамі pro tem невытворцам.

Існуюць як мінімум наступныя альтэрнатывы, якія маюць наступныя ўмовы.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вадзяных знакаў*****

Кредитная эм с я — кал яна не ажыццяўляецца як прамае эм с я беспрацэнтных «вымераных патрабаванняў», г.зн. дзяржаўных абл гацый (як х разумеў прынамс да 1816 года Джэферсан ўсе нфармаваныя эканам сты пасля гэтага), выпускаецца шляхам пазык выплаты працэнтаў, я хацеў бы ведаць, хто, на думку спадара Ф., пав нен атрымл ваць так я працэнты, нават кал яны так я ж н зк я, як тыя, што спадар Рузвельт пав нен плац ць прых лын кам старых дэй.

Выпуск пазычаных крэдытаў адлюстроўваюцца як запазычанасць.

Праблемы непазычаных крэдытаў — гэта грашовыя праблемы.

Спадар Фордхэм кажа пра «спецыяльныя ф нансавыя праблемы», я не хачу несправядл ва нтэрпрэтаваць гэта як што азначае «выпуск спецыяльных в даў» грошай.

Аднак я хачу ўдакладн ць, што выпуск манеты д'Ав льяна або гезел тск х грашовых знакаў з х кам с яй за прастой — гэта выпуск вымераных прэтэнз й, як я зн каюць праз 100 месяцаў, не пак даючы запазычанасц .

Дуглас называе штомесячныя марк падаткам, але я зноў адзначаю, што дзяржава, забяспечваючы меру абмену, якая таксама з'яўляецца абменнай прэтэнз яй, сапраўды аказвае паслугу, што штомесячную марку можна разглядаць як кампенсацыю за такую паслугу. У любым выпадку, яна л кв дзе неабходнасць ншага падаткаабкладання да сумы, роўнай 12 працэнтам ад сумы, якая знаходз цца ў абарачэнн , у год.

Гэта лягчэй зразумець, чым любую з схем Дугласа па адмене. Яго педагаг чная каштоўнасць вел зарная. Я маю на ўвазе, што нават давол простыя людз , як я карыстал ся так м грашыма, маюць значна больш выразнае ўяўленне пра тое, што ТАКОЕ грошы, чым агульная колькасць студэнтаў-эканом каў з Кембрыджа.

Існуе мноства альтэрнатыўных схем выплаты за прастой з-за нявыкарыстанай пакупн цкай здольнасц , але н адна з х не з'яўляецца такой жа павучальнай у цэлым. Напрыклад, план М йо прадугледжваў бы навучанне тольк некальк х экспарцёраў мпарцёраў некальк х х клеркаў.

Натуральна, кал вы выпускаеце крэдыт, грошы ц нават спецыяльныя в ды грошай у колькасц , якая перавышае наяўныя ПАТРЭБНЫЯ тавары, вы маеце нфляцыю, гэта значыць хваробу, якая перашкаджае мэце эм с , КАЛІ ў вас няма ўрадавага ф ксавання цэн, як гэтага патрабуюць Дуглас АПЕРАТЫЎНЫ ў Італ сёння.

Дэвальвацыя — гэта падман, , больш за тое, гэта рэзкае зн жэнне пакупн цкай здольнасц ў цэлым. Чалавек, як выб рае час дэвальвацы , заўсёды можа абыграць кагосьц ншага. Нават кал ў яго добрыя намеры, ён спакушае амаль прымушае да спекуляцый махляроў людзей, як я знаходзяцца ў цяжкай с туацы змагаюцца за жыццё ў меркантыл стычна-л хварск м асяроддз .

Уладальн к золата, будучы значна больш разумным , х трым крывасмокчым , чым шырокая публ ка, цалкам натуральна (кал б мы не был так м аслам) павучальна стварыл стаб л зацыйныя фонды, каб клапац цца пра СВАЕ нтарэсы.

РАБ — гэта той, хто чакае, пакуль яго вызваляць.

Маркс зм, вучэнне пра заняпад, Фрэнс с Макэвой

МАРКСІЗМ — гэта вучэнне аб усеагульным зн шчэнн , прапанаванае нямецк м габрэем Карлам Марксам, якое знайшло пал тычнае ўвасабленне ў Рас пад назвай «камун зм».

Гэтая апошняя падманка, пазбаўленая псеўданавуковага жаргону пра дыялектычны матэрыял зм ўсялякай лухты для ашуканцаў — дыктатура пралетарыяту, братэрства людзей ўсё астатняе — выяўляе сябе не чым ншым, як рэжымам дэспатычнага дзяржаўнага кап тал зму, як падтрымл ваецца забойствам тэрорам. У яго с стэме калектыв зацы калектыўны вамп рызм з'яўляецца дам нуючым фактарам.

Зал шне казаць, што ўтап чнага раўнапраўя дэнацыянал заванага нтэлектуала н кол н дзе не снавала, але гэта не пал тычны так званы камун зм, як пагражае непасрэднай небяспёкай гэтай кра не. Гэта было б канчатковым завяршэннем, але перш чым усходн я кам сары змогуць узяць сябе ў свае рук , розумы патэнцыйных ахвяр пав нны быць падрыхтаваны да падзе , гэта значыць, перакручаны атручаны да неабходнай ступен ўспрымальнасц . У гэтым заключаецца задача культурнага маркс зму, папярэдний бальшав зацы розуму, якой спрыяе неразборл вы пс хоз цярп масц - л берал зму, уласц вы сацыял-дэмакраты як вядзе да яе канчатковага непазбежнага краху.

Так м чынам, у Рас маркс зм пакуль што мае пал тычнае панаванне , так м чынам, кантралюе ўсе сферы дзейнасц , тады як тут, як ў ншых дэмакратыях, яго разбуральны ўплыў пакуль што праяўляецца ў асноўным у сацыяльным культурным жыцц . Гэта значна больш падступна фундаментальна разбуральна, чым любая проста дактрынэрская пал тычная дзейнасць, бо крэда падрыўнога матэрыял зму, тонка ўкаранёная ў жыццё народа, зн шчае ўсю духоўнасць, маральныя каштоўнасц нацыянальную культуру. Гэта, цытуючы словы Момзэна, «актыўны фермент касмапал тызму нацыянальнага раскладання». Мног я людз , як прац ўн к , так прых льн к пал тычнага камун зму, а таксама значныя элементы павярхоўных мас, м жвол спускаюцца ў Сарагоскае мора культурнага бальшав зму на шматл к х нездаровых плынях, як я заражаюць сучаснае жыццё.

Шматл к я кветк зла вабяць шукальн каў адчуванняў гедан стаў сучасныя гарады, з вясёлкавым адценнем х гн ення!

Параўнайце тое, што сёння называюць мастацтвам, з захапляльным дасягненням ел завец нскай эпох або з дасягненням ншых, менш значных эпох, нават да пачатку гэтага стагоддзя. З надыходам прамысловай рэвалюцы суправаджальным зн шчэннем сялянства сур'ёзна пачалося зняс ленне народнага розуму . Стаўшы аморфным, ён не здольны рэагаваць на духоўную нфекцыю. Аднак, нягледзячы н на што, XIX стагоддзе ў сва м заняпадзе ўсё яшчэ магло паказаць некаторых выдатных п сьменн каў паэтаў, добрых мастакоў здольных кампаз тараў.

Што з'яўляецца нтэлектуальнай ежай народа сёння, амброз яй нашай благаслаўлёнай дэмакраты ? Сюррэал стычны жывап с скульптура, орг я хварав тых скажоных уяўленняў, якая знаходз ць свой какофан чны аналаг у напевах гарачых рытмах — музыка джунгляў, запэцканая неўрозам начнога клуба. Ф льмы, напоўненыя ўзбуджэннем, касмапал тызмам прапагандай. Кн г часоп сы, альбо сенсацийныя, альбо сэксуальныя, альбо тое, другое. Газеты, поўныя хлусн , дробязяў фатаграф й, разл чаных хутчэй прыцягнуць увагу да жаночых целаў, чым да х твараў. Дз ўна, што так шмат «прыгожых гламурных м с такой-сякой» падцягваюць свае спадн цы да...

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

быць сфатаграфаваным.

У эканамічнай сферы ласкава бералася, як з'яўляецца філасофскім лейтматывам усёх дэмакратычных партый, дае беспераходную волю драпежным інстынктам дамаганне або знешчае слабых менш хітрых моцным. Апокрыфныя гумантарныя, як і з абурэннем асуджаюць любое прымяненне фальсифікацыі, заклікаюць да адсутнасці абмежаванняў на ажыццяўленне масавай грашовай улады або эканамічнай тыраніі бессаромных «дзелавых здольнасцей». І ўсё ж могуць быць ншыя, больш агульныя формы здзекаў, чым грубы фальсифікацыі гвалт.

Рабства падпарадкаванне не заўсёды толькі фальсифікацыя. Асобы, якія не маюць ніводнай выратавальнай ласкі ні якога таленту, акрамя простага меркантильнага хітрасці, могуць прымушаюць ншых бясконца больш годных адораных людзей да стану крайняй эканамічнай залежнасці. Яны перанеслі барацьбу на тэрыторыю, дзе яны ўпэўненыя ў перамозе, дзе пануе кодэкс Мамона. Пры грашовай дыктатуры прыбытак абавязкова з'яўляецца першай канчатковай мэтай, масавая стандартызацыя на кожным этапе жыцця прапануе найбольш рацыяналізаваныя таму прыбытковы метады высмоктвання грамадскай дойнай каровы. Нацыя ўсё больш аказваецца пад уплывам фанасавай камерцыйнай ланцуговай сістэмы адкалыска да магільні. Маральныя, духоўныя культурныя дэталі не з'яўляюцца «плацежаздольным прапановам». Іх нельга «заціскаць» або «выносіць» на фондавых біржах. Акрамя таго, людзям, якія валодаюць ім, не хапае неабходнай пакорліваасці апатыі, каб стаць пасрэдным кам стандартызацыі эксплуатацыі падману.

Такім чынам, марксісцкая духоўная падрыўная дзейнасць дзе рука аб руку з камерцыйным матэрыялізмам, «нажываючы» на глупстве дэкадансе. Аднак нэцэздэнт пашыраецца ў ншы (фраз, як крышталізуе крах сучаснага дэмакратычнага розуму), свабода спараджае яшчэ большую свабоду дасягае кульмінацыі ў некантраляваным злоўжыванні. Класічны тонк канец класу ўтыкаўся тут, там ўсюды, раскол на пашыралася, пакуль «сапраўдная» нацыя не хітаецца да свайго падзення.

Апосталы раскладання называюць гэта «прагрэсам». Гэта ёсць прагрэс, але прагрэс на хітрасным шляху ў геену. Прагрэс распусціў духоўнага бальшавіка, гнілы марксізм, якая раз'ядае жыццёва важныя органы нацыі — злавесны афразыя, як і ўжываюць знахары дэкадансу пад рознымі назвамі дэмакратычнай свабоды, самавыяўлення перадавой думкі. «Трэба сціснуць нагу з часам» — гэта марнае слова, быццам цяперашняя сацыяльная анархія была вынікам «форс-мажору», непрапраўным лёсам брытанскага народа стала падпарадкавацца хаосу касмапалітычнай дэгенерацыі.

Разам з маральным культурным заняпадам у сучаснае поле ўваходзіць дактрына расавай атрафічнасці, якая ж самыя атрутныя дыстылятары выступаюць на чале кампаніі за абмежаванне расы скасаванне каляровага бар'ера. Жыхары вёск, крыніца нацыянальнага здароўя культуры, эканамічна задушаныя, а бар'ерны інстыктыўнага супрацьўлення зняты. Апошняя рэшткі збараюцца ў гарадах для стварэння штучнага ненатуральнага асяроддзя, каб зрабіць часткай вырванай з каранямі мегапалітычнай масы, адарванай ад прыроды, павялічыць колькасць паспелых сляпых ахвяр фанасавай дэмакратыі дзеля большага прыбытку міжнародных сеткавых крамаў кінатэатраў.

Ніпаездка на выходныя за горад ці да мора, ніпражыванне ў паўасобных вёлах у прыгарадах не могуць кампенсавать поўнае знешчае народа, амаль поўнае знешчае англійскага сялянства, бо, акрамя эканамічных небяспек, маральныя, фальсифікаваныя культурныя наступствы невылечальныя. Перад абліччам вострай неабходнасці поўнай пераарыентацыі перапланавання нашай нацыянальнай эканомікі сацыяльная дэмакратыя дае нам «зьялёныя паясы» кампаніі «нацыянальнага фінтэсу». Дзіцячыя пал'ятыйныя метады лячэння, пясочныя замкі выдумкі. Уцекачы на выходныя.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вадзяных знакаў*****

з механ заванай цыв л зацы забраць горад з сабой у сваёй свядомасц адлюстроўваць яго ў сва х падсвядомых дзеяннях. Ён суправаджае х у х прамовах л таратуры, у х джазовых пласц нках для партатыўнага грамафона ў х радыёпрыёмн ках, у х гарадской прычосцы х манеры. Разумны Ал к замяняе даўно забытую Ам нту, а стэататычная яўрэйка ў шортах — яго Амарыл с. («О, спявачка Персефоны».) Шукаючы Аркадыю, яны знаходзяць прыдарожны закусачны. Яны не чуюць дудк Пана на л ставых палянах, а выюць негрыцянскую джазавую песню ц Інтэрнацыянал на зак нутых палях, як я чакаюць «разв цця», адкуль уцякл фе .

У такой атмасферы заняпаду маркс зм кв тнее, як садав на Мёртвага мора, у той час як чалавечая слабасць, прагнасць, пыхл васць заган патураюць эксплуатауюцца. Нездаровыя густы сх льнасц ўзбуджаюцца праз прапаганду « н цыятывы», а потым цын чна называюцца «грамадск м попытам». Найпрыгажэйшыя з нашых дзяўчат дэманструюць свае спакусы ў ф льмах, у м жнародных танцавальных трупах або «стрыптыз» у замежных кабарэ перад рознакаляровым падонкам чалавецтва.

Апафеозам нацыянальнага выраджэння, кал яго не кантраляваць, з'яўляецца кантроль з боку пал тычнага большав зму. Маркс сцк план заключаецца ў тым, каб утаймаваць яго пад маскай псеўда дэал стычнага сацыял зму, кал калектыўны розум дастаткова атручаны в русам калектыўнага распаду. Паслуг маркс зму падрываюць усё з нтэнс ўнасцю пошасц андатравых пацую, кожны безадказны шукальн к задавальненняў, кожны апатычны эга ст кожны дурны дурань, як л чыць модным ц разумным асуджаць усё традыцыйнае, патрыятычнае здаровае, спрыяе павел чэнню мпульсу нашага нацыянальнага заняпаду.

Надп с на сцяне. Няўжо людз сочаць тольк за справаздачам фондавай б ржы, спартыўным вын кам , штодзённай праграмай н кчэмных задавальненняў, зверствам пераследам, а таксама за антыфашысцкай л тан яй нянав сц ? Характэрна, што менав та супраць тых, хто бачыў зразумеў прадвесце гэтага надп су, нак равана ўсё гэтае г енападобнае рыканне.

Маркс зм карыстаецца кожнай глупасцю слабасцю, шукае сустаў ва ўс х даспехах патрабуе цярг масц яшчэ большай цярг масц , пакуль не надыдзе час для ўвядзення ўласнай невымернай нецярг масц .

Нават кал б яго злачынная справа засталася тольк напалову завершанай, зн шчэнне душы Брытан , безумоўна, было б занадта вял кай ахвярай на алтары Антыхрыста.

«Вораг — л берал зм»

Дж. К. Хэйдана

ЧАСТКА ПЕРШАЯ

Т НАЦЫЯ — гэта натуральнае адзінства, якое функцыянуе як жывы орган зм дзякуючы агульнай любові, што аб'ядноўвае асоб, як я яе складаюць. Яна снуе па сваёй прыродзе, бо чалавек па сваёй прыродзе сацыяльны, а таксама ндыв дуальны; яна снуе дзеля агульнага добра, якое, як прызнаваў Арыстоцель, больш узнёслае, чым ндыв дуальнае дабро; таму яна ўяўляе сабой жыццё, якое ў некаторых адносінах пераўзыходзіць жыццё асоб, як я яе складаюць у любы канкрэтны момант.

Я кажу «ў некаторых адносінах», таму што праўда заўсёды балансуе паміж памылкамі, як я перабольшваюць адзін аспект ігнаруюць іншы. Памылкова сцвярджаць разам з Гегелем, што нацыя пераўзыходзіць асобу ва ўсё адносінах, гэтак жа, як памылкова сцвярджаць разам з л бералам, што нацыя — гэта не больш чым арыфметычная сума яе асоб. Праўда ляжыць паміж гэтымі памылкамі. Нацыя — гэта адзінства, якое складаецца з частак, таму яна мае большае быццё, чым яе часткі; таму што тое, што складаецца, мае большае быццё, чым тое, з чаго яно складаецца. У яе ёсць прынцып складанасці, у дадзеным выпадку каханне, якое актуальнае патэнцыялы яе кампанентаў так мчынам складае большае быццё. Больш за тое, большае быццё нацыі вдавочна ў многіх адносінах. Нацыя мае пэўную прыродную бессмяротнасць, якой не маюць яе асобныя людзі; яна мае пэўную ступень свабоды, якая ўласціва яе асноўным адзінкам — сем'ям; яна мае права пазбавіць чалавека жыцця па важкай прычыне, якой не мае ніводная асоба. Так мчынам, вдавочна, што нацыя, дасканалая супольнасць, пераўзыходзіць асобных людзей, як я яе складаюць.

Але ўсё гэта мае дачыненне толькі да парадку прыроды, як з'яўляецца парадкам, у якім снуе нацыя. Чалавек, асобны чалавек, у адрозненне ад нацыі, — гэта звышнатуральная істота. У яго няма натуральнай мэты, строга кажучы; у яго ёсць толькі звышнатуральная мэта, якой падпарадкавана ўсё яго натуральнае жыццё, асабліва грамадскае. Адсюль вынікае, што нацыя, якая снуе толькі ў натуральным парадку, падпарадкоўваецца асобнаму чалавеку ў плане канчатковасці. Яна снуе па прыродзе менавіта для таго, каб яе асобныя людзі маглі знаваць тады маглі дасягнуць звышнатуральнай мэты, дзеля якой яны знавалі.

Гэтае пытанне мае першараднае значэнне, фашыстам варта было б выразна ўсвядоміць яго, накіраваўшы яго моц на паставіць пад пагрозу самую аснову сваёй пазіцыі. Выкарыстанне слова «таталітарны» варта асуджаць, бо яно вельмі неадназначнае, асабліва калі адрозненне, якое я толькі што правёў, не мае выразнага ўяўлення. У той час як камунізм з'яўляецца строга таталітарным, адмаўляючы, што ў асобы ёсць звышнатуральная мэта або як я-небудзь правы супраць грамадзянскай улады, фашысты часам задавальняюцца паблажлівым стаўленнем да рэлігіі, быццам яны могуць справядліва сцвярджаць абсалютны таталітарызм, але велікадушна адмаўляюцца ад яго ў выпадку рэлігійных практык. Калі б гэта адлюстроўвала х сапраўдную пазіцыю, гэта разбурыла б усю сістэму справы, апраўдваючы абвнавачванне ў тым, што фашызм па сутнасці не адрозніваецца ад камунізму. Давайце будзем выразна разумець, што мы лічым, што нацыянальны орган зм вышэйшы за асобных людзей толькі ў парадку прыроды дзеля агульнага добра, якое агульнае дабро трэба разумець у святле звышнатуральнага лёсу асобных людзей.

Нягледзячы на гэта, выкарыстанне слова «таталітарны» ўсё яшчэ не рэкамендуецца, бо гэта прывядзе да *****канвертар электронных кніг DEMO вадзяных знакаў*****

непаразумеенне. Гэта сведчыць аб тым, што дзяржава, у сэнсе грамадзянскай улады к раўн ка, можа прэтэндаваць на права раб ць так я рэчы, як пазбаўленне дзяцей кантролю бацькоў, кал пал чыць гэта патрэбным, нават кал бацьк маглі н чога не зраб ць, каб страц ць сваё натуральнае права выхоўваць сва х дзяцей. Вядома, дзяржава не можа прэтэндаваць на такое права, бо разбурэнне сям' супярэчыць прыродзе, таму гэта н як не можа быць дзеля агульнага дабра. Фашысты не маюць на ўвазе так х ненатуральных прэтэнз й; але яны часам называюць сябе татал тарным для падкрэсл вання, маючы на ўвазе прэтэнз ю на поўную ўладу к раваць дзеля агульнага дабра. Такое выкарыстанне слова можна абаран ць; але яно занадта адкрыта для скажэнняў нават для няв ннага непаразумеення.

Больш за тое, меркаваны акцэнт зус м непатрэбны. Здаровая дактрына грамадзянскай улады не патрабуе акцэнту, бо яна заключаецца ў тым, што к раўн к мае поўную ўладу дзеля грамадзянскага дабра паводле натуральнага права. Н якая ўлада не можа быць больш поўнай, чым поўная, на гэтым лепш спын цца, акрамя як разгледзець, што маецца на ўвазе пад грамадзянск м дабром.

У гэтым плане варта адзначыць, што нацыянальны орган зм не пазбаўлены ўнутранай структуры. Наадварот, ён орган чны ва ўсёй сваёй масе. Каханне — яго жыццёвы прынцып, ад шлюбнай бацькоўскай любов ў сям' да патрыятызму, як надае ндыв дуальнасць нацы ў цэлым; пам ж гэтым абмежавальным праявам ён утварае прамежавыя канцэнтрыцы ўсялякага роду в ду, пал тычныя, культурныя эканам чныя, як я адпавядаюць патрэбам нацы або патрэбам асобных людзей у розных сацыяльных, але субнацыянальных ролях. Чалавек можа быць адначасова мужам, выбаршчыкам у нацыянальнай субнацыянальных пал тыках, лекарам, акцыянерам некальк х кампан й, гульцом у гольф, натурал стам, аматарам мастацтва мног м ншым; ў кожнай якасц , некаторыя з як х маюць нацыянальнае значэнне, а некаторыя не, ён аказваецца аб'яднаным з ншым асобам вузам агульнай любов .

Некаторыя орган чныя канцэнтрыцы ў кра не маюць такое жыццёва важнае значэнне, што мы можам параўнаць х тольк з асноўным органам чалавека, у той час як ншыя больш дэкаратыўныя. Так м чынам, К раўн к, безумоўна, з'яўляецца к раўн ком нацы , сельская гаспадарка прамысловасць — яе рук , а транспарт — яе чырвоная кроў; Публ ка — гэта нацыянальнае вуха, а арм я — ахоўная скура; пал цыя, магчыма, фагацыты гэтак далей. Каралеўская акадэм я, з ншага боку, — гэта прыгожая ямачка на твары, жаданая служачая мэце для здароўя шчасця, але менш тэрм новая.

Пакольк жыццё нацыянальнага орган зма такое, то свабода для кожнага чалавека заключаецца ў тым, каб мець магчымасць дасягнуць гарман чнай раўнаваг пам ж ус м аспектам свайго жыцця, як я ўласц выязаму з ул кам яго агульнай прыватнай прыроды, незалежна ад таго, ц з'яўляюцца гэтыя аспекты ндыв дуальным ц сацыяльным , важным ц няважным . Больш за тое, магчымасць у гэтым кантэксце варта разумець у станоўчым сэнсе, бо любоў — гэта прынцып грамадскага жыцця.

Магчымасць — гэта не проста неўмяшанне ў жыццё , каб зраб ць прыстасаванне, якое можа быць практычна немагчымым, але грамадства пав нна даваць чалавеку ўсе магчымасц заахвочваць яго да дасягнення гармон ва ўс х аспектах свайго жыцця, каб н што, акрамя ўласнага недахопу любов , не магло яму перашкодз ць.

Магчымасць, у ншым сэнсе проста адсутнасц актыўнага прадух лення, магчыма, можна назваць свабодай, але яна далёка не з'яўляецца свабодай. Напрыклад, этыка дае розныя крытэры , з дапамогай як х мы можам ацан ць, прынамс прыбл зна, якая справядл вая зароботная плата работн ка ў дадзеных абстав нах. Гэтая зароботная плата н пры як х абстав нах не можа быць меншай за тую, якая забяспечвае чалавека яго сям'ю ў сц плым дастатку, яна будзе большай за гэту, кал багацця, створанага, часткова працай чалавека, будзе больш чым дастаткова, каб забяспечыць хаця б адну ўзнагароду ўс м людзям, як я ўдзельн чаюць у вытворчасц багацця. Але л беральная тэорыя гнаруе справядл вую зароботную плату этык разглядае працу як тавар, як можна куп ць як мага танней на рынку працы; яна л чыць, што натуральная зароботная плата ўзн кне з свабоднага ўзаемадзеяння попыту прапановы на працу;

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

гэта тэорыя заробковай платы, якая ўвасоблена ва ўсёй лібэральнай арганізацыі сучаснай Англіі, нават нягледзячы на тое, што абсалютная свабода дзеянняў была значна абмежавана сацыяльным заканадаўствам. Пры гэтым абставінах не будзе поўнай лухтой сцвярджаць, што рабочы мае права адмовіцца ад рынкавай заробковай платы і патрабаваць справядлівай заробковай платы, што працадаўца мае права плаціць справядлівую заробковую плату і гнараваць рынкавую заробковую плату. Эканамісты кажуць пра дагавор аб заробковай плаце як пра свабодны дагавор, гэта можа мець сэнс, гэтак жа, як мае сэнс сказаць, што я магу свабодна ўзяцца за Месяц. Рабочы мае права прыняць несправядлівую заробковую плату або далучыцца да беспрацоўных; у нашай свабоднай краіне быць беспрацоўным не з'яўляецца пакараннем. І гэтак жа працадаўца мае права плаціць несправядлівую заробковую плату або паддацца свабоднай канкурэнцыі сваіх канкурэнтаў перастаць выконваць сваю сацыяльную функцыю як працадаўцы. Але ні рабочы, ні працадаўца не могуць патрабаваць або забяспечваць справядлівасць пры гэтым працягваць доўга выконваць сваю сацыяльную функцыю. Таму ні адзін з іх не карыстаецца свабодай. Свабода патрабуе як мінімум таго, каб справядлівасць ажыццяўлялася пры выкананні сацыяльных функцый, бо справядлівасць папярэднічае любові. Калі любоў — гэта жыццёвы прынцып сацыяльнага арганізма, не можа праяўляцца ў голай сацыяльнай справядлівасці, то, вядома, сацыяльны арганізм павінен быць хворым, а свабода парушанай. Свабода — гэта сацыяльнае здароўе, сацыяльнае асяроддзе, у якім чалавек мае ўсе магчымасці падтрымку для дасягнення гармоніі ва ўсіх аспектах свайго жыцця.

Гэта сапраўдная тэорыя свабоды, давайце параўнаем яе з фальшывай лібэральнай тэорыяй, сярод смяротнай агоніі якой англасаксонская цывілізацыя ўсё яшчэ павінна жаласна спрабуе квітнець. У найлепшым сваім выглядзе лібэральная тэорыя не атаясамляе свабоду з *laissez-faire*; гэтае атаясамленне было натуральным развіццём тэорыі, якая першапачаткова была менш вядома і лжывай. У найлепшым найбольш прэзентабельным сваім выглядзе лібэральная тэорыя разглядае свабоду як баланс паміж асабістымі свабодамі дзеянняў і абавязанасцямі, якія вынікаюць з грамадскага кантракту, які грамадзяне ледзя заклочаныя паміж сабой дзеля добрага парадку, умовы якога павінны ўстанаўлівацца са спасылкай на грамадскую думку, бо голас народа — гэта голас Бога.

Індывідуальны асабісты нтарэс — адзінае з тым, якая прызнаецца дзеючай, а менавіта звычайны асабісты нтарэс, калі гаворка ідзе пра асабістую свабоду, асветніцкі асабісты нтарэс, калі гаворка ідзе пра неабходныя абмежаванні асабістых свабод. Каханне тут зусім не мае значэння, бо ўся ахвяра асабістых свабод, якая можа быць неабходнай дзеля парадку, ледзя дадаткова апраўданай асветніцкім асабістым нтарэсам.

Цяпер гэтая тэорыя магла б вельмі добра працаваць, калі б людзі былі дасканалымі. Яна была б штучнай проста лжывай у сваёй фармулёўцы, але я не бачу прычын, чаму яна не павінна даць тых жа вынікаў, што сапраўдная тэорыя; таму што эгацістычнасць у сваёй дасканаласці мае тую ж мэту, што і каханне, а менавіта выбар найвышэйшага добра.

Але мы не дэальныя. Мы па сутнасці добрыя любячыя праўду, але не дэальныя; мы, безумоўна, схільныя да ўласных нтарэсаў, якія называюцца эгацізмам, што з'яўляецца супрацьлегласцю любові. Гэтага скажэння недастаткова, каб зрабіць нас не такім добрым прыгожым па сваёй прыродзе, але гэта выразная бяспрэчная пляма. Ніхто не адмаўляе, не можа адмаўляць яго снавання, незалежна ад таго, прытрымліваецца ён хрысціянскай дактрыны грэхападзення ці ледзя нас эвалюцыяналістам ад малпаў да звышчалавек.

Калі гэта так, можна чакаць, што лібэральная тэорыя адхлываецца ад дасканаласці настолькі, але не больш, наколькі чалавечтва адхлываецца ад дасканаласці асветы ў сваёй ацэнцы ўласных нтарэсаў; вы можаце спытаць, якую лепшую працоўную глотэзу мы можам чакаць ад спадзявання ў недасканалым свеце. Вельмі прыгожа казаць пра каханне як пра жыццёвы прынцып грамадства; але паколькі на дзеянне тэорыі кахання будзе ўплываць наша схільнасць да эгацізму гэтак жа, як на дзеянне тэорыі асветніцтва ўласнага нтарэсу, што я атрымліваю, замяняючы адну тэорыю другой?

Так я разважаю і могуць быць падманлівымі, але яны будуць лжывымі, бо тэорыя кахання праўдзівая, тады як *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

тэорыя асветнiцкага эга зму, што я з таго выйграю, што лжывая тэорыя працуе лепш, чым проста лжывая тэорыя, бо каханне застаецца, каб дапамагчы ёй; я прызнаю, што сапраўдная тэорыя не будзе працаваць так добра, як павiнна, бо каханне забруджана эга змам. Але, нягледзячы на ўсё гэта, усё ж так праўдай застаецца тое, што лiберальная тэорыя — гэта лжывая тэорыя, лжывая тэорыя ў чалавечых справах, паколькi мы недасканалыя, абавязкова прывядзе да разбурэння ў доўгатэрмiнай новай перспектыве. Гэта павiнна быць так, зыходзячы з абстрактных прынцыпаў.

Але мне не трэба спадзявацца на абстрактныя разважаннi. Лiберальная тэорыя снуе з намi дастаткова доўга, каб дазволiць нам назiраць за разбуральным працэсам, як сапраўды дзейнiчае. Калi яна была ўпершыню сфармулявана, магчыма, недасканаласць яе дзеяння была не большай, чым недасканаласць чалавецтва. Фактычна, яна наогул не мела стотнага дзеяння; толькi калi тэорыя знайшла адлюстраванне ў эканамiчнай дактрыне ў палiтычных дзеяннях, заснаваных на ёй, яе дзеянне ператварылася ў лiберальную арганiзацыю грамадства, якая цяпер трымае нас амаль бездапаможнымi ў сваiх абдымках.

Выражэнне чыста тэарэтычнай гiпотэзы лiберал зму ў эканомiцы ў палiтыцы, якая на ёй грунтуецца, было пытаннем разважанняў; гэтыя разважаннi былі пачаткам дэгенератыўнага працэсу. Пакуль сэрца было вольнае адкiдаць лжывую тэорыю, не магло быць вынiкаў больш нiзкiх, чым нiзкасць чалавецтва; але разважаннi на падставе лжывай тэорыi могуць прывесцi да нiзкасцi бясконца. Спачатку, магчыма, меркаваны баланс памiж асабiстай свабодай дзеянняў ахвярамi дзеля парадку быў толькi крыху скажоны ў бок асабiстай свабоды; але па меры таго, як людзi прывычалiся да гэтага лжывага балансу пачалi разважаць пра гэта, хi эга змiлёгка знайшоў апраўданнi, каб крыху больш схiлiць шашкi на карысць асабiстай свабоды. I так працэс працягваўся, пакуль мы не прыйшлi да адкрытага laissez-faire, як быў урачыста абвешчаны найвышэйшай эканамiчнай палiтычнай мудрасцю.

Да таго часу мы былі рабамi лжывай тэорыi, прынамсi, як асобы. Не было сэнсу быць добразычлiвым; неабмежаваная канкурэнцыя была парадкам дня абаранялася законамi краiны ўсёй арганiзацыяй грамадства; добразычлiвы чалавек мог толькi ўздыхаць казаць сабе, што бiзнес ёсць бiзнес, што законы эканомiкi — гэта няўмольныя законы джунгляў — еш, альбо цябе з'ядуць.

Але чалавечая прырода заставалася добрай прыгожай, вынiкаў неўмяшання ў жыццё былі адкрыта шакавальнымi. Асобы чалавек нiчога не мог зрабiць, каб змянiць гэта, але супольнасць у цэлым магла стрымаць закон джунгляў; так сталася, што людзi звярнулiся да палiтычных дзеянняў, ад якiх раней патрабавалi пакiнуць прамысловасць у спакоi, заклiкаючы яе ўсё большi больш умяшання праз сацыяльнае заканадаўства.

Томас Карлайл - нацыянал-сацыял іст, Уільям Джойс

Томас Карлайл займае першае месца сярод брытанскіх мысляроў, як я папярэднічал яму паказалі ў сваіх працах некаторыя з асноўных тэндэнцый фашысцкай філасофіі, сярод іх Шэкспір Голдсміт зрабіў вялікі ўнёсак; але ва ўсёй велізарнай колькасці твораў Карлайла няма нічога, што можна было б лічыць накір, чым вынікам нацыянал-сацыялістычнага розуму. Ён сам меў дух нацыянал-сацыялізму задоўга да таго, як з'явілася гэтая назва. Яго словы заўсёды з'яўляюцца словам патрыёта. Яго гарачая любоў да краіны магла б у яго час не адпавядаць крытэрыям патрыятызму, таму што ён любіў не абстрактную, а народ; менавіта ў гэтым заключаецца фундаментальнае адрозненне паміж старым патрыятызмам і новым. Стары тычыцца дэій знешніх абрысаў: новы тычыцца самой рэальнасці народа з'яўляецца патрыятызмам, таму што гэта сацыялізм у адзін з ганаровым сэнсе, як можна прымацаваць да гэтага тэрміна.

Мэта гэтага кароткага артыкула не ў тым, каб пасаць пра Карлайла, крытыкаваць яго дапаўняць без таго грувасткую масу абагульненняў, як менавіта павінен быць сплецены любіць вялікі псыменнік. Тым больш мы не маем намеру абмяркоўваць тое, што неасцярожныя людзі называлі б «палітыкай Карлайла». Няхай тыя, у каго ёсць лішак вольнага часу, возьмуцца за даследаванні, накіраваныя на тое, каб паказаць, што вялікі аўтар быў у гэтых або тых. Даказаць, што ён быў адным з іх, было б складана; але, акрамя гэтай цяжкасці, гэта было б бескарысна, таму што гэтыя старажытныя тэрміны не азначаюць нічога, што сёння ў сучаснай брытанскай палітыцы. Таму замест таго, каб спрабаваць даказаць нашу тэзу, мы проста яшчэ раз прадставім Томаса Карлайла.

Тыя, хто, магчыма, па неразважлівасці, надоўга разв'язваюцца з ім, няхай ён сам выкажа сваё меркаванне, яго словы стануць для нацыянал-сацыяліста як натхненнем, так і пацвярджэннем фашысцкай тэорыі. Кожны прыхільнік фашысцкага нацыянал-сацыялізму ведае пра абвешчаныя, як я пастаянна выстаўляюцца супраць яго руху: што ён змоўшчык з мэтай знешчэння свабоды. Магчыма, сапраўды, няма абвешчання, якое часцей за ўсё выстаўляецца супраць нацыянал-сацыялістычнай крэда.

Гартаючы старонкі «Мінулае і сучаснасць», мы чытаем:

«Свабода? Сапраўдная свабода чалавека, вы б казалі, заключаецца ў тым, каб ён знайшоў, каб быў вымушаны знайсці, правільны шлях ісці па ім. Навучыцца або быць навучаным, якую працу ён насамрэч здольны выконваць, а потым з дазволу, пераканання нават прымусу пачаць рабчы тое ж самае. Вось сапраўднае шчасце, гонар, «свабода» — максімум дабрабыту. Калі свабода не гэта, то мне, напрыклад, мала да свабоды».

Напэўна, ніколі не было больш выразнага свядзення, што без дысцыпліны свабода немагчымая.

Акрамя таго, мы бачым тут выразнае патрабаванне права дзейнічаць. Як кажа сэр Освальд Мослі: «Пачатак свабоды — гэта канец эканамічнага хаосу. Але як можна пераадолець эканамічны хаос без магчымасці дзейнічаць? Канстытуцыйная свабода павінна быць захавана, але гэтая свабода выяўляецца ў праве народа выбіраць парламент і ўрад, так і чынам выбіраць форму кіравання, якую ён жадае. Далей ён не можа ісці». Або, цытуючы афіцыйны маніфест...

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Брытанск Саюз: Фашызм — гэта к раўн цтва нацыяй. Гэта не дыктатура ў старым сэнсе гэтага слова, якая азначае ўрад супраць вол народа. Гэта дыктатура ў сучасным сэнсе слова, якая азначае ўрад, узброены народам валодаючы поўнай уладай дзеянняў для пераадолення праблем, як я пав нны быць вырашаны, каб нацыя магла жыць.

Дактрына Карлайла пра л дэрства ўладу не ўключае ў сябе н воднага з тых падыходаў да класа, як я прымал старыя парты . Гэтак жа аг дныя для яго сноб зм класавая вайна. Доўг я цытаты наўрад ц можна апраўдаць, кал яны не маюць выключнай каштоўнасц , але тут мы дазваляем сабе працытаваць доўг ўрываак, таму што ён з'яўляецца адным з найвял кшых, кал -небудзь нап санных на нашай мове:

«Двух чалавек я шаную, трэцяга — н воднага. Па-першае, змучанага працай Майстра, як з дапамогай зробленых з зямл прылад старанна заваёўвае Зямлю роб ць яе чалавечай. Паважаная мне жорсткая Рука; крывая, грубая; у якой, аднак, ляжыць х трая цнота, непак сная каралеўская, як Ск петр гэтай Планеты. Паважаная таксама шурпатая твар, увесь загарэлы ад абветрання, забруджаны, з грубым розумам; бо гэта твар Чалавека, як жыве па-чалавечы. О, але тым больш паважаны за тваю грубасць, нават таму, што мы пав нны шкадаваць цябе, а таксама люб ць! Брат, якога цяжка ўмольвал ! Для нас была твая сп на такая сагнутая, для нас был твае прамыя канечнасц пальцы дэфармаваныя: ты быў нашым прызыўн ком, на якога выпаў лёс, б твы ў нашых б твах был так я сапсаваныя. Бо ў табе ляжала створаная Богам Форма, але яна не магла раскрыцца; пакрытая тоўстым прыл панням псаваннем Працы; твае цела, як твая душа, не пав нна было ведаць свабоды. Але працуй далей, працуй далей: ты выконваеш свой абавязак, хто хоча, будзь па-за м; ты працуеш дзеля абсалютна неабходнага, дзеля штодзённага хлеба.

Другога чалавека я шаную, яшчэ больш: Таго, хто працуе дзеля духоўна неабходнага; не штодзённага хлеба, а Хлеба Жыцця. Ц ж ён не выконвае свой абавязак; мкнецца да ўнутранай Гармон ; выяўляе гэта, справай ц словам, праз усе свае знешн я намаганн , высок я ц н зк я? Найвышэйшы з ус х, кал яго знешн я ўнутраныя намаганн з'яўляюцца адным: кал мы можам назваць яго Мастаком; не тольк зямным Рамесн кам, але натхнёным Мысл целем, як з дапамогай нябесных прылад заваёўвае для нас Нябёсы! Кал бедныя пакорныя працуюць, каб мы мел Ежу, ц не пав нны высок я слаўныя працаваць для яго ўзамен, каб ён меў Свято, К раўн цтва, Свабоду, Неўм ручасць? Гэтыя два, ва ўс х х ступенях, я шаную: усё астатняе — гэта мяк на пыл, як я дазваляе ветру дзьмуць, куды ён хоча.

Годнасць працы н кол не была выказана так дакладна, як у гэтых радках, як я адны тольк абвешчаюць Карлайла выдатным нацыянал-сацыял стычным мысларом. Шмат нап сана на гэтую ж тэму незл чоным сацыял стычным п сцам , але н адз н з х не разглядае гэтую тэму так м чынам. У лепшым выпадку праца прадстаўляецца як цяжкасць, а ў горшым — як праклён, х агульная паз цыя заключаецца ў тым, што праца — гэта мэтазгодная непазбежная несправядл васць, якая нанос цца чалавеку, як пав нен адкуп ць сябе ад ганьбы, запатрабаваўшы найвышэйшай цаны за свае паслуг . Але якой бы высокай н была цана, якую ён атрымае, у сацыял стычнай ф ласоф ён будзе тольк «наёмным рабом». Таму ц кава прачытаць, што Карлайл кажа пра матывы гера зму дасягненняў. Ён п ша: «Гэта

паклёп на людзей казаць, што х падштурхоўвае да гера чных учынкаў лёгкасць, надзея на задавальненне, узнагароду — цукровая сл ва любога кшталту ў гэтым свеце ц ў наступным. У самым н кчэмным смяротным ёсць нешта больш высакароднае. Бедны салдат, як лаецца, найняты на расстрэл, мае свой гонар салдата, як адрозн ваецца ад прав лаў муштры шыл нга ў дзень. Не для таго, каб пакаштаваць салодкае, а для таго, каб раб ць высакародныя праўдз выя рэчы апраўдаць сябе пад Божым небам як створаны Богам Чалавек, — вось чаго цмяна прагне найбяднейшы сын Адама.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

яго спосаб раб ць гэта, самая сумная штодзённая праца ператвараецца ў героя. Яны вельм крыўдзяць таго, хто кажа, што яго можна спакус ць лёгкасцю. Цяжкасць, адрачэнне, пакутніцтва, смерць — вось спакусы, як я дзейнічаюць на сэрца чалавека. Запалце ўнутранае дабрадушнае жыццё яго, ў вас атрымаецца полымя, якое спаліць усе нязжышыя меркаванні.

Так я пачуццямі не маглі паходзіць ад фансавай дэмакратыі, яе прыхільнікі. Варта адзначыць, што Карлайл тут абмяркоўвае матывы гераізму, а не проста працы. Ён б'е па корані старой марксісцкай догмы, вядомай як працоўная тэорыя кошту, значыць яе. Ён дэманструе найбольш яснае разуменне таго, чаго Маркс не мог зразумець: што творчы інтэлект гераічныя дзеянні зусім несувыммерныя са звычайным працэсам працы; што не ўжываючы мразе нельга аднесці найвысакароднейшыя таму найважнейшыя дасягненні чалавека да катэгорыі простых механічных намаганняў.

Можна запярэчыць, што Карлайл проста прадстаўляе чалавека як неразумную або неразумную істоту. Калі гэта так, то Карлайл мае рацыю.

У некаторых грамадствах гераізм дасягае самых нізкіх межаў. У фансава-дэмакратычных краінах сёння яго нават не ўспрымаюць, ненавідзяць габрэі, якія фанасісты, бо ён фармуе нацыянальны характар з гонарам, як патрабуе нацыянальнай незалежнасці; але тое, што гераічны матывы можа быць правамі, а не выключэннем, было прадэманстравана ў Германіі і Італіі, дзе, хоць галоўная мэта фашысцкай сістэмы — палепшыць лёс народа да непазнавальнасці, пераважная большасць людзей гатовая ахвяраваць усём не дзеля матэрыяльнай выгады, а дзеля прынцыпаў, якія яны лічаць святымі.

Наш аўтар у адным вельмі яркім урыўку паказвае сапраўдную сувязь паміж працай і мперыяй. Калі сцвярджаецца, што Томас Карлайл быў простым сацыялістам, нам трэба ўспомніць прапаганду, якую міжнародны сацыялізм столькі гадоў веў супраць імперыялізму, спаслацца на адзін з найбольш яркіх урыўкаў з «Sartor Resartus»:

«Праўда, ты, Залаты Хофрат, — крычыць прафесар у нашым месцы, — занадта цесна». Тым часам якую частку гэтага нязначнага наземнага Зямнога шара вы сапраўды ўзаралі перакапалі, пакуль яна не перастала расці? Якая густая ваша насельніцтва ў пампасах саванах Амерык; вакол старажытнага Карфагена ва ўнутраных раёнах Афрык; на абодвух схілах Алтайскага хрыбта, на цэнтральнай платформе Азіі; у Іспаніі, Грэцыі, Турцыі, Змрочнай Татарыі, Кура-оф-Кілідэр? Адзін чалавек, за адзін год, як я разумею, калі вы пазычыце яму Зямлю, пракарміць сябе дзевяць нашых. На жаль, дзе цяпер хенгсты аларык нашай усё яшчэ палаючай, усё яшчэ пашыраючайся Еўропы; як я, калі х дом стане занадта цесным, завербуюцца, як Агністыя Слупы, павядуць наперад гэтыя лішнія масы незломнай жывой Доблесці; узброенай цяпер не баявой сякерай калясніцай, а паравым рухавком плугам? Дзе яны? — Захоўваюць сваю дзічыну?

Цікава адзначыць прыклад стаўлення да арыстакратыі, пра які Карлайл паўтарае амаль кожны раз. Ён быў занадта глыбокім мысляром, бясконца занадта сумленным, каб рабці выгляд, што арыстакратыя не патрэбная. Зноў зноў на працягу ўсёй яго творчасці становіцца зразумела, што ён не можа ўявіць сабе народ, які дзейнічаў бы як супольнасць, акрамя як пад крэўнымі ўтварамі класаў і дэраў. Але тое, чаго ён чакае ад гэтага класа, таксама вельмі зразумела: рэзка кантрастуе з тым, што атрымліваў людзін яго часу, што людзін нашага часу ўсё яшчэ, на вельмі кароткі час, абавязаны атрымаць. Ён хацеў пабудаваць сапраўдную Брытанскую імперыю, гэтае жаданне выразна напісана яго ўласнымі словамі:

«Англія, неўзабаве на гэтым нашым востраве застанецца толькі невялікая частка англійчан».

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вадзяных знакаў*****

У Амерыцы, у Новай Галанды, на ўсходзе захады да самых антыподаў, снавацьме саксонства, якое ахоплівае вялікія прасторы зямнога шара. А што ж можа ўтрымаць усё тых разоў у адну нацыю, каб яны не сварыліся не ваявалі, а жылі ўмры братэрска хэнонах? Гэта справядліва і чыста найвялікай практычнай праблемай, задачай, якую павінны вырашыць усе вядомыя суверэнны тэаў ўрадаў.

Што ж гэтага дасягне? Парламентскія акты, адміністрацыйныя прэм'ер-міністраў — не. Амерыка аддзелена ад нас настолькі, наколькі парламент толькі можа яе разлучыць. Не называйце гэта фантастыкай, бо ў гэтым шмат рэальнасці. Вось, кажу я, англііскі кароль, якога ніяк часам выпадак, ні парламент, ні камбінат нацыя парламентаў не могуць скінуць з трона. Ці ж не з'яе гэты кароль, Шэкспір, сваім каранаваным суверэнным над усім нам як найвысакароднейшы, найлагоднейшы, але ў той жа час наймацнейшы з аб'яднаных знакаў; непарушны?

Выснова, вядома, не ў тым, што Шэкспір будзе фашысцкім імператарам, а ў тым, што наймацнейшыя сувязі павінны сапраўды мець сваю моц у духоўнай культуры нашага народа, у якой бы частцы зямнога шара ён знаходзіўся; і, урэшце рэшт, гэта сцвярджае не больш чым тое, што паводзіны лёс народаў вызначаюцца філасофіямі, якія яны прытрымліваюцца. Быць цалкам інфармаваным пра найвысакароднейшую філасофію — значыць рабства высакародня ўчынк; быць прынажымым паскудствам негрыянскай семіцкай культур — значыць быць знешчаным белым чалавекам.

Карлайл ведаў, што ні дамовы, ні канферэнцыі не могуць прывесці да сусветнага адзінства, якога ён так жадаў. Яго дасягненне магло быць магчымым толькі дзякуючы духоўнаму адзінству. Як мы ўжо пачалі ў нашым выпадку: «Дзе няма калектывнага духу, не можа быць калектывнай бяспекі». Але гэтая крыніца духоўнай сілы, гэтая культура філасофія могуць паходзіць толькі ад сапраўднай арыстакратыі, якая не заснавана на так званых класавых умоўнасцях, як тыя, што снуюць у фансавай дэмакратыі. З нашага боку, Карлайл слушна падкрэсліваў сувязь паміж уласнасцю на зямлю ўладай уплываць на культуру нацыі. У кнізе «Мінулае сучаснасць» добра сказана: «Зямля — гэта правільная аснова арыстакратыі; той, хто валодае зямлёй, больш рашуча, чым хто-небудзь іншы, з'яўляецца крэўным, намеснікам народа на зямлі. У нашы дні гэта так, як было ў часы Генрыха Плантагенета абата Самсона, які будзе ва ўсе дні. Зямля — гэта Маці ўсіх нас; корміць, дае прытулак, радуе, з любоўю ўзбагачае ўсіх нас: колькім спосабам, ад нашага першага абуджэння да нашага апошняга сну на яе благаслаўленых матчыных грудзях, яна, быццам благаслаўленым матчыным абдымкам, ахавае ўсіх нас».

Аднак Карлайл не цалкам прадбачыў наступствы прамысловай рэвалюцыі. Ён ледзь мог уявіць сабе той дзень, калі ўсё будзе разбурана, а земляроб, фермер, землеўладальнік апынецца ў становішчы жахлівай бяспалы, абцяжаранай ланцугам габрэйскага ляхварства. Ён бы не падумаў, што землеўладальнік у такім жаласным становішчы можа гуляць ролю добразычлівага арыстакрата; бо для яго арыстакратыя была ўладай, а ўлада азначала адказнасць служэнне. «Высокі клас, — пачаў ён, — без абавязкаў падобны да дрэва, пасаджанага на абрыве; ад каранёў якога абвальваецца ўся зямля. прырода не валодае ніводным чалавекам, які не з'яўляецца мучаным кам. У чым сэнс высакароднасці, калі яна высакародная? Высакароднасць калі-небудзь заключалася ў адважных пакутах за нашых, а не ў ляноце, якая прымушае нашых пакутаваць за нас».

Штогадзіны ў Карлайла можна прачытаць урыўкі, прысвечаныя ўмовам яго часу, які гэтак жа добра дастасавальны да ўмоў нашага часу. Наўрад ці можна не задацца пытаннем, ці здарылася што-небудзь з парламентам за апошнія сто гадоў, калі чытаеш:

«Парламенту, прыклаўшы ўсе намаганні, давадзецца выбрацца з гэтай глыбокай каляны бяздзейнасці навучыцца казаць усё менавіта больш павучальнае, чым палітыка неўмяшання. Калі парламент не можа гэтаму навучыцца, што ж будзе з парламентам? Працуючыя мільёны англічан пытаюцца ў сваіх канвертарных электронных кнігах DEMO Watermarks».

Англійск парламент, перш за ўсё: ці можаш ты крываць нам, ці не? Парламент са сваім прывілеям моцны, але неабходнасць законы прыроды мацнейшая за яго. Калі парламент не можа зрабіць гэтага, мы прадказваем, што парламент зробіць нешта новае, гэта будзе рабці рэчы, якія самым дзіўным не самым шчаслівым чынам паспрыяюць гэтаму — напэўна, не вельмі на карысць парламенту! Так ці наош, гэта павінна быць зроблена.

Як сказаў Адольф Гітлер: «Etwas muss geschehen» («Гэта павінна быць зроблена»). Або, як заўважыў Освальд Мослі: «Вынік абедзвюх састэм дзвюх вялікіх арганізацыйных партый дзяржавы ў рэшце рэшт адзін той жа: стабільнасць, збылітая з рэакцыяй, супрацьўленне зменам, разам з прагрэсам, збытыным з абструктыўным дэбатам безадказнасцю камтэтаў, аднолькава заканчваецца хаосам. Абодва з'яўляюцца інструментамі для прадухвалення дзеянняў, першай патрабаваннем сучаснай эпохі з'яўляецца тое, каб рэчы рабіліся». Гэты ўрывак з «Вялікай Брытаніі» паказвае згоду з Карлайлам, якая выходзіць за рамкі пераканання пераходзіць да спосабу выказвання.

Любы ўрывак з твораў нашага аўтара можна выбраць выпадковым чынам, каб праілюстраваць яго нянавісць да бруднага матэрыялу ў Манчэстэрскай школы:

«У гэтыя складаныя часы, — пачаў ён, — калі грашовыя сродкі аплаты з'яўляюцца адзіннай сувяззю паміж людзьмі, працоўныя класы чалавечтва заяўляюць сваё блытаніна, але вельмі рашучым чынам тым, хто не мае патрэбы ў іх раванні; што яны павінны пад пагрозай пакарання чартызмам, бандыцкім злачынствам, падпальваннем рыкаў нават больш чорным рэчам і чыць, што грашовыя сродкі аплаты з'яўляюцца адзіннай сувяззю; ёсць так шмат рэчаў, якія нельга купіць за грошы! Грошы — гэта вялікі цуд, але яны не маюць усёй улады ні на нябёсах, ні нават на Зямлі».

Улічваючы ўсё, што напісаў Карлайл, ўсё, што пра яго напісана, было б марна саманадзейна спрабаваць у такім кароткім артыкуле зрабіць поўны аналіз яго працы. Было б нават неабдуманым выбраць урывак з яго твораў разглядаць іх як вызнанні выключна палітычнай веры. Менавіта па гэтай прычыне мы прынялі ўважу, больш прама метады выпадковага выбару з яго велізарнай працы ўрыўкаў, якія не павінны абмяжоўвацца тэрмінам выключна палітычнай дактрыны, але якія па духу розуме з'яўляюцца выражэннем нацыяналістычнай думкі, якой мог бы ганарыцца любы фашыст.

Калі выказаць здагадку, што выбар быў скажоны прадуманасцю, адзінага адказнага заключаецца ў тым, што неводная адказная асоба не можа не абавязвала Карлайла ў непаслядоўнасці. Філасоф, якую мы знаходзім на адной старонцы, мы знаходзім на іншай, так да канца тому. Замест таго, каб меркаваць, што наша першапачатковая прапанова была даказаная да задавальнення чытача, мы б аддалі перавагу таму, каб ён сам пашукаў доказ у далейшым вывучэнні Томаса Карлайла, чыя цвёрдасць чысця думкі павінны служыць прыкладам для тых, хто прытрымліваецца сталёвага крэда жалезнага веку, які, па словах Мослі: «празрае слова блукі людзей да дасягнення новай рэальнасці».

У льям Морыс - Нацыянал-сацыял ст, Артур Рыд

Т Стаўленне англ йск х сацыял стаў да У льяма Морыса доўг час выкл кала здэ ўленне расчараванне сярод яго прых лян каў. Гэта быў чалавек, адз н з найвял кшых людзей XIX стагоддзя, як на п ку свайго ўплыву зак нуў мног я са сва х былых нтарэсаў, каб цалкам акунуцца ў сацыял стычны рух. Н водз н англ чан н роўнага кал бра н кол не далучыўся да яго шэрагаў. І ўсё ж ён, у пэўным сэнсе, заўсёды заставаўся чужым у руху, яго таварышы-сацыял сты ўспрымаюць яго як такога. Часам яны з трывогай прызнавал яго вел ч, яго працу дасягненн хвал л тольк на словах, але н кол не аддавал яму сва х сэрцаў, н кол не л чыл яго адным са сва х сва м натхнёным л дарам. Гэта месца было адведзена немцу-яўрэю Карлу Марксу.

Гэты факт прал вае святло на няёмкасць, выкл каную прысутнасцю Морыса сярод сацыял стаў. Ён сапраўды быў з м ў адным жадаан пакласц канец жаж вай галечы звязаным з ёй злом, верыў, што сацыял зм, у той ц ншай форме, забяспечвае выйсце. Але яго погляд на жыццё яго бачанне сацыял зму ў мног х важных аспектах адрозн вал ся ад поглядаў «таварышаў», ён адчуваў у глыб н душы, што грамадства, якое м прапануе сябе, будзе турмой для яго самога. Ён сумленна змагаўся з Марксам сумленна спрабаваў засвойваць яго. У яго нават был моманты энтуз язму з нагоды «Кап талу». Але ў рэшце рэшт нешта ў м, мацнейшае за яго павярхоўную сутнасць, паўстала. Ён хацеў рэвалюцы — так, але гэта маркс сцкае грамадства не было тым ладам жыцця, як адпавядаў яго бачанню. Яно было для яго занадта механ чным, занадта абстрактным, занадта гарадск м; занадта касмапал тычным, занадта неангл йск м.

Пам ж поглядам на жыццё Маркса Морыса сапраўды праягала вял кая прорва. Маркс быў касмапал тычным габрэем, Морыс — паўднёвым англ чан нам. Маркс быў чалавекам вучобы, Морыс — чалавекам адкрытага паветра майстэрн . Маркс люб ў горад, Морыс заўсёды марыў пра сельскую мясцовасць, ачышчаную ад «пырхаючай пары поршня», пра Лондан «маленьк , белы чысты». Маркс быў энтуз ястам машын, Морыс мкнуўся адрадз ць ндыв дуальнае майстэрства, якое зраб ла Англ ю прыгожай. Маркс быў матэрыял стам з бачаннем механ заванай сацыяльнай арган зацы , Морыс быў паэтам , як так , крыху анарх стам. Маркс прапаведаваў класавую нянав сць грамадзянскую вайну. Сэрца Морыса прагнула братэрства. «Братэрства — гэта рай, а адсутнасць братэрства — пекла: братэрства — гэта жыццё, а адсутнасць братэрства — смерць! І справы, як я вы роб це на зямл , вы роб це дзеля братэрства».

Морыс, як бы ён н стараўся, н кол ў душы не быў маркс стам. Касмапал тызм, няхай гэта будзе м жнародны сацыял зм ц м жнародныя ф нансы, быў для яго анафемай. Ён нарадз ўся не тольк як летуценн к, але як сацыял ст. Як сацыял ст, ён быў папярэдн кам чагосьц , што ўсё яшчэ знаходз лася ў чэраве часу. Яго духоўная бл зкасць была да руху, як ўзн к набраў абароты тольк пасля яго смерц . Яго сапраўднае месца не сярод маркс стаў, а сярод нацыянал-сацыял стаў.

Бо Морыс быў чалавекам моцных пачуццяў, н воднае за ўсё яго жыццё не было мацнейшым ц больш пастаянным, чым ягоная любоў да Англ . З якой любоўю разуменнем ён п ша пра яе знешнасць.

«Зямля — гэта маленькая зямля, занадта замкнёная ў вузк х морах, здаецца, каб мець шмат месца для разрастання да вел чы; тут няма вял к х пустэч, як я б перапаўнял сваёй змрочнасцю, няма...»

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

вял к я адз нок я ласы, н як х жахл вых нехатнёных горных сцен: усё вымерана, змяшана, разнастайна, лёгка сл згае адно ў ншае; маленьк я рэчк , маленьк я раўн ны, што хутка ўзрастаюць, — узвышшы, усё акружанае прыгожым акуратным дрэвам ; маленьк я пагорк , маленьк я горы, акружаныя сценам авечых пераходаў: н турма, н палац, а прыстойны дом.

Такая ж пшчотная ўдзячнасць пран звае цудоўныя ап санн англ йск х пейзажаў ва ўступях да апавяданняў «Зямны рай», штомесяц, з'яўляецца пастаянным суправаджэннем той мары пра абноўленую абуджаную Англ ю, якая з'яўляецца тэмай «Нав н з н адкуль», надае так колер ззянне «Мары Джона Бола». «Сацыял зм» Морыса сапраўды быў у значнай ступен натхнёны мкненнем захаваць або аднавіць старыя англ йск я каштоўнасці, славу яе арх тэктуры, прыгажосць яе ландшафту, ндыв дуальную працу, якая раб ла рамесн каў нават з самых сц плых людзей, характар яе народа «сапраўды вясковым вузкадумным, але сур'ёзным, праўдз вым з простым звычкам ». У аддаленым кутку Верхняй Тэмзы, як ён аднойчы сказаў публ цы ў Б рм нгеме, ён тольк што ўбачыў паўтуз на «маленьк х вясковых цэркваў, кожная з якіх — цудоўны твор мастацтва. Гэта творы тэмзск х вясковых простакоў, якіх вы б нас назвал , — н чога грандыёзнайшага за х. Кал б так я ж людз праектавал будавал х зараз, яны не змагл б зраб ць н чога лепшага, чым звычайныя простыя маленьк я нонканфарм сцк я капл цы, якія можна ўбачыць раск даныя па новых раёнах. Вось чаму яны адпавядаюць...». А пра Вестм нстэр ён п саў, што «аўтары гэтага вял кага эпасу не пак нул пасля сябе мёнаў. Бо на самой справе гэта праца не аднаго чалавека, а народа паўднёва-ўсходняй Англ . Гэта была праца непадзельнай вол цэлай групы людзей, якія працавал так, як жыл , таму што не маглі зраб ць накш...» Знайсці ў сучасным жыцц нейк экв валент гэтага дасягнення, гэты дух ранейшай, шчасл вай Англ — вось што было рухаючай сілай сацыял зму Морыса.

Так м чынам, яго сапраўднае месца — у сацыял зме, які перастаў быць касмапал тычным стаў нацыянальным. І, прасякнуты Сярэднявеччам, ён адчуваў бы асабл вую ц кавасць да ўс х гэтых аспектаў нацыянал-сацыял зму, якія выкл каюць у памяць сярэднявечныя рамесныя г льды . Тое, што карпаратыўная дзяржава пав нна грунтаваць грамадзянства не тольк на тэрытарыяльнай аснове, але на актыўным членстве ў вял кай г льды рабочых, здавалася б яму вышэйшым здаровым сэнсам.

Ён бы, безумоўна, пашкадаваў, што асобны рамесн к Сярэднявечча быў у такой значнай ступен выцеснены нжынерам тэхн кам. Але ён бы адчуў, што, прызнаючы важнасць арган заваных рабочых як такіх, карпаратыўная дзяржава натхн лася прав льнай дэяй.

Занадта доўга пал тыка была аддзеленая ад патрэб жаданняў простага чалавека пак нутая ў спецыял заваных руках тых юрыстаў, нягодн каў шкадавальн каў, ад чы х манапол й так мкнецца пазбав цца раз'юшаны народ у «Сне Джона Бола». У «Нав нах з н адкуль» палаты парламента — гэта проста ц кавая рэл кв я. Англ я к руецца англ чанам для англ чан перастала быць пешкай ф нансавых нтарэсаў, якія сёння ман пулююць яе партыйнай пал тыкай у Вестм нстэры.

Яшчэ адна рыса нацыянал-сацыял зму, якая б цалкам ухвал ла Морыса, — гэта яго настойл васць на фундаментальнай важнасці сельскай гаспадарк . Морыс, які сучасныя нацыянал-сацыял сты, уяўляў сабе шчасл вую супольнасць не ў кантэксце вял к х гарадоў, а ў кантэксце грамадства, якое пераважна складаецца з сельскагаспадарчай прадукцы . Зямля для яго — гэта запал. «Зямля, яе рост жыццё на ёй! Кал б я тольк мог сказаць ц паказаць, якія яе люблю!»

Але не проста як нешта, пра што можна п саць вершы. Таксама як нешта, пра што можна выходзіць выходзіць моцную расу. Адным з найпрыгажэйшых в дов шчаў у свеце для Морыса былі «зялёныя гектары, дзе пачаўся рост», ў адным са сва х л стоў ён узгадвае жн вень з яго залатым ураджаем.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

пал, як найлепшы з усех месяцаў для знаёмства з англійскай сельскай мясцовасцю. У «Навонахнадкуль» ёсць цудоўная вонька пра сенакосцаў, як я працуюць у далёнае Тэмзы, усе апранутыя ў вясёлае адзенне, так што луг выглядаў як ганцкая клумба цюльпанаў. «Усе рук працавалі мэтанакаравана, але добра ўпэўнена, хоць шумел ад вясёлых разоў, як гай восеньскіх шапоў». На краіну даўно не глядзел звысоку, не грэбавалі ёю, не былі сумнымі. У нашым месцы ён паша: «Я хачу, каб горад быў прасякнуты прыгажосцю краіны, а краіна — інтэлектам яркіх жыццём горада».

Морыс, сапраўды, з энтузіязмам падтрымаў быўшую дактрыну, якая называецца эканамічнай аўтаркэяй. Ён разумее рамантыку карысці гандлю ўяўляў сабе зялёныя хвалі пад старым Лонданскім мостам.

«Некалькі кляў з левантыйскімі кайкам, выразанымі з савага дрэва на абгарэлым пагорку, вострыя званы, як грэцкія рукі напаўнялі з цяжкасцю, карбонныя рэдкія спецыялізаванага мора, залатыя тканіны з Фларэнцы, габелены з Іпра, тканіны з Бругге, бочкі з Гены».

Некаторыя прыгожыя рэдкія рэчы абавязкова павінны быць набыты праз гандаль. Але да сучаснай эканамічнай дактрыны жыцця за кошт экспарту, ахвяравання ўсё дзеля «спрыяльнага гандлёвага балансу» ён не адчуваў нічога, акрамя пагарды. Падмурак сакрэтаў шчаслівага жыцця для яго заключаўся ў вытворчасці рэчаў з уласнай зямлі. Класічны выраз гэтага пачуцця можна знайсці ў яго апсанні жыцця жыхароў Бургдэйла ў высакародным рамане «Карангор». У «Навонахнадкуль» Англія вызвалася ад залежнасці ад велізарнага знешняга гандлю, знайшла шчасце значна дастатак за кошт уласных рэсурсаў.

Яшчэ адна сувязь паміж нацыяналізацыяй ізмам Морысам прасочваецца ў філасоф першага «Kraft durch Freude» («Сіла праз радасць»). Гэта вельмі супадае з вучэннем Морыса пра радасць у працы. Значная частка звычайнай сацыяльнай стычнай прапаганды мекнэца прадставіць працу як праклён. Гэта далёка ад Морыса. «Я спрабаваў падумаць, што са мной здарыцца, — паша ён, — калі б мне забаранілі маю звычайную штодзённую працу; я ведаў, што памру ад роспачы і стомленасці». Але ён лічыў, што «нікая праца, якую нельга рабіць з задавальненнем, не варта таго», праз свой сацыялізм ён мкнуўся да таго, каб усе яго калегі па працы таксама маглі выбраць працу, якая ім падабаецца, любіць яе, як ён. Пра вясковых простакоў з Тэмзы, пра якіх ужо згадвалася, ён пасаў: «Быў час, калі кожны, хто што-небудзь рабіў, рабіў твор мастацтва, акрамя карыснага прадмета, ім давалася «задавальненне яго рабіць». У чым бы я ні сумняваўся, я ў гэтым не сумняваюся». І, маючы на ўвазе сучаснасць, ён кажа: «У належным чынам арганізаваным грамадстве кожнаму чалавеку, як жадае працаваць, павінна быць забяспечана: па-першае, годная годная праца; па-другое, здаровы прыгожы дом; па-трэцяе, поўны адпачынак для адпачынку розуму і цела». Як жа мы далёка ад гэтага сёння! Гледзячы з акна на Хамерсміт, ён чуе «крык, ён прыняў жэнне, як мікранула славетную мову Шэкспіра Мільтана» бачыць, як «праходзяць імажорскія, неабдуманія фігуры твары». «Я ведаю па сваіх уласных пачуццях жаданнях, чаго хочуць гэтыя людзі, што выратавала б іх ад гэтай найглыбейшай дэкадэнцыі: праца, якая б спрыяла і самапавазе, заслужыла пахвалу і спачуванне і суайчыннікаў, жыллё, у якое яны маглі б прыходзіць з задавальненнем, асяроддзе, якое б супакойвала ўзвышала іх; разумная праца, разумны адпачынак». Ён не верыць у празмерную спецыялізацыю — чалавек павінен мець магчымасць прымяняць свае рукі да розных рэчаў. І задавальненне можна атрымаць як ад напружання намаганняў, так і ад больш далікатнай вытанчанай працы. «Навонахнадкуль» утрымлівае натхнёную...

апанне групы мужчын, як я энергчна рамантуюць дарог, х задавальнення ад гэтага, а таксама словы шкадавання з нагоды таго, што ў гэтыя ўтапчныя часы чорнай працы становіцца ўсё менш.

Яшчэ адна кропка судотыку паміж Морысам і нацыянал-сацыялізмам — гэта яго гарачае жаданне, каб народ вярнуўся да сваіх каранёў. Ад пачатку да канца ён быў вялікім паўночным еўрапейцам. Ён мог бы спрачацца з настойным васцю Гітлера на расе, лачы яе празмернай, але ён ненавідзеў касмапалітызм, як спарадзіў гэтую настойнасць, быў глыбока нардывным у душы. Хоць ён любіў усё элементы, якія ўплываюць на фарміраванне англійскага характару гісторыі, ён усё ж меў асабліваю прыхільнасць да тых, хто паўночны. Такімі чынам, хоць як апавядальнік ён цалкам аддаваў належнае класічным кельцкім караням, з якіх мы таксама чэрпалі сваю кроў і сілу, пераказваючы іх саг і п'яшчотным энтузіястам, тым не менш менавіта вакол паўночнай сагі ўзнёмае яго наймацнейшы энтузіям, асабліва той скандскай сагі, пра якую ён так рэзка так кранальна напісаў у «Вершах дарогай». Яе невядомыя аўтары знайшлі «заговор, які растуе ў туман страху», да якіх Морыс звяртаўся ў стрэсах свайго жыцця, мог сказаць рэтраспектывай: «Добра, вы дапамаглі мне ў маёй патрэбе». Тое, што людзі не ведалі гэтых гісторый, прычыняла яму фізічны боль, пераказваючы іх у сваім «Сгурдзе Вельсунгу», ён не шкадаваў сваёй сілы. Двойчы ён наведваў Ісландыю пачаў лачыць яе своеасаблівай Святой Зямлёй нашага роду.

Наша сённяшняя аслабленая Англія магла б з карысцю дыхаць гэтым натхняльным танцавальным паветрам.

Нават з такога кароткага позірку вядома, што падабенства Морыса да нацыянал-сацыялізму мае найбольш яркі характар. Яго верагодную крытыку няцяжка ўявіць. Ён быў выдатным паэтам, і ў гэце заўсёды ёсць нешта ад анархіста. Найменш прывабнай рэччу ў нацыянал-сацыялізме для яго быў бы вялікі акцэнт, які ён звычайна робіць на дзяржаву. Пры гэтым нацыянал-сацыялісты могуць мець рацыю; прынамсі, можна сказаць, што ў перыяд вялікага крызісу пераходу, калі ствараюцца выпрабавальныя новыя формы, моцнае адзінае камандаванне неабходна для выжывання. Але заўсёды існуе небяспека таго, што высокацэнтралізаваны арганізацыя, паколькі яна з'яўляецца неабходным сродкам сацыяльнага здароўя ў часы стрэсу, можа зацягнуцца стаць самамэтай у часы, калі патрабуецца большая свабода. Нацыянал-сацыялізм можа справіцца з гэтай небяспёкай, калі яна ўзнёме. Тым часам нядрэнна пачуць напаміны ад такога магутнага папярэдняка, які ў нас Морыс, што пры гэтых роўных умовах нацыянал-сацыялізм, калі новыя формы, якія ён стварыў, будуць трывала ўкаранёны кансалідаваны, павялічваюць іх мекнуцца да меншага, а не да большага ўмяшання дзяржавы.

Яўрэйск м ф паводле «Скептыка»

А На штогадовай сустрэчы Брытанскай асацыяцыі ў Нотынгеме ў верасні 1936 года сп. Г. Дж. Уэлс выказаў г старычную праўду адносна рол габрэяў у рэл г йнай думцы, якую, паводле яго слоў, моцна перабольшыў. Кал спадар Уэлс выступ ў са сваёй прамовай, габрэ з ус х сацыяльных слаёў выйшл адказаць прымусл мног х публ чных дзеячаў-язычн каў абвергнуць погляды спадача Уэлса. Галоўным аргументам габрэяў у х адказах было — як было з самага пачатку — тое, што габрэйск я прарок вучыл чалавецтва монатэ зму.

Вял кая праблема заключаецца ў тым, ці можна пацвердзіць гэтае сцвярджанне пра габрэйскую мову з дапамогай кл нап сных дакументаў клас чных аўтараў, як я супадаюць з перыядам паходжання габрэйскай мовы перыядам снавання Яўрэйскага царства ў Палесце.

Дзіўна, што ўсе вышэйзгаданыя крыніцы даказваюць прама супрацьлеглае гэтым сцвярджаннем.

Егпецкія дакументы Сярэдняй імперыі (1750-1350 гг. да н.э.) пры двух Аменхатэпах несумненна паказваюць, што каля 1400 г. да н.э. Эхнатон яго двор здзейсніў рэвалюцыю, увёўшы манатэзм у якасць дзяржаўнай рэлігіі. Факты падрабязна апісаны ў Кембрыджскай старажытнай гісторыі.

Сведчанні лацінскага гісторыка Юстына пра тое, што габрэ паходзяць з Дамаска, цяпер больш чым пацверджаны л істам з Тэль-Амарны. Гэтае л іставанне паказвае, што на працягу мног х стагоддзяў Ханаан быў проста егіпецкай памежнай правінцыяй, валоданне якой часта аспрэчвалася хетамі. Мовай л іставання была вавалонская.

Гэтыя л істы з Тэль-Амарны дадаткова асвятляюцца хецкім архівам Богхаз-Кея. У абодвух згадваецца клас людзей па іменам Хабру, клас рабоў. Навукоўцы габрэйскага паходжання ва ўсё краінах адмаўляюць, што Хабру маюць нейкае дачыненне да габрэяў. У л істах з Тэль-Амарны ёсць цэлыя кавыя дэталі. Шэсць л істоў, адрасаваных фараону Егіпта, належаць нейкаму Абдзі-х-бе, к раўн ку Урусалма (Іерусалма). Я л ічу, што гэтае Абдзі-х-ба — егіпецкая транскрыпцыя самога імя Абрагам, ва ўсякім разе, ураджэнца Сірыі, тады як Стары Заповіт пераносіць Абрагама з Ура Халдэйскага. Абдзі-х-ба моцна пакутуе ад Хабру (каля 1400 г. да н.э.). У л ісце за л істом ён просіць ваеннай дапамогі ў Егіпта. «Перад каралём, гаспадаром маім, сонцам маім Абдзі-х-ба, тваім слугой, да ног караля, гаспадара майго, сем сем разоў я падаю на цма. Гэта паклёп, тое, што яны абвнавачваюць мяне. Вось, я не князь... Вось, н бацька мой, н маці мая не паставілі мяне на гэтым месцы; рука магутнага караля прывяла мяне ў дом майго бацькі».

У нашым л ісце з просьбай аб дапамозе ён піша фараону: «Хабру захопліваюць крэпасці цара... усе загнуты. Няхай цар, мой гаспадар, пашле дапамогу сваёй краіне».

Стары Заповіт не ведае ні гэтых, ні наступных фактаў, ні чаго пра вялікую сусветную вайну паміж Рамзесам II (1292-1225 гг. да н.э.) хетам Кадэша, калі ўсе арганізаваныя дзяржавы таго часу далучыліся да аднаго ці другога з двух варагуючых бакоў.

Акрамя вуснай традыцыі, у якой-небудзь крыніцы няма ні слова пра цара Давіда ці Саламона.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Старога Запавету, запісанага шмат стагоддзяў пазней, верагодна, падчас вавалонскага палону, гэта значыць пасля 585 г. да н.э. Той факт, што прах няма згадкі ў адной крыніцы, не абавязкова выключае магчымасць ханавання прыбыл зноў праўдзасць гасторы; тым больш, што краіна, якая найбольш часта вавалася Скрыяй Палесцэнай, — Асрыя, — тады знаходзілася ў зацменні, гэта значыць каля 1000 г. да н.э.

Наступныя класіфікаваныя сведчанні ўздымаюць пытанні аб паходжанні мяжур-іеговы. Старазапаветная традыцыя пра габрэйскае паходжанне гэтага мяжур добра вядомая. Але арамейскія надпісы, знойдзеныя ў Занджыры (сярэдняй даліне Еўфрата), выразна паказваюць, што падчас уварвання Тыглатпаласара III (740 г. да н.э.) у зямлю Самалі ханавала невялікае незалежнае царства Ідзі, якое сапраўды з'яўляецца Яўдзі. Гэтая дынастыя Ідзі, вядучая, была заснавана ў 8 стагоддзі да н.э. каралём Крымам; пераемнікам якога стаў Пара I, які пакінуў надпіс свайму богу Хададу. Такім чынам, цар Азрыян Яўдзі, якога да адкрыцця гэтага арамейскага надпісу атаясамлівалі з Азарыем з Іуды (2 Царстваў, хв.), аказваецца, належаў да сярэднеўфрацейскай дынастыі. Гэта адкрыццё таксама стварыла вялікія збынтэжаныя ў гасторы Старога Запавету.

На працягу ўсяго перыяду ваеннай моцы Асрыі, ад Ашурнацырпала II (884-860 да н.э.) да канца Асрыі (612 да н.э.), асрыіцы згадваюць аднаго цара Самары аднаго цара Іудзе. Дзіўна, што Ізраэль Ханаан не згадваюцца. Гэта былі невялікія княствы, якія заўсёды плацілі даніну Асрыі, а таксама бліжэйшаму царству Дамаска. За 35 гадоў свайго кіравання Шабуанасар III (859-824 да н.э.) чатырнаццаць разоў уварваўся ў Скрыю Палесцэну. Ён згадвае як мінімум пяць уварванняў, падчас якіх ён выводзіў людзей з Палесцэны ў Асрыю. Тыглатпаласар IV (745-728 да н.э.), Саргон II (722-705 да н.э.), Санхерыб (705-682 да н.э.), Азархадон г.д., усе па чарзе ўварваліся спусташалі Скрыю Палесцэну, кожны з іх некалькі разоў, вывозілі людзей у Асрыю Вавалонію. Падобна Аменхатэпу IV з Егіпта, Зараастр спяваў гімны Сонцу Ахурамаздзе, найчысцейшай форме манатэізму з пачатку VIII стагоддзя да н.э.

Адзіны бог Ахурамазда, крыніца дабрыні чысціні, выжывае нават пасля —, верагодна, дзякуючы — мучаніцкай смерці самога Зараастра. Доказам гэтага з'яўляецца тое, што ахеменцы (з 548 г. да н.э.) прынялі Ахурамазду сваім адзіным богам. Цяпер можна даказаць, што Зараастр жыў у першай палове VIII стагоддзя да н.э. Народы Скрыі Палесцэны, раскіданыя па ўсёй Асрыйскай імперыі падчас дэпартацый, не маглі быць цалкам незнаёмымі з манатэістычнай дактрынай Зараастра.

У Старым Запавеце гаворыцца, што вавалонскі цар Набу-кudur-уцур (Набукедназар) са Старога Запавету завёў габрэйскі народ у палон (каля 585 г. да н.э.). У вавалонскіх тэкстах пра гэта няма ніякіх звестак. Але калі выказаць здагадку, што гэта праўда, а хутчэй за ўсё, гэта так, габрэйскія палонныя ў Вавалоне, у прыватнасць, пасля разбурэння храма ў Іерусаліме, натуральна, схільныя да больш глыбокіх роздумаў. Зараастрыіская рэлігія, напэўна, была там даволі распаўсюджаная.

Ёсць доказы таго, што Заходняя Азія была глыбока ўзрушана поўным падзеннем Асрыі (612-606 гг. да н.э.)

ўздымам арыйскіх рас, якія больш-менш пакланяліся Зараастру. Ідэя адзінага бога, напэўна, пранікла нават сярод такога кансерватыўнага народа, як вавалоняне. Набунаід (553-538 гг. да н.э.), апошні цар Вавалона, усведамляючы нарастаючую хвалю, спрабаваў прадухіліць небяспеку.

Пад той цішнёвай падставай ён сабраў у сталіцу ўсё хавалаў розных вавалонскіх гарадоў выявы мясцовых багоў. Гэта выклікала велізарнае незадавальненне сярод мясцовых святароў вялікай колькасці ханмагатых. Верагодна, гэта адна з прычын, чаму вавалонскае войска не супрацьўлялася, калі Крэкхаўвайшоў у горад (538 г. да н.э.) паклаў канец Вавалонскай імперыі.

Паводле старазапаветнай традыцы, Крэйс вызвал ў палонных габрэяў. Я думаю, што спакойны перс зусім не клапаціўся пра людзей у горадзе, пакуль атрымліваў даніну. На маю думку, габрэйскі манатэзм быў прынесены ў Палестыну палонным Вавалона. Крытычны агляд 1-га раздзела Кнігі Ездры і новых раздзелаў Хронікі дае падставу для такой інтэрпрэтацыі. Сярод габрэяў расла расавая свядомасць — калі была давяжлага расейвання ў 71 годзе нашай эры — як вынік вавалонскага палону. Вопыт даказаў, што занадта шмат багоў не выратавалі чалавецтва. Існавала большая верагоднасць адкуплення праз пакланенне аднаму ўсемагутнаму богу.

Навукоўцаў вельмі здзіўляў той факт, што на працягу элізістычнага перыяду распаўсюджаным сродкам зносу сярод габрэяў была грэчаская мова. Вядома, існавалі Свідрыён святарства. Асноўнай мовай сярод семіцкіх тубыльцаў, вядучых, была народная арамейская мова. Немагчыма вызначыць, ці размаўлялі габрэйскія святары паміж сабой на іўрыце.

Без усялякага сумневу, Цыцэрон — самы разумны справядлівы дзяржаўны дзеяч Рымскай рэспублікі. У свеце поўнай карупцыі распусты ён сам-насам з Катонам, супраць якога не было прад'яўлена ніякіх абвінавачванняў у хабарніцтве або парушэннях службовых абавязкаў. Яго творы даказваюць шырокі спектр яго інтэлектуальных здольнасцей разважанняў. Сярод сотняў консулаў прэтараў ён адзін быў консул, як вярнуўся з Калікіяда бездакорнай рэпутацыяй. Цыцэрон — выдатны палітычны мыслер, справядлівы сумленны. Ён вельмі аб'ектыўны ў дачыненні да замежных дзяржаў. Ён пасаў пра легкадумнасць грэкаў, пра рабства лідэраў, але ніколі не называў нікога з хаворагамі Борна. Толькі габрэяў ён зноў зноў называе «нашымі ворагамі». Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Наступнае — гэта абвінавачванне наконт габрэйскага золата... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Што тычыцца золата, якое габрэі вывозілі ў Ерусалым з Італіі і з усіх нашых правінцый. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudine Iudaeorum flagrantem non numquam in contionibus prae re publica contempere gravitatis summae fuit.—Але супраць іўлянца гэтаму варварскаму забабону было актам годнасці, асуджаць мноства іўрэяў — актам найвяльшай мудрасці, калі часта яны былі самым непакорлівым ў свеце. сходаў, як і праводзіліся ў абарону Ітарэсаў рэспублікі. . . . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.—Рэлігійнае веравызнанне габрэяў, нашых ворагаў, не было перашкодай. . . . г.д., г.д.

Гэтая прамова Цыцэрона, верагодна, адзін з самых прыгожых патрыястычных твораў на лацінскай мове; аднак за апошнія пяцьдзесят гадоў не было ніводнага школьнага выдання для дзяржаўных школ універсітэтаў у гэтай краіне па зразумелых прычынах. Таксама не было выдання «Гісторыі Тацыта па той жа прычыне. Тацыт (Annalium.ii.85) згадвае, што імператары Тыберы і сенат выдаў дэкрэт, які забараніў іх пеццае іўрэйскае кельты выгнаў 4000 іўрэйска хаваленых з Рыма на Сардынію, а астатнім — неадкладна пакінуць Рым.

Тацыт у адным урыўку сцвярджае, што ў найбольш паспяховы перыяд Іўрэйскага царства (стагоддзе да н. э. да разбурэння Іерусаліма Цытам у 70 г. н. э.) іўрэі пакланяліся галаве асла ў сваім храме (Тацыт: Historiarum V. 2-5).

Гарацый Ювенал могуць сказаць пра хішматнішага. Канстанцін, так званы Вялікі, здзейсніў жах, дазволіўшы кананізацыю Старога Запавету на першым Нікейскім царкоўным саборы ў 325 годзе нашай эры. Прыкладна на працягу аднаго з двух пакаленняў габрэі сталі вельмі папулярнымі ва ўсём хрысціянскім свеце як сыны прарокаў. Але ледзь прайшло стагоддзе (г.зн. з пачатку V стагоддзя), як масам з іх было загадана пакінуць Канстанцінопаль Александрыю.

Няма ніякіх сумневаў у тым, што, каб адпомсціць хрысціянскаму свету, габрэі

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

адыграл значную ролю ў арганізацыі руху сламу. Тым не менш, вельмі цікава, што, нягледзячы на паслугі, аказаныя габрэям, першыя халіфы навялі на іх страшны фанатызм.

Як «народ Кн'ігі», арабы ніколі не прымушалі хрысціян прымаць іслам, акрамя як праз фармальнае запрашэнне. Але да халіфаў Абасідаў (850 г. н. э.) іслам не прызнаваў габрэяў манатэістамі. Цэлыя абшчыны габрэяў у Леванце былі вымушаныя прыняць іслам, а мужчыны былі загнаныя ў першыя шэрагі ісламскіх войскаў.

«Мусульманск свет Палесц на» А.

Юсуфа Ал

П Брытанская пал тыка ў Палесц не ПЕРЫ АСТОЛЬКАЙ ВАЙНЕ стала зацяжной балячкай у аднос нах пам ж Вял кабрытан яй мусульманск м светам. Непаразуменн , як я яна стварыла, был дастаткова сур'ёзным ў 1920-х гадах, а ў 1930-х гадах нагрэў, як яна выкл кала, быў настольк моцным, што снуе небяспека выбуху. А ў гэты м ласэрны 1938 год сусветная с туацыя пагоршылася так хутка, што н хто не можа дазвол ць сабе гнараваць Палесц ну як важны фактар для будучага м ру ва ўс м свеце. Брытанск я ўлады цьмяна ўсвядом л сваё немагчымае станов шча на працягу двух гадоў нах равал дзве кам с , каб дапамагчы м вырашыць праблему. Чаго яны не ўсвядом л , дык гэта с лу мусульманск х пачуццяў непах сныя падставы, на як х гэтыя пачуцц грунтуюцца.

Няпраўда, што тольк арабск я кра ны зац каўлены ў гэтым пытанн . Кожны тыдзень газеты з Інды прыносяць нав ны пра сустрэчы ў розных цэнтрах кра ны, на як х выказваецца спачуванне арабам просяць Вял кабрытан ю змян ць сваю пал тыку ў Палесц не.

Не тольк мусульмане, але нду сты зац каўлены ў гэтым пытанн . Не адз н раз адзначаўся Дзень Палесц ны, на як прамаўлял ся гарачыя прамовы. Х джрат (добраахвотнае выгнанне) адмова ад супрацоўн цтва з урадам прапаноўвал ся як сродк ц ску на ўлады. Мусульмане Явы, як я знаходзяцца пад галандск м суверэн тэтам, праяв л такую ж п льную ц кавасць прычын л шмат няёмкага свайму ўраду. У французск х мусульманск х калон ях палесц нскае пачуццё стотна дадае да вельм складаных праблем, з як м сутыкаецца французская калан яльная пал тыка. І цалкам натуральна, што ў сам х арабск х кра нах пачуццё спачування да сва х арабск х братоў абурэння рэпрэс ям несправядл васцю, як я практыкуюцца ў Палесц не, пав нны знайсц моцнае праяўленне.

Прынц Емена Сайфул Іслам разам са сваёй каранацыйнай дэлегацыяй у 1937 годзе публ чна выказаў свае глыбок я пачуцц пачуцц свайго народа на сустрэчах у Лондане. Выступаючы на прыёме, на як м прысутн чал розныя члены дыпламатычнага корпуса, ён сказаў: «Усе мусульмане свету спачуваюць арабам Палесц ны не супакоюцца, пакуль палесц нскае пытанне не будзе вырашана без шкоды для грамадзянск х правоў арабаў». І з таго часу Емен не маўчыць, а прыкладае розныя намаганн , каб прапанаваць рашэнне.

Ірак быў яшчэ больш настойл вым. Цяперашн прэм'ер-м н стр Ірака зраб ў заявы, як я ў некаторых колах раскрытыкавал як «в давочную неасцярожнасць». Кал гэта была неасцярожнасць, то яна, прынамс , была натхнёная сапраўднай заклапочанасцю тым, каб брытанская грамадскасць не была ўведзена ў зман не зраб ла новых памылак у Палесц не. Л чыцца, што яго нядаўн в з т (восенню 1938 года) у Лондан быў у асноўным нах раваны на прадстаўленне нейкага разумнага рашэння палесц нскага пытання быў адказам на вельм моцныя пачуцц па гэтым пытанн , як я снуюць сярод яго ўласнага народа ў Багдадзе. Транс ардан я, як сусед ў некаторых аднос нах частка таго ж геаграф чнага рэг ёну, вядома, вельм зац каўлена. Кароль Саудаўскай Арав Абдул Аз з бн Сауд да гэтага часу захоўваў дыпламатычнае маўчанне, але яго падданыя, заўзяты Ікван, магчыма, з'яўляюцца адной з найважнейшых арабск х груп, як я сочаць за падзеям ў Палесц не з больш чым платонаўскай ц кавасцю.

С рыя перажывае нараджэнне сваёй новай свабоды як суверэнная арабская дзяржава, арабск погляд на Палесц ну н дзе не з'яўляецца больш актуальнай праблемай, чым у Дамаску. Г старычна геаграф чна Палесц на з'яўляецца часткай С ры , паўстанне ў Палесц не карыстаецца самым шчырым с мпатыям падтрымкай у маладой С рыйскай рэспубл цы. Вял к муфтый Іерусал ма з'яўляецца бежанцам у адным з дзяржаў-удзельн ц С ры — Дамаск быў застаецца адным з найважнейшых цэнтраў падтрымк палестынскай арабскай справы. У Блудане (непадалёк ад Дамаска) было праведзена больш за адз н м жнародны мусульманск кангрэс. Апошн з так х кангрэсаў адбыўся ў Ка ры ў кастрычн ку 1938 года. У м прыняў ўдзел мусульманск я члены заканадаўчых органаў з розных кра н. Кангрэс абяцаў абараняць Палесц ну, стварыць у кра не нацыянальны ўрад адмов цца ад непрактычнай дэ стварэння яўрэйскай нацыянальнай асяроддз ў Палесц не. М жнародная сустрэча жанчын-прых льн ц арабскай справы ў Палесц не адбылася ў Ка ры пад старшынствам спадарын Шарав адразу пасля парламенцкага кангрэса. Ег пцяне, як народ, так х рэл г йныя парламенцк я л дэры, цалкам аддана падтрымл ваюць гэтую справу. А Ег пет — гэта нтэлектуальны цэнтр арабамоўнага свету.

Так м чынам, мы маем практычна аднагалосны голас мусульманскага свету ў супрац ве габрэйск м амб цыям у Палесц не. Хрысц яне ў арабск х кра нах таксама цалкам згодныя са сва м мусульманск м братам ў гэтым пытанн . Не будзе перабольшаннем сказаць, што ўвесь Бл зк Усход палае гэтым пытаннем, ўвесь мусульманск свет спачувае супрацоўн чае. Гэтыя дзяржавы паступова наб раюць моц значнасць. Іх мэтай з'яўляецца стварэнне кампактнага блока, для дасягнення гэтай мэты быў заключаны шэраг дагавораў. Іран Турцыя далучыл ся да некаторых з гэтых дагавораў. Ц варта адштурхоўваць так я важныя элементы насельн цтва Заходняй Аз Паўночнай Афрык , каб выканаць Дэкларацыю Бальфура, якая сама па сабе супярэчыла абяцанням, дадзеным арабам? Сапраўды, кал патрабаванн габрэяў будучь задаволены, яны парушаць стотную частку самой Дэкларацы Бальфура, бо л ст спадара Бальфура да лорда Ротшыльда, апубл каваны 2 л стапада 1917 года, утрымл ваў словы, выдзеленыя курс вам н жэй:—

Мы станоўча став мся да стварэння ў Палесц не Нацыянальнага ачага для яўрэйскага народа прыкладзем усе намаганн для садзейн чання дасягненню гэтай мэты, пры гэтым выразна разумеючы, што не пав нна раб цца н чога, што можа «нанесц шкоду грамадзянск м рэл г йным правам снуючых неяўрэйск х абшчын у Палесц не».

Дэкларацыя была неадназначнай супярэчыла добрасумленнасц Вял кабытан ў аднос нах да арабаў. На практыцы яна аказалася непрацаздольнай нанесла вял кую шкоду прэстыжу Вял кабытан ў мусульманск м свеце. У цяперашн час яна з'яўляецца зацяжнай балячкай у сусветнай пал тыцы , верагодна, стане плённай прычынай шматл к х хваляванняў неспакою ў будучын . Вораг Англ знаходзяць у ёй перспектывнае поле для сваёй прапаганды , хутчэй за ўсё, не ўпусцяць свае магчымасц ў час крыз су ц небяспек . Безумоўна, разумная добра падрыхтаваная грамадскасць рашуча выказалася б супраць такой фарсавай пал тык .

Дагэтуль мы разглядал тольк пытанн пал тык . Давайце разгледз м гэтае пытанне як пытанне справядл васц . Іерусал м Святая Зямля святыя не тольк для габрэяў; яны яшчэ больш святыя для хрысц ян мусульман. Цэнтральная падзея ў заснаванн хрысц янства адбылася на гэтай зямл . Урасджыд аль-Акса выразна згадваецца як святое месца ў Каране (xvii. 1, 5 7). На працягу 1868 гадоў, з моманту разбурэння Храма Ц там у 70 г. н. э., габрэ был выгнаныя з кра ны. На працягу 2500 гадоў (з моманту вав лонскага палону)

Яўрэ не мел вярхоўнай улады ў кра не. На працягу шасц стагоддзяў (з часоў Ісуса Нав на, 1254 г. да н.э., да захопу Іерусал ма Навухаданосарам, 587 г. да н.э.) яны спрабавал к раваць змешанай

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

насельн цтва, але был падзеленыя пам ж сабой. Іх рэальная ўлада пра снавала ледзьве два пакаленн , а менав та: падчас праўлення Дав да Саламона (1055–977 гг . да н. э.). Яны н кол не складал большасц насельн цтва, якое складалася з ф л стымлян (у гонар як х названа Палесц на) розных арабск х плямёнаў, так х як эдам таў, амал к цян, маав таў г. д. Яўрэ прысутн чал на гэтай зямл тольк ўрыўкам тольк ў меншасц .

Ц справядл ва ў так х абстав нах казаць пра Палестыну як пра зямлю габрэяў? Прав льней сцвярджаць, што яна з'яўляецца часткай Джаз рат-ут-Араб, арабскага вострава, амаль акружанага М жземным морам, Чырвоным морам, Арав йск м морам, Перс дск м зал вам дал най Еўфрата Тыгра. Эканам чна Арав я, кал кал -небудзь дасягне свайго ўзроўню, зможа забяспечваць сябе тольк за кошт участкаў урадл вых прыбярэжных зямель, як я атачаюць яе пясчаныя пустын . Юрыдычна мандат, як Брытан я мае над Палестынай, не роб ць Палестыну брытанскай тэрыторыяй не дазваляе Брытан распараджацца зямлёй па сва м жаданн . Яна з'яўляецца папярэццелем «незалежнай нацы », яе функцыя заключаецца ў тым, каб «аказваць адм н страцыйныя кансультацы дапамогу», а не аддаваць частку сваёй тэрыторы ншаземцам або захоўваць яе для сябе. У Пакце Л г Нацый (арт. 22) гаворыцца ў дачыненн да Палестыны С ры : «Некаторыя супольнасц , як я раней належал Турэцкай мперы , дасягнул стады разв цця, кал х снаванне як незалежных нацый можа быць часова прызнана пры ўмове аказання адм н страцыйных кансультацый дапамог з боку мандатара да таго часу, пакуль яны не змогуць снаваць самастойна. Пажаданн гэтых супольнасцей пав нны быць галоўным фактарам пры выбары мандатара».

Большасць карэннага насельн цтва Палесц ны, г.зн. амаль усё насельн цтва, акрамя нядаўна прывезеных ншаземцаў, аднагалосна жадае, каб яны был абвешчаныя суверэннай незалежнай дзяржавай. Яны панесл вел зарныя ахвяры шчыра прал л кроў, змагаючыся за гэтую мэту. Таму адз ны годны шлях, як застаецца для Брытан :

Адмов цца ад мандата;

Перадаць тэрыторыю народу як суверэннай дзяржаве з канстытуцыяй, распрацаванай сам людз ;

Забаран ць любую будучую яўрэйскую м грацыю;

Заклучыць дамову з новай дзяржавай аб разумнай абароне яўрэйскай меншасц , якая вырашыць заставацца верным членам дзяржавы выконваць яе законы, з так м гарантыям мясцовай аўтаном , як я могуць быць узгоднены, на прынцыпе *factum vale quod fieri non debuit*;

Дазвол ць свабодны выбар выхаду тым, хто не жадае быць уключаным у склад дзяржавы.

Так я дамоўленасц спрыяюць м ру разв ццю ў будучын , нарэшце, прынясуць справядл васць зняс леным арабам. Гэта будзе адз н з апошн х в давочных актаў несправядл васц , учыненых Версальск м дагаворам, як я будуць выпраўлены на аснове прынцыпаў справядл васц , добрага сумлення разумнай саступк рэальным фактам с туацы .

Фашызм дыялектыка А. Рэйвена Томсана

Т Бесперапыннае развіццё фашызму ў Еўропе, здавалася б, сведчыць пра снаванне новага г старычнага працэсу, як нельга адмаўляць, але як мкнецца да свайго непазбежнага завяршэння.

Маркс сты, як я л чыл, што атрымал ў спадчыну ад прарока Карла дэальнае тлумачэнне г старычнага прагрэсу, цяпер зус м не могуць растлумачыць гэтую нечаканую няўдачу, якая разбурыла х стратэг чны план у той самы момант, кал перамога здавалася бл зкай пралетарыяту. Цалкам прав льна называць фашызм «арган заваным выразам рашучасц кап тал стаў не спыняцца н перад чым, каб застацца ва ўладзе», як роб ць спадар Джон Стрэйчы; але гэта не тлумачыць свавольства, з як м фашысцк я л дэры абыходзяцца з найбуйнейшым кап тал стам, ан х поўнага падпарадкавання ф нансавай свабоды нацыянальнаму дабрабыту.

Давайце разгледз м маркс сцкую с стэму «Матэрыял стычнае тлумачэнне г сторы », каб убачыць, дзе яна пайшла не так. Перш за ўсё, нам трэба вярнуцца да Гегеля, бо, як заўважаў Лен н, «Маркс незразумелы без Гегеля». Гегель, безумоўна, не быў матэрыял стам; наадварот, ён быў дэал стам. Ён верыў, што Сусвет — гэта дух, ц , дакладней, « дзя». Гэта не спадабалася габрэў Карлу Марксу; але ў сва м тлумачэнн з'яў Гегель вынайшаў с стэму пад назвай «Дыялектыка», якая вельм прыцягвала тонк розум Маркса.

Гегелеўская канцэпцыя «Сусвету» была грандыёзным вын кам намаганняў чалавечага нтэлекту, магчыма, найвял кшым разумовым дасягненнем чалавецтва. Ён бачыў уражл вае в дов шча ўсеабдымнай « дэ », якая ўдзельн чала ў бясконцы працэсе самапазнання. У гэтым працэсе ўсе з'явы, у тым л ку снаванне самога чалавецтва, был часткам вел зарнай складанай «дыялектык », або аргумента, з дапамогай якога « дзя» спрачалася сама з сабой у пошуках канчатковай сц ны, або, дакладней, «самапазнання». Ён разумеў гэты працэс як паўторнае пастуляванне нейкага «тэз са» або аспекту сц ны, гэтак жа, як навуковец пастулюе тэорыю для тлумачэння х м чных або ф з чных фактаў. Пакольк гэты тэз с насамрэч не ахопл ваў бы ўсю праўду, ён вымагаў бы «антытэз с» або супрацьлеглую канцэпцыю, якая тады ўступала б у «дыялектычную» барацьбу з няпоўным дапушчэннем «тэз са». Гэтак жа, як прац ўн к навуковай тэоры будуць вылучаць аргументы супраць яе.

У рэшце рэшт з гэтай дыялектык ўзн кне с нтэз», як ўключае аспекты як тэз са, так антытэз са ў больш глыбокае разуменне сц ны. Пакольк гэты с нтэз потым сфарм раваў бы новы, але ўсё яшчэ няпоўны тэз с, ён справакаваў бы далейшую дыялектычную барацьбу, далейшы с нтэз гэтак далей у прагрэс ўным мкненн да канчатковых ведаў. Зноў жа, паралель з прагрэсам навуковых даследаванняў бл зкая. Вельм натуральна, што Гегель высока цан ў чалавека, асабл ва арган заваную, цыв л заваную дзяржаву, як найбольш перадавы нструмент у дыялектычным удасканаленн дэ . Адсюль паходз ць давол памылковае меркаванне, што Гегель выступаў за пакланенне дзяржаве. Насамрэч Гегель быў пантэ стам; магчыма, самым ярым монатэ стам, кал -небудзь вядомым чалавецтву.

МАРКС І ДЫАЛЕКТЫКА

Маркс меў мала нтэлектуальных здольнасцей, чым Гегель, чыя с стэма выкладзена тольк ў самых грубых рысах.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

вышэйзгаданай формы, але ён засяродз ўся на дыялектычным працэсе як тлумачэнні апраўданні класавай барацьбы. Падзяляючы павагу Гегеля да чалавека арганізацыяй дзяржавы, Маркс асабліва цікавіўся развіццём грамадства ў рамках дыялектычнага працэсу. Разглядаючы грамадства як інструмент вытворчасці, а не, як Гегель, як інструмент пазнання, ён лічыў «рабочых» адзін часткай грамадства, якая мае права на павагу, асуджаў недасканаласць грамадства, якое дае ўладу прэстыж параз там невытворцам.

Марксісцкая «матэрыялістычная інтэрпрэтацыя гісторыі» заснавана на дыялектычнай барацьбе паміж класам грамадства з канчатковай мэтай удасканалення бяскласавага грамадства, у якім усе будуць «працаваць», гэта значыць, усе будуць задзейнічаны ў працэсе вытворчасці. Нягледзячы на тое, што гэтая марксісцкая схема далёка не адпавядае ўзнёслай універсальнай канцэпцыі гегелеўскай філасофіі, яна не можа не заслужыць спачування ўсёх рэальных, якіх адкажамся як дэалізм, так матэрыялізм, які поўны філасофіяснавання. Мы можам не падзяляць марксісцкую забабону на карысць матэрыяльных вытворцаў ўсё ж можам захоўваць пачэснае месца для тых, хто шукае Ісціны, няхай гэта будзе праз мастацтва, навуку ці рэлігію, але мы паўстаем супраць панавання ў грамадстве любога сектаральнага класа, асабліва калі гэты клас не спрыяе пазнанню Ісціны, не стварэнню багацця.

РАЗВІЦЦЁ ЦЫВІЛІЗАЦЫІ

Якім бы ні быў наш погляд на канчатковую сітуацыю гегелеўскай філасофіі, нельга адмаўляць, што гегелеўская «трыяда» тэзіса, антытэзіса і сінтэзу сапраўды ўтварае фундаментальны рытм снавання як у прыродзе, так і ў грамадстве. Ад аб'яднання пратона і электрона ў атам да аб'яднання мужчыны і жонкі ў сям'ю — усё гэта адна і тая ж фундаментальная трыяда. У грамадстве дзейнічае той жа закон у працяглым дынамічным працэсе, які, на думку Маркса, несумненна, справядліва, завершыцца ўдасканаленнем бяскласавага грамадства. Давайце прасачым гэты працэс праз развіццё еўрапейскай цывілізацыі.

Сучасная Еўропа мае свае аддаленыя карані ў уплыве варварскіх ордаў на Рымскую імперыю. Як большасць дасканалы прыклад дыялектычнага працэсу можна прывесці? Тэзіс пра рымскую цывілізацыю, штучную, матэрыялістычную дэкадэнцкую, быў аспрэчаны яе антытэзісай — нямецкім варварствам, натуральным, дэалістычным мужным. Вынікам стаў амаль дэальны сінтэз пасля жорсткай дыялектычнай барацьбы заваёў, адваяванняў, занявольвання вандалізму, калі на руінах Рыма ўзнікла феадальная сістэма на чале з варварскімі правадырамі, якіх я, тым не менш, усё яшчэ насільніча традыцыйныя тытулы Імперскага Рыма, *dux* (герцаг), *comes* (граф), *imperator* (імператар) гэтак далей, якія крывавалі ваяваннямі, але нядаўна былі вызвалены ад службы ў рымскіх ваялах.

Гэтая феадальная сістэма цалкам грунтавалася на ваеннай моцы абароны мячом у абмен на ваенную службу сюзерэну. Вельмі натуральна, у дыялектычным працэсе (цалкам гнараваным Марксам), ваенная моц выклікала сваю поўную антытэзу — духоўную моц. Улада феадальнага барона была аспрэчана ўладай святара, Сярэднявечча гучала вялікай барацьбой царквы і дзяржавы; кульмінацыяй якой стала суперніцтва Папы Імператара, якое завяршылася ў Каносе трыумфам Папства, дзіўным сінтэзам ваеннай і духоўнай моцы ў Крыжовых паходах.

Аднак папская вяршэнства, канцэнтраванае ў Італіі, стала невыносным для правінцыяльнай шляхты, якая ўрэшце рэшт зламала ўладу Рыма падчас Рэфармацыі і заснавала незалежныя дзяржавы Еўропы, парушыўшы папярэднія адносіны хрысціянскага свету. Адбыўся яшчэ адзін сінтэз, калі шляхта духавенства аб'ядналася на службе абсалютнай манархіі. Не мае значэння, ці

Гэтага дасягнулі бязл тасным метадам Генрыха VIII або вытанчанасцю Людовіка XIV, які зрабілі кардынала сваім галоўным дзяржаўным міністрам: як у пратэстанцкіх, так і ў каталіцкіх краінах сёння манарх паклаў канец дыялектычнай барацьбе свецкай і духоўнай улады.

Аднак манархія была толькі шчытом апраўданнем прывілеяў паходжання духавенства, тых арыстакратычных прывілеяў, якія Карл Маркс памылкова называе «феадальнымі». Нарэшце мы дайшлі да кароткага перыяду гісторыі, якім каваль толькі марксістаў, перыяду, калі матэрыялы стычныя матывы пачынаюць дамавацца над дэалі стычным, пачынае адчувацца класавая панаванне. Непазбежна проста народ абуралася паўстаў супраць арыстакратычных прэтэнзій, Вялікае паўстанне, Французская рэвалюцыя, «вар'яцкі год» 1848 года быў ўсяго толькі выпадкам, якім велізарнай дыялектычнай барацьбе, якая скончылася звяржэннем арыстакратыі. Аднак бязл тасная логіка сёння толькі паклала канец адным прывілеям, каб пачаць новыя, яшчэ горшыя, чым раней. Ганарлывыя сваім кашалкам бюргеры замянілі землеўпарадкаваную арыстакратыю. Прывілей паходжання саступіў месца прывілеям багацця. Арыстакратыя саступіла месца плутакратыі.

КАПІТАЛІЗМ

Так з'явіўся капіталізм — новая дыялектыка класавай вайны паміж прывілеяванымі ўладальнікамі маёмасці абяздоленымі пралетарыятам рабочых сялян, якія трымалі ў руках смявалыя чыныя серп і молат. Падобна феадалу-землеўладальніку, прамысловы капіталіст абавязаны раўняцца на чыстую суму, каб захаваць сваё становішча, якім феадалу-землеўладальніку, ён сустраў заклад да права з боку сваіх рабочых, якія выступалі супраць яго негатыўнага супраць яго пазітыўнай уладзе. Прафсаюзы аб'ядналі рабочых разам з правамі на страйкі ўтрыманне сваёй працы як магутную абарончую зброю.

Арганізацыя была неад'емнай часткай гэтай аперацыі, і ва ўсёх краінах Заходняга свету сфармаваліся маштабныя прафсаюзныя рухы.

Прамысловы капіталісты адказаў, стварыўшы ўласныя велізарныя трэсты кампаніі, якія неўзабаве выйшлі далёка за межы нацыянальных межаў у міжнародныя федэрацыі, звязаныя канчатковым капіталістычным ўладарам міжнародных фінансаў. Тым часам рабочыя таксама пашыралі свае прафсаюзы ва ўсё больш буйныя арганізацыі, злучыўшыся да міжнародных сувязяў, які рэшце рэшт звяртаючыся да Масквы. Сталіна закарэакціваваў у сусветнай рэвалюцыі. Так выраслі канкуруючыя арганізацыі міжнародных фінансаў. Міжнароднага сацыялізму, які аб'яднаўся ў тое, што марксісты на ўніверсальны спадзяваліся, што стане апошняй барацьбой за сацыяльнае тысячагоддзе. Дэўная паралель, сапраўды, з міжнароднай арганізацыяй феадальнай Еўропы падкарэакціваваў імператара Папы Рымскага для таго, што мільёны людзей у тэны часы ўяўлялі сабе рэлігійным тысячагоддзем.

Чаму гэтае тысячагоддзе недапушчальна стрымліваецца? Вытворчыя магчымасці былі надзвычай пашыраны дзякуючы навуковым вынаходніцтвам тэхнічнаму прагрэсу апошніх гадоў, якім ж узровень жыцця народных мас застаецца нізкім, а сацыяльныя ўмовы жаласнымі.

Тым часам павышэнне эфектыўнасці вытворчасці проста прадугледжвае стварэнне велізарнай арміі беспрацоўных. Як гэта растлумачыць? Чаму сацыяльная рэвалюцыя вясціцца ў агні?

ПРЫВІЛЕІ УЛАДЫ

Тлумачэнне ў тым, што арганізацыя дзеля ўлады прыносіць сваю ўласную карупцыю. Развясціце ганцкіх прафсаюзных арганізацый надзяляе іх дараў гэтых арганізацый велізарнай уладай.

Тады яны неахвотна рызыкуюць сваім арганізацыям у кульмінацыі класавай вайны, каб стварыць бяскласавую дзяржаву, у якой такія арганізацыі страцяць сваё галоўнае абгрунтаванне. Гандаль

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Прафсаюзныя к раўн к , як я к руоць м льёнам людзей, гэтак жа, як манапал сты, як я к руоць м льёнам грошай, зац каўлены ў падтрыманн с стэмы, якая надзяляе х вял кай асаб стай уладай.

Так м чынам, мы маем новы карумпаваны с нтэз. Ф нанс сты прафсаюзныя чыноўн к заключаюць перам р'е, а пазней нават уступаюць у саюз, каб абаран ць с стэму, якая так выгадная абодвум бакам. Першая здрада адбылася, кал л дар прафсаюза Бэн Тэрнер сустрэўся з м жнародным яўрэйск м ф нанс стам Альфрэдам Мондам (пазней лордам Мелчэтам) падп саў сумнавядомае пагадненне Монда-Тэрнера, у як м адмов л ся ад ударнай збро . Другая больш сур'ёзная здрада адбылася зус м нядаўна, кал к раўн к прафсаюза руху ф нанс сты сусветнага кап тал зму аб'яднал ся, каб «абаран ць дэмакратыю» «захаваць свабоду». Інтэрнацыянал зм, як спачатку шукаўся як сродак пашыранай арган зацы для класавай вайны, станов цца самамэтай, чымсьц , дзеля чаго рабочыя пав нны быць гатовыя ахвяраваць заробатнай платай, умовам працы сам м жыццём. Так з'яўляюцца просьбы аб Аб с н Чэхаславак , К та Іспан , у той час як у кра не нарастаюць беспрацоўе галеча.

Што ўсё гэта, як не старая знаёмая барацьба за захаванне прыв леяў — на гэты раз прыв леяў улады. Так жаласны вын к маркс сцкай класавай вайны ў Заходн м свеце. Прыв лей паходжання саступ ў месца прыв леям багацця: цяпер абодва сх ляюцца перад прыв леям ўлады, як м валодаюць начальн к людзей, грошай.

БЯЗКЛАСАВАЯ РЭВАЛЮЦЫЯ

Аднак дыялектычны працэс на гэтым не сканчаецца. Крычаць «Стоп» г сторы гэтак жа, як плын , нельга. Тэз с пра манапольныя прыв ле непазбежна выкл кае свой антытэз с, гэты антытэз с — масавы народны рух ус х класаў, як я пакутуюць ад ф нансавай прафсаюзнай тыран . Нарэшце з'яўляецца надзея на сапраўдную «бязкласавую» дзяржаву, бо антытэзай «ўлады боса» з'яўляецца «бязкласавая» рэвалюцыя. Усе класавыя прыв ле цяпер л кв даваны. Тольк нешматл к я людз валодаюць уладай, якой м надзелены м льёны рабочых або м льёны акцыя, сёння выкарыстоўваюць гэтую ўладу, каб падтрымл ваць с стэму, якая яе дае. Супраць гэтых людзей уздымаецца хваля безкласавай рэвалюцы .

Нядз ўна, што гэтая новая рэвалюцыйная с ла набыла нацыянальную форму. Патрыятызм заўсёды быў пачуццём, якое аб'ядноўвала ўсе класы грамадства ў сумесных дзеяннях. Таму менав та да патрыятызму звяртаюцца ўсе класы, каб вызвал цца ад тыран , якая ажыццяўляецца альбо сам м чужынцам (у большасц сваёй габрэям), альбо людзям , як я прытрымл ваюцца нтэрнацыянальнага светапогляду.

Так м чынам, фашызм адыгрывае сваю ролю ў дыялектычным разв цц грамадства. Рэвалюцыйны рух XX стагоддзя з'яўляецца такой жа сапраўднай часткай г старычнага працэсу, як дэмакратычны рух XVIII стагоддзя ц пралетарск рух XIX стагоддзя. Больш за тое, наступны с нтэз ужо дае пра сябе ведаць. Бесадказнае выкарыстанне ўлады справакавала народнае паўстанне. Можна было б чакаць, што гэтае паўстанне прыме анарх чную форму абуранага адмаўлення асаб стай улады. Тым не менш, у адказ на непазбежны закон с нтэзу, народнае паўстанне хапаецца за ўладу як адз ны сродак перамог над тыран яй. Прынцып фашызму — гэта адказнае выкарыстанне ўлады народным нацыянальным л дарам, якому народ даверыў паўнамоцтвы дзейн чаць ад яго мя. Бесадказная ўлада, аспрэчаная нацыянальным паўстаннем, стварае сапраўдны с нтэз нацыянальнай улады, адказнай за выкарыстанне сваёй улады нацы .

КАНЕЦ ЗМАГАЦЦЯ?

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Застаецца толькі абмеркаваць, ці пакладзе бяскласавая рэвалюцыя фашызму канец сацыяльнаму працэсу ўдасканалення бяскласавую дзяржаву. Гэта ў значнай ступені павялічвае заставуца пытаннем будучыні. Можна спадзявацца, што дыялектыка цяпер выйдзе за межы нацыянальнага дасягнення ўдасканалення сусветнага парадку або падымеца над палітычнай сферай да культурнай. У любым выпадку, здавалася б лагічным чакаць, што бяскласавая рэвалюцыя мае значна больш шанцаў стварыць бяскласавую дзяржаву, чым наўмысная класавая рэвалюцыя, падобная да камунізму, якая стварыла ў Савецкай Расіі дзяржаву, якая ўсё яшчэ люта заклапочаная класавай канкурэнцыяй хутка стварэе ўласную бюракратычную тыранію значна ачышчанай камуністычнай меншасці.

Важна таксама адзначыць, што кожная фашысцкая дзяржава была вельмі заклапочаная стварэннем арганічнай структуры грамадства падпарадкаваннем усёх штучных класавых адрозненняў служэнню нацыі. Гэта, безумоўна, сведчыць аб тым, што бяскласавая рэвалюцыя вядзе да стварэння бяскласавай дзяржавы, так і чынам, да спынення барацьбы за класавы прывілеі, якую асуджаў Маркс. Цалкам магчыма, што Нацыянальная рэвалюцыя дасягне таго, чаго не змагла стварыць Міжнародная рэвалюцыя марксізму.

У любым выпадку, ніводзін фашыст не мкнеца да ўдасканалення «тысячагоддзя», у якім спыніцца барацьба наступіць застой. Нам дастаткова таго, што мы павялічваем справу са злом нашага часу ўдзельнічаць у г. старым працэсе, які яшчэ прынясе адраджэнне эпохе, пагружанай у брудны матэрыялізм. Класавая барацьба — гэта саптаматэрыяльнага эгізму. Сярэднявечная Еўропа ведала ншыя мэты вышэйшыя дэалы. Давайце спынім класавую барацьбу, каб заходні чалавек мог звярнуць свой позірк на больш высакародныя рэчы. Мы вяртаем гэтую будучую барацьбу, тыя большыя канфлікты, якія яшчэ наперадзе.

«Абеззачапленыя глебы»

Фрэнс са Макэвоя

ТВОЎ так шмат з нас, хто, як вы, сяляне Брытан , нарадз ўся вырас у адкрытай мясцовасці , хто, перш чым разбуральная тыран я сучаснага кап тал зму выгнала х шукаць сродкаў да снавання ў бесплодных гарадах, ведаў радасць прачынацца кожную ран цу на чыстым паветры пад спеў птушак, ц голас ветру ў дрэвах, пад бляск сонца, пякучы мароз ц ц х стук дажджу па траве. Мы люб л прыроду ва ўс х яе настроях ва ўсе яе поры года, бо мы был яе часткай. Мы жыл жыццём найвял кшай прастаты, а значыць, найглыбейшага задавальнення. Найлепшы з ус х Божых дароў чалавецтву — моцнае здароўе душэўны спакой — быў нашым, бо мы не парушал н як х законаў, н чалавечых, н боск х. Мы так мала прас л ў жыцц — тольк працаваць за сц плую ўзнагароду тым самым атрымл ваць дастаткова, каб жыць на зямл нашых бацькоў.

Але чорныя дн надышл для сельскагаспадарчых угоддзяў. Нас зн шчыла с стэма, якая заганяе брытанцаў у оф сы на фабрык , а сельскую гаспадарку пак дае замежн кам. Брытанская вытворчасць прадукцы за мпартныя прадукты харчавання.

Незалежна ад таго, накольк такая с стэма шкодз ць людзям ф з чна, нтэлектуальна, маральна ц падвяргае х небяспецы голаду падчас вайны, для некаторых гэта «выгадная прапанова».

І вось мы прыйшл ў вял к я гарады, у эканам чнае рабства. Мы стал клеркам , фабрычным рабочым , прадаўцам ў сеткавых крамах, страц л загар вял трывожнае бяздушнае жыццё наёмнага раба. Нам казал , што мы пав нны быць удзячныя, а кал трэба, змагацца за даброты, як я дае нам дэмакратыя. Дэмакратыя, якая ўвасабляе прагнасць, матэрыял зм, дробязь камерцыйную эксплуатацыю кожнай чалавечай патрэбы нстынгу. Зняважэнне чалавецтва, дагэтуль невядомое ў г сторы па-за межам Савецкай Рас . Няхай живе «маленьк чалавек», стандартызаваны, як масава выраблены аўтамаб ль, рой «бэб таў» з службовых кватэр прыгарадаў, прапагандаваны, эксплуатаваны зняс лены ў «гэтай нашай Англ »!

Праўда, яшчэ не ўсе пак нул зямлю, але кольк яшчэ могуць цяжка змучаныя рэштк працягваць барацьбу супраць эканам чнага ладу, як ў аснове сваёй варожы, як вядзе грамадзянскую вайну фабрык супраць фермы? Йомены, сяляне Англ , наша зямля — раб экспартнага кап тал зму, як роб ць усю сваю ўвагу на гарадах, ндустрыял зуюцца ўрбан зуюцца. Што гэта можа вам прапанаваць, акрамя часовых пал ятываў, каб суц шыць пратэсты вашых меншых падданных атрымаць дан ну вашых падманутым галасам? Вам сказаў , што для вас нешта будзе зроблена; гарантыя, верагодна, гэтак жа каштоўная, як лозунг «дамы, годныя герояў» пагардл вай памяц . Кал вы дакажаце яго марнасць, то ў мя вашай брытанскай мужнасці традыцый хай гэта будзе апошн раз. Брытанск Саюз мае пал тыку, якая выратуе вас Брытан ю дазвол ць ус м, хто гэтага жадае, а х будзе лег ён, вярнуцца на зямлю сва х бацькоў. Вы, несумненна, чул чытал шмат чаго, што дыскрэдытуе нас, але ц задумвал ся вы н кол , што для гэтага можа быць прычына — што мы можам аспрэчваць нтарэсы, як я не з'яўляюцца н вашым , н нашым , н нтарэсам народных мас? Ц сапраўды ўся гэтая кампан я ачарнення настольк бескарысл вая, як вы думаеце? Вам надалей будуць казаць, што вам падабаецца, а што не, ц будуць вашы пал тычныя погляды абмяжоўвацца тольк дурням «Старых банд»? Ацан це нашу пал тыку сам , бо яна вас датычыцца, без як х-небудзь падступных падказак з боку дробнай прэсы. *****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Вы ўбачыце, што мы — заўзятыя нацыяналісты, цалкам адданыя дабрабыту брытанскай зямлі.
Прамысловасць таксама будзе квітнець, бо ёй будуць дапамагаць грошы, які цяпер фінансуюць
за межамі краіны, але не за кошт сельскай гаспадаркі. Замест сённяшняй аднабаковай антысацыяльнай
эканомікі будзе ўсталяваны справядлы і здаровы баланс.

Мы, выгнанцы з вёскі, любім глебу гэтак жа моцна, як любіць вас. Няпраўда казаць, што мы
мкнучца да тыраніі. Мы не маглі б, нават калі б хацелі, тыранізаваць народ Брытаніі.

Смерць вёскі прадвесіць смерць нацыі, бо з глебы бярэ пачатак усё жыццё, фізічнае і духоўнае.
Вы, хто інстынктыўна разумее гэтыя рэчы, павінны ведаць, што мы не памыляемся, калі ўпрыгожваем
іх сваімі сцягамі.

Карпаратыўная эканоміка А. Рэйвена Томсана

АВЯЛІКАЯ праблема была створана для сучаснага свету крахам снуючай эканамічнай сістэмы. Мы больш не можам цяпець сістэму, якая асуджае большасць з нас на галечу сярод найвялікшага дабрабыту, як калі небудзь ведала чалавецтва, якая пазбаўляе мільёны людзей права зарабляць на жыццё ўсё больш набліжае небяспеку вайны ў міжнароднай барацьбе за скарачэнне сусветных рынкаў. У чым прычына гэтага ўсеагульнага краху? Дзе мы памыліся?

Перш чым мы зможам цалкам ацаніць прычыну праблемы, мы павінны разгледзець патройную прыроду арганізаванага грамадства наступным чынам: —

- Цэнтральны ўрад, надзелены паўнамоцтвам планавання і раваць жыццём краіны.
- Шэраг сацыяльных груп з розным мэтам і намірамі.
- Маса людзей, надзеленых індывідуальнымі прадпрымальніцтвам.

Класічная эканамічная тэорыя дзевятнацатага стагоддзя амаль цалкам тычылася трэцяга найменшага арганізаванага аспекту грамадства, не згоднага з умяшаннем дзяржавы ў групы ў эканамічныя справы. У ранейшыя часы адноснай рэдкасці для такога погляду маглі быць некаторыя падставы, бо індывідуальны прадпрымальніцкі асобы мелі жыццёва важнае значэнне для развіцця схаваных вытворчых здольнасцей прасоўвання тэхнічных вынаходніцтваў. Вядома, што асоба будзе развівацца сваёй індывідуальнай прадпрымальнасцю з найлепшымі эфектамі, калі ёй будзе прадастаўлена максімальна магчымая ступень эканамічнай свабоды, менавіта гэтага патрабавалі эканамісты Манчэстэрскай школы, калі яны выступалі за «laissez-faire» свабодны гандаль.

Як мы бачым, перавага эканамічнай свабоды ў вырашэнні праблемы дэфіцыту, яна стала пазатыўнай пагрозай для грамадскага дабрабыту ў эпоху багацця, якая пачынаецца. Няма неабходнасці асуджаць класічную эканамічную тэорыю як такую, але мы павінны ўсвядоміць, што не можа быць абсалютных «законаў» эканомікі, незалежных ад сацыяльнай арганізацыі. Няма сумненняў, што індывідуальны дуалізм, стычна з сістэмай, была вельмі неабходнай у эпоху дэфіцыту, мы павінны падзякаваць Манчэстэрскай школе за вырашэнне праблемы вытворчасці, але цяпер настаў час для новай эканамічнай сістэмы, якая адпавядае патрэбам новай эпохі. Індывідуальнае прадпрымальніцтва, заахвочанае поўнай свабодай эксплуатацыі, паклала канец дэфіцыту, але цалкам няздольнае размеркаваць створанае багацце сярод людзей у цэлым. Вытворчасць па сваёй прыродзе з'яўляецца індывідуальным або, максімум, групавым працэсам: размеркаванне, з нашых бокаў, заснавана на патрэбах усёй супольнасці, вядома, не можа быць паспяховым без значнай ступені свядомага сацыяльнага планавання.

САЦЫЯЛІЗМ І КЛАСАВАЯ ВАЙНА

Паколькі індывідуальны дуалізм ужо менавітаў свой перыяд карыснасці стаў рэальнай пагрозай для эканамічнага прагрэсу, настаў час пераклучыць увагу эканамічных наміраў на сацыяльную групу, калі не на нацыю ў цэлым. Дагэтуль тыя, хто найбольш рашуча атакаваў снуючую сістэму прымаў такія калектыўныя тэрміны, як «сацыялісты» ці «камуністы», не кожны сапраўды не...

узнял ся над групавым меркаванням . Нягледзячы на х пафасныя заявы аб «нацыянал зацы » сродкаў вытворчасц , самая аснова сацыял стычнай камун стычнай прывабнасц ляжыць у перабольшанн класавай дыферэнцыяцы настойванн на «класавай вайне». В давочна, што такая класава свядомая дактрына належыць да сферы сацыяльнай групы не дазваляе ацан ць усю супольнасць як жывую арган чную сутнасць. Сапраўды, акцэнт, як сацыял ст роб ць на нтэрнацыянал зме, яго адмаўленне патрыятызму пацвярджаюць яго няздольнасць зразумець усе наступствы сацыяльнай арган зацы , якая пав нна ўзняцца значна вышэй за класавыя меркаванн дзеля рэал зацы нацыянальнай мэты. Канчатковае «звядзенне да абсурду» дасягаецца, кал савецк рэжым у Рас заяўляе, што гэта «дыктатура пралетарыяту», бо гэта азначала б пастаяннае свядомае панаванне групы над нацыянальным жыццём.

Насамрэч, класавая вайна станов цца абсурднай у эпоху дастатку, бо як сэнс можа быць у барацьбе пам ж класам , кал ёсць дастатковы запас для ўс х? Класавая вайна — гэта не што ншае, як жahl вы перажытак эпох дэф цыту, як можа працягвацца тольк ў сучасную эпоху з-за неэфектыўнасц нашай цяперашняй эканам чнай с стэмы. Вырашыце праблему размеркавання, класавай вайне прыйдзе канец. У любым выпадку, падзел грамадства на варагуючыя класы — гэта ў значнай ступен штучны вынаход Карла Маркса, бо дыферэнцыяцыя класаў-ўладальн каў эксплуатаваных станов цца ўсё больш складанай, па меры таго, як сучаснае жыццё станов цца ўсё больш складаным.

Карл Маркс не меў н якага ўяўлення пра буйныя акцыянерныя кампан , як я размеркавал ўласнасць пам ж вел зарнай колькасцю людзей, як я звычайна зарабляюць на жыццё ў прамысловасц ; ён таксама не прадбачыў вял кай колькасц арган затараў нжынераў, экспертаў тэхн каў, як я апынуцца пам ж працадаўцам рабочым ў вын ку разв цця сучаснай прамысловасц .

Аднак, нават кал мы прыем падзел грамадства на працадаўцаў работн каў, з гэтага не абавязкова вын кае, што х нтарэсы супрацьлеглыя. Праўда, як працадаўцы, так работн к л чаць сябе супрацьлеглым войскам з канфл ктуючым нтарэсам , але гэта вын кае з няздольнасц зразумець пераваг калектыўнай арган зацы для абодвух бакоў. У выпадку кожнага асобнага прадпрыемства в давочна, што нтарэсы працадаўцы работн каў супрацьлеглыя, кал работн к патрабуюць занадта высокай зароботнай платы, у працадаўцы не застанеца прыбытку, а кал працадаўца зможа зн з ць зароботную плату, ён атрымае большы прыбытак. Аднак з гэтага не вын кае, што працадаўцы работн к ў цэлым могуць так м чынам атрымл ваць карысць ад свайго класа за кошт ншага. Насамрэч, у эпоху дабрабыту, як цяпер, нтарэсы работн каў працадаўцаў дуць рука аб руку. В давочна, што сучасная прамысловасць мае патрэбу ў вял к х пашыраючыхся рынках. Спроба знайсц х у люзорным м жнародным гандл ў апошн я гады жahl ва правал лася, у вын ку чаго цяпер прамыслоўцы ўсё больш больш звяртаюцца да ўнутранага рынку.

Аднак в давочна, што пакупн цкая здольнасць унутранага рынку будзе ў значнай ступен вызначацца стаўкам зароботнай платы, таму працадаўца сапраўды зац каўлены ў тым, каб работн к атрымл вал больш высокую зароботную плату, каб мець магчымасць купляць прадукцыю сучаснай прамысловасц .

Напэўна, сацыял стычныя рабочыя не будуць распаўсюджваць сваю веру ў класавую барацьбу да такой ступен , што адмовяцца ад павышэння зароботнай платы, бо гэта будзе на карысць працадаўцам!

КАРПАРАТЫЎНАЯ КАНЦЭПЦЫЯ

Так м чынам, мы бачым, што цяперашняя эканам чная с стэма пацярпела няўдачу, бо яна занадта шмат уваг надавала нтарэсам асобы, але сацыял стычная камун стычная дактрыны таксама в наватыя, бо яны ўзвышаюць сацыяльную групы за кошт грамадства ў цэлым. Фашызм звяртаецца да трэцяга варыянту настойвае на тым, каб разглядаць грамадства як адз ную арган заваную карпаратыўную дзяржаву, якая кантралюецца плануецца цэнтральным урадам, як мае дастатковы паўнамоцтвы *****ebook converter DEMO Watermarks*****

улада над асобным чалавекам групай для абароны агульнага дабрабыту ў цэлым дасягнення нацыянальнай мэты. Гэта карпаратыўная канцэпцыя нацы як орган зма вышэйшага парадку, але па сутнасці падобнага да чалавечага цела, з яго органамі функцыямі, якія я служыць калектыўнай мэце.

Гэта асноўная аснова арганізацыі фашысцкага рэжыму ў Італіі, якая рэгулюе адносіны італьянскіх працадаўцаў рабочых на аснове агульных прынцыпаў у адпаведнасць з правамі і знакамі таі Харты працы.

Такая сістэма, заснаваная на цалкам новай канцэпцыі эканамічнай мэты, запатрабуе гэтак жа новай навукай эканамічнай адаптацыі да сацыяльных патрэб. Я перакананы, што гэтая новая эканамічная навука будзе распрацавана ў гэтай краіне, якая так доўга была камерцыйным цэнтрам свету. Было б недарэчна гнараваць той факт, што Італія, Германія, першыя краіны, якія прынялі фашысцкую палітычную канстытуцыю, сутыкнуліся з найбольшым цяжкасцямі ў развіццё эканамічнага боку свайго рэжыму, хоць яны абедзве значна лепш, чым дэмакратычныя краіны, адрагавалі на іхскіх сусветнай дэпрэсіі. Мы павінны памятаць, што, хоць дэмакратыя і бярэльныя прынцыпы спачатку з'явіліся ў Францыі на кантыненте, менавіта ў Брытаніі эканамічныя наступствы і бралі змушаны былі распрацаваны Манчэстэрскай школай індывідуалізму. Паколькі менавіта Брытанія дала свету гэтую небяспечную, амаль катастрофічную эканамічную тэорыю, вядома, што абавязкам Брытаніі будзе прымяняць новыя прынцыпы фашызму да эканамічнай сферы стварэння камерцыйную структуру будучыні, якая заменіць дыскрэдытаваныя рэшткі бярэльнага свабоднага гандлю.

КАРПАРАТЫЎНЫЯ ПРЫНЦЫПЫ

Не можа быць часткай цяперашняй дыскусіі закладваць асновы такой навукай, але пэўныя прынцыпы карпаратыўнай эканомікі адразу ж напрошваюцца ў супярэчнасць з сучасным індывідуалізмам. Замест «эканамічнага чалавека», чыё асабістае эгаізм было асноўнай асновай старой школы, у нас будзе «эканамічная супольнасць», якой асоба будзе служыць патрыятычна. Замест класаў людзей, якія аб'ядноўваюцца для абароны сваіх агульных «інтарэсаў», у нас будуць прафесійныя групы, якія аб'ядноўваюцца для функцыянальнага служэння грамадству ў цэлым. Замест канкурэнцыі асоб, якія змагаюцца за жыццё, кожны супраць усіх, д'ябал бярэ апошніх, у нас будзе супрацоўніцтва асоб дзеля агульнай карысці.

Як будуць рэалізаваны гэтыя прынцыпы? Перш за ўсё, несумненна, шляхам ажыццяўлення ўлады. Дысцыпліна кантроль павінны быць уведзены ў хаос сучасных эканамічных спраў. Жах цяперашняй сістэмы, які падслёжваюць агонь класавай барацьбы даюць сацыялістычнаму агітатару падставу для нападу на «капіталізм», у значнай ступені вынікаюць з празмернага выкарыстання эканамічнай улады ўплывовай асобай, якая назапасіла дастатковую маёмасць або капітал, каб аказваць прыкметны ўплыў на камерцыйныя справы такім чынам прасоўваць свае інтарэсы несправядлівым метадам. Пры фашызме нікому не будзе дазволена выкарыстоўваць сваю маёмасць у гэтым сэнсе як сродак ажыццяўлення ўлады дзеля ўласнай выгады. «Улада» — гэта манаполія ўрада.

Вось поўны адказ сацыялісту, які патрабуе і кваліфікацыі прыватнага капіталу нацыяналізацыі сродкаў вытворчасці. Праўда, што прыватны капіталіст у мнулым злоўжываў сваім кантролем над капіталам для прасоўвання ўласных інтарэсаў, але гэта не апраўдвае і кваліфікацыі прыватнай уласнасці, а хутчэй кантролю над яе выкарыстаннем для прадухвалення антысацыяльных дзеянняў. Праўда ў тым, што сацыяліст — гэта не больш чым незадаволены буржуа, які зайздросціць капіталісту яго багаццё ўладзе. Ускосна ён прымае буржуазны прынцып, што ўлада — гэта можа рабыць тое, што

Ён любіць сваё таму не можа знайсці альтэрнатывы каптал стычнай эксплуатацыі, акрамя масавай канфліктацыі, якая прыгнятае добрага каптал ста дэннымі. Фашызм прызнае, што каптал грошы надалі асобным людзям уладу, якой яны злоўжывалі ў мнулым, патрабуе ад выбаршчыкаў дастатковай колькасці паўнамоцтваў сродкаў дзеянняў, каб мець справу з найбольш магутным зацкаўленым бакам ў краіне. Як выдатна выразна сказаў Освальд Мосл: «Пры капталізме каптал выкарыстоўвае нацыю для сваёй мэты: пры фашызме нацыя выкарыстоўвае каптал для сваёй мэты».

Зразумела, што ўрад, які мавіць магутным эфектыўным ён не быў, не можа спрабаваць дэталёва планаваць эканамічныя справы ўсёй нацыі. Гэта было б адмаўленнем любой групавой арганізацыі, якая з'яўляецца неад'емнай часткай здаровага палітычнага арганізма, мела б тэндэнцыю увекавечыць пагоршыць цяперашнюю пагрозу бюракратыі, якая хутка сацыялізуе гэтую краіну. Сацыялісты кансерватары аднолькава спаборнічаюць у павелічэнні ўлады ўплыву Уайтхола, які хутка становіцца «новым дэспатызмам», пра які прадказаў лорд-галоўны суддзя Х'юарт. Пры фашызме значная частка гэтага бюракратычнага кантролю зноў будзе перададзена па новых законах функцыянальнай арганізацыі карпарацыям, якія кантралююць асноўныя галіны прамысловасці групы галіны прамысловасці ў краіне. Карпарацыі сельскай гаспадаркі, рыбалоўства, транспарту, горназдабыўной прамысловасці медыцыны зоймуць месца мінус стэрстваў у Уайтхале будучы ўкамплектаваны людзямі, якія працавалі ў сваёй галіне прафесіяналы будучы значна лепш падрыхтаваны да кравання ёю, чым любы пастаянны дзяржаўны чыноўнік. Гэтыя новыя інстытуты прамысловага самакравання заменяць мясцовае самакраванне, якое хутка састарэла з-за хуткасці развіцця сучасных камунікацый больш шырокага планавання камунальных паслуг. Такім чынам, групавая арганізацыя будзе пераўтворана з больш жорсткай структурнай асновы мінусулага ў больш гнуткую функцыянальную аснову будучына.

Карпарацыям будзе прадастаўлена вельмі шырокая ступень самакравання для вырашэння ўсёх унутраных пытанняў, якія тычацца кантраляваных мінус галіны прамысловасці, а працадаўцы, работнікі спажываючы будучы прадастаўлены ў радзе карпарацыі. Працадаўцы будучы прадастаўлены праз федэрацыю працадаўцаў, а работнікі — праз свой прафсаюз, у той час як урад прызначыць прадстаўнікоў спажываючы для сачэння за нтарэсамі шырокай грамадскай нтарэсамі ншых карпарацый, якія асабліва зацкаўлены ў прадукцыі. Карпарацыя будзе абавязана ўстанаўліваць стандарты заробтнай платы ўмоў працы для галіны паміж працадаўцам і работнікам, а таксама цэны ўмовы канкурэнцыі паміж працадаўцам і спажываюцам. Усе заключаныя пагадненні будучы юрыдычна абавязковымі для ўсёй галіны, любы працадаўца або работнік, які парушае тое, што фактычна з'яўляецца статутам карпарацыі, будзе ваваты ў правапарушэнні, за якое ён можа быць прыцягнуты да суда. Фактычна, федэрацыя працадаўцаў прафсаюз будучы абавязаны падтрымліваць дысцыпліну сярод сваіх членаў, якія будучы складаць 100% адпаведнай галіны. Пры наяўнасці такіх адекватных сродкаў арбтражу, які забастоўкі, такі лакаўты, вядома, будучы забароненыя, але працадаўцы, работнікі або спажываючы могуць звярнуцца да мінус стра карпарацый, які збавецца ў радзе з прадстаўніком ўсёх прамысловых карпарацый, каб той прыняў справядлівае рашэнне ў адпаведнасці з агульнапрамысловай практыкай дабрабытам краіны. Будзе ваваты, што дзякуючы гэтай дэцэнтралізацыі ўлады самакравання карпарацыям цэнтральныя заканадаўчыя органы будучы вызвалены ад значнай колькасці падрабязнага заканадаўства, якое ў цяперашні час перашкаджае працы парламента.

ВЫКАРЫСТАННЕ КАРПАРАТЫўНАЙ АРГАНІЗАЦЫІ

Пакуль што новая эканоміка можа здавацца цэкавай новай канцэпцыяй, але сумніўна па практыцы *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

каштоўнасць, каб кампенсаваць х значную складанасць. Такая с стэма, аднак, не распрацавана проста як інтэлектуальнае практыкаванне, а мае вел зарныя перавагі менавіта там, дзе цяперашняя с стэма асабліва слабая. Напрыклад, возьмем найгоршую праблему з ус х — беднасць сярод дастатку, якая ўзнікае з-за таго, што кансерватары называлі «перавытворчасцю», але якую значна лепш апісаць як «недаспажыванне». Вядома, што гэты недахоп у цяперашняй с стэме можна выправіць толькі шляхам дасягнення значна больш высокага ўзроўню жыцця, калі людзі змогуць спажываць велізарную прадукцыю сучаснай навукі і тэхнікі. На жаль, ндывідуальныя стычныя с стэма зніжае пакупніцкую здольнасць альбо ў форме заробтнай платы, альбо прыбытку ў перыяд дастатку з-за інтэнсіўнай канкурэнцыі за продаж тавараў на ўжо перапоўненым рынку, што прымушае вытворцаў зніжаць цэны ў бізнесе таснай спробе захапіць рынак. Аднак пры фашызме цэны ўмовы канкурэнцыі будуць кантралявацца, і воднаму вытворцу не будзе дазволена прымушаць сваіх рабочых супрацьстаяць правам сваёй карпарацыі, каб перацягнуць сваіх канкурэнтаў. Такім чынам можна не толькі стрымаць зніжэнне пакупніцкай здольнасці, але назаўсёды павысіць усю с стэму заробтнай платы шляхам сумесных дзеянняў ва ўсёй галіне прамысловасці. Вядома, што такія дзеянні цалкам слушныя падтрымліваюцца некалькімі грамадскімі дзеячамі апошніх гадоў, але, на жаль, хімама абыццёваць пры цяперашняй ндывідуальнай стычнай с стэме, бо калі б яна небудзь працадаўца быў настолькі неразумным, каб паспрабаваць павысіць заробную плату сваіх работнікаў дзеля нацыянальнага аднаўлення, ён неўзабаве знайшоў бы мноства непатрыятычных канкурэнтаў, якія скароцяць м заробкі выцснучы яго з рынку. Толькі пад дысцыплінай кантролем арганізаванага фашысцкага рэжыму такая палітыка можа быць паспяхова праведзена.

Гэтым жа чынам можна вылечыць вялікую бяду беспрацоўя, бо вядома, што яно з'яўляецца выключна вынікам поўнай адсутнасці арганізацыі ў нашай цяперашняй нацыянальнай эканоміцы. У любы момант часу ў гэтай краіне павянілі былі пэўны аб'ём працы, вылічаны ў чалавека-гадзін, які неабходна выканаць, пэўная колькасць работнікаў, якія жадаюць жадаюць выконваць гэтую працу. Працу, безумоўна, можна размеркаваць па ўсёй колькасці работнікаў шляхам карэкціроўкі працоўнага часу, як гэта зараз робіцца ў Італіі, дзе ўводзіцца 40-гадзінны працоўны тыдзень. Насамрэч фашысцкі ўрад у гэтай краіне аддаў бы перавагу шукаць больш выгаднае рашэнне на шляху павышэння ўзроўню жыцця народа, чым скарачэння працоўнага дня, але ў любым выпадку праблема беспрацоўя становіцца цалкам назаўсёды вырашальнай пры арганізацыі планавай карпаратыўнай дзяржавы.

ФУНКЦЫЯ ФІНАНСАЎ

Адным з галоўных недахопаў снуючай с стэмы з'яўляецца яе няздольнасць напоўніць розныя прафесійныя сферы грамадства пачуццёва функцыянальнай мэтай служэння цэламу. Гэта прывяло да найгоршых вынікаў у сферы фінансаў, дзе грашовая ўлада ганебна выкарыстоўвалася банкірамі фінансаваннем дзеля ўласнай выгады. Насамрэч, не будзе перабольшаннем сказаць, што гэтая краіна, як многія іншыя, знаходзіцца пад уплывам дыктатуры высокага фінансаў, якая значна больш зацікаўлена ў прыбытковых даходах рынку замежных аблагоддзяў, чым у дабрабыце брытанскага народа. Першай найбольш тэрміновай задачай фашысцкага ўрада будзе знішчэнне гэтай цяперашняй дыктатуры міжнародных фінансаў замена яе аўтарытэтным рэжымам, які мае паўнамоцтвы наці навязваць функцыянальную сацыяльную мэту нават самым магутным інтарэсам у краіне.

Функцыя грошай, пра якую ў наш час занадта часта забываюць, заключаецца ў палягчэнні абмену таварамі і паслугамі. Той факт, што нам так цяжка абменьвацца нашымі таварамі *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

паслуг сёння з'яўляецца в давожным сведчаннем няздольнасці фінансаў выконваць свой асноўны абавязак перад грамадствам. Як м'ягкім вынаходлівым не былі нашы тэхнічныя вынаходніцтвы, узровень жыцця людзей нельга падняць на больш высокі ўзровень, калі ў абарачэнне не будзе ўведзена дастатковая колькасць грошай у нашых сродках абмену. У адваротным выпадку адзіным вынікам вынаходніцтва рацыяналізацыі прамысловасці будзе тое, што ўсё больш людзей будуць пазбаўлены працы. У цяперашні час мы пакутуем ад вельмі сур'ёзнага абмежавання грашовай масы, якое праводзяць банк у рамках сваёй палітыкі дэфляцыі. Прычына гэтай палітыкі двайная. Па-першае, сучасны пэўны прыроджаны кансерватызм, які ўсё яшчэ трымаецца за залаты стандарт валюты як апошні рэлікт эпохі бар'тэру.

Па-другое, фінансісты разумеюць, што абмежаванне колькасці тавару, які мы яны гандлююць, робіць яго больш каштоўным, а хітрасці — больш магутным. Па гэтых дзвюх прычынах колькасць грошай у абарачэнні не адпавядае, як павінна быць, аб'ёму патэнцыйнай вытворчасці ў краіне, а абмежавана пэўнай доляй запасаў пэўнага каштоўнага металу, золата, у сховішчах Цэнтральнага банка. Вядома, што даступныя запасы гэтага металу зусім не маюць дачынення да праблемы размеркавання, якую павінны вырашыць фінансісты, на самой справе колькасць золата ва ўсім свеце вельмі недастаткова для фінансавання велізарных вытворчых магутнасцей сучаснай прамысловасці. Аднак замест таго, каб пашыраць валюту і крэдыт для задавальнення патрэб прамысловага развіцця, нашы фінансавыя гаспадары мкнучца вярнуцца да залатога стандарту, абмяжоўваючы вытворчасць абмежаванням, устаноўленым сусветным запасам золата. Няма сумненняў, што такі чынам міжнародныя фінансісты падтрымліваюць пашыраюць свой кантроль над сусветнымі справамі, але толькі коштам асуджання большай часткі свету на галечу сярод дастатку.

Фашысцкі ўрад будзе настойваць на адмене гэтага ненатуральнага панавання фінансаў над прамысловасцю. Неабходна цалкам растлумачыць, што фінансісты маюць функцыю абслугоўвання прамысловасці і як чынам не падыходзяць для таго ўрада прамысловасці, які яны ўзурпавалі. Неабходна не толькі пакласці канец заахвочванню замежнай вытворчасці ў канкурэнцыі з нашай уласнай праз замежны выпуск акцый Лонданскага Сіці, але і прымусяць нашых фінансістаў банкаў сутыкнуцца з праблемай размеркавання, якую яны так паслядоўна гнаравалі ў мінулым. Мы ўжо адзначалі, што будучыня нашага гандлю заключаецца ў адраджэнні ўнутранага рынку, фінансісты цяпер павінны звярнуць сваю ўвагу на сродкі дасягнення гэтага адраджэння шляхам павышэння пакупніцкай здольнасці насельніцтва.

Гэта прадугледжвае грандыёзны рэвалюцыйны разрыв з усё самым святым традыцыям банкаўскай справы, бо сутнасць праблемы заключаецца ў тым, што яна тычыцца фінансавання спажывання. Дагэтуль банкеры цалкам абмяжоўвалі свае аперацыі фінансаваннем вытворчасці ў камерцыйнай сферы, бо растэрмінаваў на самай справе не фінансаванне, бо яна проста закладае будучую пакупніцкую здольнасць дзеля неадкладных продажаў.

Мы павінны знайсці нейкі метады фінансавання больш высокай шкалы заробтнай платы і акладаў, каб вызваліць вытворчыя сілы. Вядома, у цяперашні час у індустрыяльным дуалістычнай сістэме, якая ўдзельнічае ў жорсткай канкурэнцыі, любы так працэс немагчымы, любы працадаўца, які звярнуўся б у свой банк папрас ў авердрафт для выплаты больш высокай заробтнай платы, быў бы справядліва асуджаны як вар'ят, бо ён не мог бы даць ніякіх гарантый, што яго канкурэнты зробіць тое ж самае або не знаць сваю заробтную плату, каб адваджаць у яго рынак. Лорд Б'ербрук, які часта выступаў за павышэнне ставак заробтнай платы, так і не змог пераадолець гэтую стотную цяжкасць.

Аднак карпаратыўная эканоміка прапануе неадкладнае рашэнне менавіта для гэтай мэты. Карпарацыі павінны кантраляваць рэгуляваць стаўкі заробтнай платы ўмовы працы, каб у выпадку фашызму Калі б урад правёў палітыку павышэння заробтнай платы, не было б ніякіх сумневаў у тым, што непатрыятычныя або кантраляваныя замежнікі фінансісты будуць адставаць, каб скарыстацца сваімі канкурэнтамі; усё было б

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

вымушаны выконваць тыя ж стандарты. Калі б працадаўца потым звярнуўся ў свой банк і папрасіў авердрафт для выканання сваёй часткі праграмы, банк рэз без праблем задаволіў бы яго, бо ведаў бы, што павел чэнне пакупніцкай здольнасці ўсёй супольнасці прывядзе да павелчэння заказаў большага дабрабыту канкрэтнай фірмы, з якой ён вядзе бізнес. Менавіта так мы чынам фашызм павысіць узровень жыцця людзей ўвядзе ў абарачэнне большы аб'ём валюты ў крэдыту, неабходны для фінансавання ўзрослай прадукцыйнай магутнасці прамысловасці.

Зразумела, што такая палітыка грашовай экспансіі павінна ўключаць поўны разрыв з залатым стандартам, больш кансерватыўныя крытыкі могуць баяцца за стабільнасць валюты ў выніку. Аднак фашызм паказвае, што грошы на самой справе з'яўляюцца прэтэнзіяй на тавары і паслугі, што ніводзіць чалавек у звычайным розуме не дзе ў банк не патрабуе залатыя зліткі за свае грашовае знакі: ён цалкам задаволены, калі можа абмяняць свае грошы на тыя тавары і паслугі, якія яму патрэбныя. Зараз вядома, што ў гэтай краіне ў цяперашні час даступна мноства тавараў і паслуг: склады запоўненыя таварамі, больш за два мільёны нашых суайчынцаў суайчынцы дарэмна прапануюць свае паслугі. Пакуль мы не выпускаем банкноты, якія не пакрытыя даступнымі таварамі і паслугамі, небяспечна іх выпускаць; таму фашызм будзе грунтаваць валюту на шырокай аснове ўсёх вытворчых рэсурсаў нацыі, а не на вузкім няўстойлівым падмурку золата ў Банку Англіі.

ІМПЕРЫЯ АЎТАРХІЯ

Адзіная абгрунтаваная крытыка гэтай палітыкі карпаратыўнай арганізацыі прамысловасці, якая павышае узровень жыцця ўсяго народа, заключаецца ў тым, што гэтая краіна ў значнай ступені залежыць ад знешняга гандлю таму не можа дазволіць сабе больш высокі ўзровень жыцця, чым яе канкурэнты на сусветных рынках. Аднак гэты аргумент можна абвергнуць, спасылаючыся на прыклад Генры Форда, які стварыў самы танні і свеце аўтамабіль, плацячы пры гэтым найвышэйшую зароботную плату. Зрабіўшы гэтую дазволіў велізарны ўнутраны рынак у Амерыцы, які дазволіў яму ўкараніць метады масавай вытворчасці выгадна канкураваць на рынках краін са значна ніжэйшым узроўнем жыцця. Насамрэч мы губляем свае замежныя рынкі не таму, што нашы тавары даражэйшыя за тавары нашых канкурэнтаў, а таму, што гэтыя рынкі зачыняюцца для нас непераадальнымі тарыфнымі бар'ерамі, за якімі мы хутка разважваюцца мясцовыя прамысловасці. Як мы бачым, нашы тавары, якія мы можам чакаць, што нашыя краіны разбураць сваю ўласную прамысловасць звольняць сваіх людзей, каб купіць іх. У любым выпадку, усходнія народы, такія як японцы, могуць безнадзейна перасягнуць нас, калі ўладчыцаў пытанне заробтнай платы.

Экспартны гандаль ні ў якім разе не з'яўляецца неабходным для дабрабыту краіны, бо ён прадугледжвае вываз тавараў з краіны для спажывання замежнікамі, замест таго, каб захоўваць іх дома, каб павысіць узровень жыцця мясцовага насельніцтва. Толькі фінансавыя магнаты Лонданскага Саюза могуць атрымаць выгаду ў доўгатэрміновай перспектыве ад ланішкі экспарту, бо менавіта на аснове гэтага ланішкі яны выдаюць вялікія замежныя пазыкі, з якіх атрымліваюць такія шчодрыя камісійныя. Экспарт сапраўды апраўданы толькі для аплаты неабходнага імпарту, а імпарт гэтай краіны можна было б значна скараціць, выключыўшы ўсе імпартныя тавары, якія мы можам вырабляць дома. Гэта скандальны факт, што ў гэтую краіну імпартуюцца вялікія колькасці прамысловых вырабаў, якія цалкам маглі б вырабляцца тут, нягледзячы на якое апраўданне нашаму грэбанню хатняй сельскай гаспадаркай толькі таму, што нашых рэсурсаў недастаткова, каб пракарміць усю нашу насельніцтва; мы павінны вырабляць хаця б максимум мясцовай прадукцыі, перш чым пераходзіць да *****канвертар электронных кнопаў DEMO Watermarks*****

за мяжу на астатнюю частку.

Нават пасля таго, як мы выраб м макс мальную разнастайнасць тавараў у гэтай кра не, было б непатрэбна адмаўляць, што мы не можам зраб ць сябе цалкам самадастатковым , але, з ншага боку, снуе вельм мала тавараў, як я нам патрэбныя, як х нельга знайсц дзе-небудзь у Брытанскай мперы .

Фашызм — гэта не вузкая пал тыка Маленькай Англ , а грандыёзны мперск план аўтарк чнага разв цця, як прапануе Імперы ў цэлым. Дам н ёнам будзе прапанавана значна большая доля пашыранага ўнутранага рынку, чым была прапанавана ў Атаве, бо замежная канкурэнцыя будзе цалкам выключана. Няма н як х сумневаў, што Імперыя ў цэлым будзе цалкам гатовая супрацоўн чаць у такой эканам чнай с стэме, якая ўтвораць цалкам самадастатковую мперыю, заляваную ад наступстваў сусветных крыз саў дэпрэс й, якая зможа ствараць больш высок ўзровень жыцця, чым дагэтуль вядомы.

Нарэшце, мы пав нны ўяв ць сабе карпаратыўныя прынцыпы фашызму, ужытыя да м жнароднага гандлю. Імпарцёру больш не будзе дазволена купляць тавары на любым рынку, як ён л чыць патрэбным, але ён будзе абавязаны працаваць праз Савет па знешн м гандл , як будзе выкарыстоўваць пакупн цкую здольнасць нацы як сродак заваёвы экспартных рынкаў. З самага пачатку фашызм будзе прымаць пал тыку, згодна з якой Брытан я купляе тавары ў тых, хто купляе ў Брытан , кал якая-небудзь замежная кра на пажадае прадаць нам тавары, як х нам не хапае, яна будзе абавязана прыняць нашы тавары ўзамен. Па меры таго, як ншыя кра ны будуць прымаць падобныя метады, мы ў рэшце рэшт прыйдзем да агульнай с стэмы арган заванага бартэру пам ж кра нам , якая з'яўляецца адз ным практычным сродкам планавага м жнароднага гандлю, свабоднага ад мах нацый м жнародных ф нансаў абл гацый м жнароднага л хварства.

КАРПАРАТЫЎНЫ СУСВЕТНЫ ПАРАДАК

Нельга меркаваць, што фашызм цалкам эгацэнтрычны ў нацыянальным сэнсе. Безумоўна, галоўнай рысай фашысцкай ф ласоф з'яўляецца став ць сваю кра ну на першае месца, але было б неабдумана меркаваць з гэтай прычыны, што фашызм мае на ўвазе нацыянальнае суперн цтва можа прывесц да вайны па эканам чных прычынах. Наадварот, вельм сур'ёзная небяспека цяперашняй с стэмы заключаецца ў тым, што пастаянна ўзрастаючая барацьба за сусветныя рынкі можа прывесц да вайны. Сапраўды, на Далёк м Усходзе войны за рынкі ўжо адбыл ся, еўрапейск я дзяржавы з цяжкасцю пазбегл ўцягвання ў гэтую барацьбу. Насамрэч, карпаратыўная с стэма эканам чнага планавання м н м зуе небяспеку вайны, бо яна пастав ць эканам чныя прычыны вайны пад свядомы кантроль чалавека. Гаворка дзе не пра тое, каб кожная кра на макс мум экспартавала сва м суседзям, а пра тое, каб аўтарытэтыя ўрады, як я цалкам кантралююць свае нацыянальныя эканам чныя справы, сустракал ся разам, каб дзял цца абменьвацца неабходнай сырав най, неабходнай для х прамысловага разв цця. Пакольк ў гэтай сырав не няма дэф цыту, пакольк яе вытворчасць была рэзка скарачана, каб прадух л ць перапаўненне рынку, не пав нна ўзн кнуць н як х цяжкасцей у дасягненн м рнага рашэння гэтай адносна простае праблемы, кал народы адмовяцца ад недарэчнай дэ , што яны могуць атрымаць выгаду сам , эн шчаючы адз н аднаго.

У свеце будучын , безумоўна, будзе суперн цтва, але суперн цтва ў дасягненнях, а не ў канкурэнцы . Тольк праз карпаратыўную арган зацыю грамадства эканам чнага жыцця мы можам дасягнуць м ру дабрабыту ў ўпарадкаваным свеце. Давайце зробім свой унёсак, упарадкаваўшы свае ўласныя нацыянальныя справы заахвочваючы ншыя кра ны раб ць тое ж самае.

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Нацысцк рух у перспектыве Джэймса Дрэнана

Т Італьянск я фашысты н кол не спрабавал стварыць такую вел зарную расавую аснову для тальянскага нацыяналізму, якую стварыў гер Г тлер як інтэлектуальную крыніцу натхнення для «Трэцяга рэйха». Кал б у каго-небудзь была спакуса грунтаваць сучасную пал тыку на прэтэнзіях м нулага, то гэта маглі быць гаспадары Рыма, але, здаецца, с ньёр Мусал ні мкнецца да канчатковага панееўрапейскага аб'яднання, заснаванага на канцэпцыях фашызму, а не да л таральнага адраджэння рымск х тэрытарыяльных славы. Гер Г тлер, з ншага боку, распрацаваў дэал нямецкай (ц арыйскай) расавай выключнасці, як мае глыбока каран ў нямецкай гісторыі. Аднак гэтая нямецкая канцэпцыя, кал яе прав льна зразумець, ні як мчынам не пав нна супярэчыць тальянскаму разуменню фашызму як крэда, прызначанага стаць духоўнай асновай адраджэння Захаду. Яна таксама не пав нна супярэчыць высокай канцэпцыі Брытанскай імперыі, якая натхняе фашызм у Брытаніі, бо ні ў якім разе не ўзн кае сутыкнення нтарэсаў. Наадварот, усе разнастайныя ўклады ў тэорыю сусветнага фашызму могуць быць дапаўняльнымі, а не разбуральнымі.

Каб зразумець, чаму нацысты прынялі расавую інтэрпрэтацыю гісторыі, упершыню сфармуляваную ў м нулым стагоддзі так м нямецкім п сьменнікам, як француз Габ но англ чан н'юстан Сцюарт Чэмберлен, адаптаваную нацысцкім л дарам як аснову рэвалюцыйнага дэалу, прынятага нямецкім масам, як рухаючую сілу цяперашняй дзяржаўнай пал тык Германскага рэйха, неабходна ўлічыць пэўныя ўмовы тэндэнцыі нямецкай гісторыі за ўвесь перыяд апошняй тысячы гадоў. Толькі так мчынам мы можам зразумець асновы перакананняў сучаснага нямецкага народа зразумець к рунак, у якім гаспадары Германіі, верагодна, павядуць народ, аддана перакананы ў слухнасці сваіх перакананняў.

Менавіта германскія плямёны ў VIII стагоддзі сапраўды перанялі імперскія ўяўленні Старажытнага Рыма. Імперыя Карла Вялікага, якога называлі імператарам Захаду, была этнічна больш нямецкай, чым французскай, толькі пасля яго смерці франка-голандскія элементы пачалі адрознівацца ад немцаў, калі спадчынін к розных частак яго ўладанняў прыносілі прысягу адпаведна на французскіх м нямецкіх дыялектах. Яшчэ ў XIII стагоддзі імператары Гогенштаўфены працягвалі чыць усю Італію значную частку сучаснай Францыі правінцыям Германскай імперыі. Варта адзначыць, што, хоць на той момант Германія амаль не распасцралася на ўсход ад Эльбы, Нідэрланды, Бургундыя частка Савой Франш-Кантэ ў рознай ступені ў розны час былі ўключаны ў склад імперскіх уладанняў.

Адной з недахопаў выкладання гісторыі ў нашай краіне з'яўляецца тое, што нам рэдка ўдаецца ўбачыць нашу ўласную гісторыю ў перспектыве ў сувязі з гісторыяй астатняй Еўропы. На працягу чатырох стагоддзяў паміж узыходжаннем на пасад Людовіка Нямецкага ў 825 годзе смерцю Фрыдрыха II у 1250 годзе — прыбылізна перыяд у нашай гісторыі паміж праўленнем Альфрэда Вялікага Генрыха III — гісторыя Еўропы была ў значнай ступені гісторыяй Германіі. У перыяд, калі наша ўласная гісторыя была надзвычай правінцыйнай — калі яе падзеі былі гэтак жа далёка ад падзей асноўнай плыні еўрапейскай гісторыі, як, напрыклад, нідывуальная гісторыя сучаснай Нарвегіі ад гісторыі сучаснай Еўропы, — Германія была арэнай вялікіх змаганняў, якія прывялі да нараджэння...

сярэднявечная еўрапейская культура яе імператары, так як Генрых II Птушкаловец, Отон Вялікі Фрыдрых Барбароса, стал арбітрам Заходняй Еўропы гаспадарам падзей ад Ютланды да Сіцыліі, ад Бургунды да Венгрыі. Неабходна ацаніць значэнне гэтага перыяду для свядомасці сучасных немцаў, каб зразумець іх незвычайны гонар за сваю гісторыю і іх пачуццё расчаравання абмежаванасцю ў тэрытарыяльных умовах пасляваеннай Еўропы.

Отон Вялікі, які памёр у 973 годзе, амаль тысячу гадоў таму, за апошнія некалькі гадоў стаў галоўнай фігурай нацысцкага Пантэона, а яго партрэты з'яўляюцца ў нямецкіх кнігарнях амаль гэтак жа часта, як партрэты Гітлера Герынга. Увесь працэс гісторыі Германіі, па сутнасці, з'яўляецца прыкладам феномену «затрыманага развіцця», своеасабліва праявы, якія мы звязваем з сучаснай нямецкай нацыянальнай псіхалогіяй, вынікаюць з «комплексу фрустрацыі», які з'яўляецца яго непазбежнай вытворнай. Сам маштаб размах улады Гогенштаўфенаў стаў пагубным для белай нямецкай народнасці. Выдатныя імператары гэтай лініі былі зачараваны марай пра Карла-Вялікага Пан'еўрапейскую імперыю больш за стагоддзе марнавалі сілы немцаў на рэальнае зацвярджэнне сваіх тэрытарыяльных амбіцый. Ранейшая палітыка Отана Вялікага заключалася ў кансалідацыю нямецкай дзяржавы. Гогенштаўфенаў прыцягвалі пан'еўрапейскія канцэпцыі, спадчыніны камітэтам, які стаў Габсбургам. Агібель Гогенштаўфенаў пакінула Германію аслабленай без цэнтральнай сілы ў той момант, калі Англія і Францыя былі на парозе развіцця да той нацыянальнай дзяржаўнасці, якая ўрэшце рэшт была дасягнута пры Цюдорах і Валуа. Памылка палітыкі Гогенштаўфенаў выглядае яшчэ больш трагічным з нямецкага пункту гледжання, калі ўспомніць, што Вялікі «Drang nach Osten» немцаў праз Эльбу і вакол берагоў Балтыкі быў распачаты Тэўтонскім ордэнам падчас праўлення Фрыдрыха II, што гэты рух быў урэшце рэшт перапынены ў сваю больш шырокую магчымасць з-за аслаблення імпульсу з боку нямецкага цэнтра.

Паміж смерцю Фрыдрыха II у 1250 годзе і смерцю Марціна Лютэра ў 1546 годзе прайшло амаль роўна тры стагоддзі, хоць гэта даволі ўмоўнае падзеленне, яно дапушчальнае для мэтабагульнення. Гэты трохстагоддзевы сведчыць пра поўную трансфармацыю як у перспектывах, так і ў характары нямецкай народнасці. Існуюць тры асноўныя гістарычныя плыні, якія аказалі фундаментальны ўплыў на наступнае развіццё нямецкай гістарычнай жыццяздольнасці.

Па-першае, як нямецкая, так і паўночна-тэрытарыяльная гарады страцілі тую эканамічную перавагу, якой яны карысталіся ў Сярэднявеччы, калі яны вырасталі ўздоўж галоўнага гандлёвага шляху з усходу на захад паміж Еўропай і зантыйска-сарацынскім Усходам. Захоп Канстанцінопаля туркамі ў значнай ступені знішчыў дабрабыт усходніх рэгіёнаў уздоўж гэтага шляху, а адкрыццё Амерыкі Капскага шляху перамясціла цэнтр эканамічнай моцы ў краіны ўздоўж атлантычнага ўзбярэжжа — Іспанію, Партугалію, Англію, Францыю і Галандыю. Насамрэч, не будзе перабольшаннем сказаць, што Рэфармацыя ў Германіі, Трыццацігадовая вайна ў XVII стагоддзі мелі сваё карані ў жахлівым працэсе эканамічных зрухаў, якія, мабыць, адбыўся пасля гэтага зрушэння асноўных гандлёвых цэнтраў.

Другой вялікай гістарычнай плынню гэтага перыяду быў уздым Габсбургаў, у ролі Гогенштаўфенаў. Габсбург быў нямецкім князем з шырокай асабістай уладанняй на нямецкіх землях, але само іх становішча ў Аўстрыі — Эстэрмарк — на ўсходніх межах Германіі рабляла іх па сутнасці негерманскімі ў сваіх інтарэсах. Традыцыйная палітыка Габсбургаў даволі лёгка тлумачыць незвычайную нянавісць, якую пангерманцы

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

асабл ва нацысты, маюць на працягу ўсёй «аўстрыйскай тэоры». Габсбург, як ранн я Гогенштаўфены, л чыл сябе спадчынн кам Рымскай мперы прэтэндавал на сусветнае панаванне, ц, прынамс, у практычнай пал тыцы, на пан'еўрапейскае панаванне. Гэты дз ўны дом у розныя перыяды сваёй г сторы быў тальянскай дзяржавай, спанскай паўднёваамерыканскай дзяржавай, славянскай дзяржавай, дзяржавай з памкненням ў Аз — нават у Афрыцы, — але ён н кол не быў дзяржавай, якая свядома дазваляла чыста нямецк м нтарэсам да Габсбург. адыграл вял кую ролю на працягу чатырох стагоддзяў пасля заваявання Канстанц нопала туркам. Яны стрымл вал ваенны прагрэс турак на захад стал пераемн кам в зантыйск х мператараў у якасц галоўных цыв л затараў ва ўсёй Паўднёва-Усходняй Еўропе. Але х роля была гэтак жа каштоўнай для Еўропы, як катастроф чнай для ўяўлення пра нямецкую нацыянальнасць. Іх заклапочанасць М жземнамор'ем адклала на нявызначаны тэрм н любы працэс аб'яднання Герман, а х дынастычная пал тыка на практыцы прывяла да таго, што азначала падзел нямецкамоўных зямель.

Трэц м важным фактарам, як аказаў уплыў на разв ццё нямецкай г сторы, быў падзел нямецкамоўных зямель трансфармацыя ўсяго расавага характару насельн цтва, якое называла сябе немцам, што адбывалася ў перыяд з 1250 па 1550 год. Гэтая з'ява мела надзвычайнае значэнне, асабл ва кал ўспомн ць, што менав та ў той жа перыяд узн кл кансал давал ся так я нацы, як англ чане, французы спанцы, нават венгры, чэх паляк, Еўропа пачала набываць тыя формы, з як м мы знаёмыя зараз.

У часы Карла Вял кага адрозненн пам ж тэўтонам франкам не был вельм выразна акрэслены. Англ я, якая знаходз лася пад саксонскай гегемон яй, была ў значнай ступен нямецк м каралеўствам, тое ж самае можна сказаць пра Паўночную Італ ю пад уладай лангабардаў. Спачатку адбылося паглыннанне нямецк х элементаў у Англ, Усходняй Францы Паўночнай Італ. Гэты працэс фактычна завяршыўся задоўга да смерц Фрыдрыха II у 1250 годзе. На працягу наступных трохсот гадоў заходн я межы Герман был адсунуты да Рэйна. Так я рэг ёны, як Бургундыя Франш-Кантэ, станав л ся ўсё больш французск м менш нямецк м. Н дэрланды стал канчаткова негерманск м. Сфармавалася Швейцарыя, значнае нямецкае насельн цтва прывязалася да швейцарскай дэ. Важныя нямецк я маршы ў Аўстры стал неад'емнай часткай пераважна негерманскай Габсбургскай мперы. Вын к гэтых аддзяленняў дагэтуль маюць значэнне ў сучаснай еўрапейскай г сторы. Яны тлумачаць аўстрыйскае пытанне. Яны тлумачаць пытанне Эльзаса Латарынг — варожасць за рэг ён, як н кол цалкам не пераставаў быць нямецк м як н кол не станав ўся цалкам французск м. Яны таксама тлумачаць спробы нацыстаў адрадз ць пангерманскую свядомасць не тольк ў Аўстры Чэхаславак, але ў меншай ступен ў Галанды Дан, Швейцары Бельг.

Але ў той жа час, кал нямецк я моўныя межы адсоўвал ся да Рэйна, пакуль насельн цтва з найбольш сапраўднай нямецкай крывёю трансфармавалася ў швейцарскую, французскую галандскую, нямецкая мова нямецкая культура хутка распаўсюджвал ся на ўсход, першабытнае ненямецкае насельн цтва Паўночна-Усходняй Еўропы вучылася л чыць сябе немцам. Нямецкая калан зацыя на ўсходзе была справай Тэўтонск х рыцараў, як я заваявал празел тызавал славянск я ф нск я плямёны на ўсход ад Эльбы, а пазней за Одэрам, а таксама нямецк х ганзейск х гарадоў, як я займаў ся стварэннем гандлёвых цэнтраў уздоўж усяго ўзбярэжжа Балтык. У рэшце рэшт, нямецк прагрэс у гэтым к рунку быў стрыманы ваеннай моцай Польшчы, суперн цтвам скандынаўск х дзяржаў, вядома, пазней узн кненнем Рас як вял кай дзяржавы на пачатку...

васемнаццатага стагоддзя. Але гэта было вялікае дасягненне, асабліва калі ўлічыць, што гэтая мекенне завяршылася паміж трынаццатым і пятнаццатым стагоддзямі, калі цэнтральнагерманскае натхненне было слабым, а ў многія часы зусім адсутнічала. Роля ганзейскіх гарадоў Тэўтонскіх рыцараў у Балтыйскім рэгіёне вельмі адпавядала ролі Італьянскіх рэспублік і Лацінскіх рыцарскіх ордэнаў у Міжземнамор'і, як ім удалося падтрымліваць агрэсывную італьянскую палітыку на Усходзе ў той час, калі цэнтральнай італьянскай дзяржавы неснавала.

У паўправадзі сярэднявечнага «Drang nach Osten» («Націск на ўсход») крыецца другі элемент «комплексу фрустрацыі», які ляжыць у аснове сучаснай інтэрпрэтацыі немцамі гісторыі сваёй краіны. Нацысты, асабліва тыя, хто можна назваць «прускай школай», да якой належаў генерал Герынг і герцог Розенберг, пастаянна мкнуцца да адраджэння нямецкага пранікнення каланізаваных балтыйскіх зямель як кампенсцыі за абмежаванне нямецкіх памкненняў на Захадзе.

Найважнейшым вынікам сярэднявечнага «Drang nach Osten» стала стварэнне Прускай дзяржавы. Аўтахтоннае насельніцтва Прусыі было ў асноўным славянскага і польскага паходжання — найбольш прымітыўных прадстаўнікоў Паўночнай Еўропы, — змяшаных з ваяўнічымі беднымі элементамі, якія мільгравалі на ўсход з даўніх ачагоў нямецкай культуры. Прусы былі сфармаваны як народ у выніку двух стагоддзяў самай крыважэрнай вайны Сярэднявечча.

Рэфармацыя ў Германіі, якая ахоплівае большую частку гісторыі шаснаццатага і сямнаццатага стагоддзяў, у пэўных аспектах можа разглядацца як пераважна несвядомы рух расчараванага нямецкага нацыяналізму супраць панямецкіх — рымска-каталіцкіх канцэпцый Габсбургаў. Рэфармацыя завяршылася Трыццацігадовай вайной, якая разбурыла Германію амаль на стагоддзе пасля гэтага сур'ёзна падарвала ўладу Габсбургаў. Аднаўленне турэцкай улады, якое прадэманстравала аблога Вены ў 1683 годзе, было адным з вынікаў аслаблення Габсбургаў, Трыццацігадовая вайна, верагодна, прывяла да падаўжэння турэцкага панавання ў Паўднёва-Усходняй Еўропе больш чым на два стагоддзі.

Уздым французскай манархіі быў сур'ёзнай пастаяннай пагрозай для ўмацавання любога нямецкага адзінства. Франц І супрацоўнічаў з туркамі супраць Габсбургаў, менавіта Валуа першым пачаў выступаць за польскую барыкаду супраць Германіі на ўсходзе. У наступным стагоддзі менавіта Рышэльё сапраўды перасунуў нямецкія пешкі падчас Трыццацігадовай вайны. Вынікам яго палітыкі стала тое, што Германія на стагоддзе засталася на ласку Бурбонскай манархіі, пакуль узнікненне Прусыі Фрыдрыху Вялікім не ўвяло ў нямецкую палітыку зусім новую сілу.

З'яўленнем Фрыдрыху Вялікаму мы набліжаемся да сучаснай фазы нямецкай гісторыі — да барацьбы паміж Гогенцолернамі і Габсбургамі, паміж пратэстанцкай, напалову нямецкай Прусыяй, якая мкнулася быць нямецкай, і нямецкай Аўстрыяй, якая мкнулася быць ненямецкай — у дынастычных межах — панееўрапейскай, што было адной з галоўных, хоць і ўскосных, прычын апошняй вайны. Рэфармацыя была ў пэўных нямецкіх межах панямецкім рухам, яе можна таксама лічыць рэакцыяй на стан эканамічнай адсталасці, у які трапіла Германія ў выніку зрушэння гандлёвых шляхоў у XV стагоддзі. Валенштэйн, несумненна, найвялікшы немец свайго стагоддзя, меў шырокія, хоць і расплыўшыся, дэпанямецкае адзінства, ён сустрэў сваю смерць у выніку нтрыг з паўночнагерманскімі князямі супраць нтарэсаў Габсбургскага дому. Фрыдрых Вялікі сур'ёзна аспрэчваў гегемонію Габсбургаў у Цэнтральнай Еўропе і скарыстаўся слабасцю Францыі ў перадрэвалюцыйны перыяд, каб зламаць польскую барыкаду супраць Прусыі на ўсходзе. Напалеонаўская вайна была ледзь больш чым непрыемнай нтрлюдыяй у суперніцтве *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

пам ж дзвюма германск м дзяржавам . Их вын кам стала стотнае ўмацаванне паз цый Прус , бо яны аслаб л незалежныя княск я дынасты ў Герман дазвол л Прус ў першай палове дзевятнацатага стагоддзя прымус ць малыя дзяржавы да мытных саюзаў. Фрыдрых Вял к заваяваў С лез ю. Прымусовы ўдзел яго пераемн каў у кантынентальнай блакадзе падчас напалеонаўск х войнаў заклаў падмурак нямецкай вытворчай прамысловасц , якая была створана для запаўнення прабелу, як ўтварыўся пасля выключэння брытанск х тавараў. Мытныя саюзы аб'яднал з Прус яй старыя ганзейск я гарады, мадэрн заваная Паўночная Герман я супрацьстаяла Аўстрыйскай імперы , якая насамрэч была перажыткам эпох Адраджэння.

У 1866 годзе Аўстрыя была выц снута з Германскай канфедэрацыі перастала быць нямецкай дзяржавай. Прыкладна ў той жа час яна была выц снута з Італі , над якой яна фактычна дам навала да першай паловы дзевятнацатага стагоддзя, цяпер яна перастала быць тальянскай дзяржавай. Але тут можна наз раць дз ўную пал тычную гнуткасць дынасты Габсбургаў. Аўстрыя ў другой палове дзевятнацатага стагоддзя хутка ператварылася ў славянскую дзяржаву, якая к равала меншасцю нямецк х падданных, як я выпадкова жыл ў Аўстрыі Багем . Магчыма, Аўстрыя магла б выжыць як венгерска-славянская канфедэрацыя, кал б Франц Іос ф памёр раней, а Франц Фердынанд жыў даўжэй. Але стары імператар, як ён сказаў каралю Эдуарду, «н кол не мог забыць, што ён нямецк прынц».

На працягу дваццац гадоў, як я папярэдн чал вайне, у Аўстрыі ўзн к магутны панеерманск рух на чале з Карлам Лойгерам, папулярным бурм страм Вены, як сапраўды жадаў бачыць канец Габсбургскай імперыі манарх , а таксама аб'яднанне нямецк х частак імперыі ў межах Вял кай Германіі . Кал б было дасягнута панеерманскае рашэнне або «федэральнае» (славянскае) рашэнне эрцгерцага Франца Фердынанда, г сторыя Еўропы магла б атрымаць зус м ншы імпульс. Але Гогенцолерны фактычна занял месца Гогенштаўфенаў Габсбургаў. Апошн я практычна был ператвораны ў васальныя княз , з разв ццём пал тык Трайнога саюза Гогенцолерны проста надал новую с лу новы к рунак панееўрапейскай пал тыцы імператараў Свяшчэннай Рымскай імперыі .

Адольф Г тлер вырас у атмасферы паневрапейскай прапаганды даваеннай Вены, ў сва х пасляваенных творах ён горка асуджае тое, што ён л чыць антыгерманскай чыста дынастычнай кап тал стычна-манапал сцкай пал тыкай, якую ён прып сваў Гогенцолернам. Ён таксама выступаў супраць пал тык калан яльнай экспанс , якую распачал Гогенцолерны, якой дагэтуль прытрымл ваюцца старэйшыя нацыянал стычныя пал тык , так я як Гугенбург Шахт. Таму неабходна памятаць пра гэтыя дзве важныя тэндэнцы , як я к руюць пал тыкай нацыянал-сацыял стаў у дзеянн . Па-першае, нацысцкая пал тыка па сутнасц з'яўляецца нацыянальнай, бо яна з'яўляецца рэакцыяй на катастроф чную паневрапейскую пал тыку Габсбургаў Гогенцолернаў. У духу Б смарка, як абвясц ў, што «ўсё ўсходняе пытанне не варта коства аднаго памеранскага грэнадзёра», яна адмаўляе любыя амб цы падпарадкаваць негерманск я тэрыторыі нямецкай уладзе. З ншага боку, яна к дае выкл к усталяванай дзяржаўнай с стэме Еўропы, кал падкрэсл вае неабходнасць аб'яднання ўс х тэрыторый, населеных нямецкамоўным насельн цтвам, у структуру «Трэцяга рэйха».

Павярхоўна, панямецк я спробы нацысцк х дэал стаў аднав ць сваю дэал зацыю здаюцца несумяшчальным з захаваннем м ру ў Еўропе. Але, здаецца, гер Г тлер у асноўным мкнецца да прызнання таго факту, што Герман я пав нна л чыцца не тольк роўнай сярод вял к х дзяржаў, але што гэтыя дзяржавы пав нны таксама дапусц ць законнае пашырэнне Германіі , пры неабходнасц , знайсц шлях для яе пашырэння.

Няма н чога асабл ва амаральнага ў амб цыйнай нямецкай тэрытарыяльнай пал тыцы. На працягу апошніх пятнаццац гадоў мы цяrpел эксклюз ўную непах сную кантынентальную пал тыку французскай дэмакраты , а Л га Нацый у значнай ступен выкарыстоўвалася для садзейн чання разв ццю новай славянскай групы ва Усходняй Еўропе. Неабходна памятаць, што еўрапейск я межы заўсёды был надзвычай зменл вым , няма н як х г старычных падстаў л чыць хасабл ва пастаянным па сва м характары ў цяперашн момант еўрапейскай г сторы .

Ва Усходняй Еўропе славянскую групу — Польшчу, чэхаў балканск х славян, у адрозненне ад руск х, — трэба л чыць давол пастаянным элементам еўрапейскай г сторы . І Польшча, Багем я был сапраўды старэйшым дзяржавам , чым Прус я. З ншага боку, Рас я — гэта адносна нядаўняя з'ява, якая ўзн кла як еўрапейская дзяржава тольк ў пачатку XVIII стагоддзя. Гэта была справа рук двух вял к х к раўн коў — Пятра Вял кага Кацярыны Вял кай. Апошняя вайна зн шчыла справу Кацярыны, а рас йская мяжа была адк нута за Прыпяцк я балоты. Бальшав к зраб л шмат для падарвання як культурнай, так нацыянальнай асновы былой Рас йскай мперы . Стаб льныя нстытуты дэ был разбураны, мног я народы, як я складаюць Савецк Саюз, разв ваюць дэз нтэграцыйныя тэндэнцы з хуткасцю, якую звычайна не ўсведамляюць. Рас я станов цца пал тычнай н чыйнай зямлёй — факт, як , здаецца, вельм высока ацэньваюць японцы на крайн м усходзе.

У гэтай сувяз нядаўн нямецка-польск пакт набывае значнасць сведчыць аб магчымасц зус м новай арыентацы ў пал тыцы Балтыйск х дзяржаў. Як Герман , так Польшчы патрэбна тое, што можна вызначыць як прастора для «сялянскай экспанс ». Гер Г тлер ншыя прадстаўн к нацысцкай дэалог , так я як Дарэ Розенберг, падкрэсл вал , што нацысцкая Герман я мкнецца да пустых тэрыторый, дзе нямецк селян н можа апрацоўваць сваю зямлю, а нямецк я абшчыны могуць будаваць сваё жыццё як неад'емная частка Герман . Гэта зус м ншая канцэпцыя, чым «калан яльны мперыял зм» Гогенцолернаў сучасных кансерватыўных нацыянал стаў, так х як Шахт Гугенбург. Цяпер паспяховая вайна супраць Польшчы не вырашыла б нямецкую праблему «сялянскай экспанс », бо сама Польшча густанаселеная мае расце насельн цтва. Але абедзве кра ны маюць амб цы на Усходзе, як я был стрыманы ў XVII-XVIII стагоддзях шведскай нтэрвенцый ўздымам Раманавай мперы . Яны нядаўна ўспомн л пра магчымасц гэтых амб цый, кал немцы акупавал балтыйск я прав нцы падчас вайны, а паляк акупавал Укра ну ў 1920 годзе.

Укра нск я нацыянал сты, як я жадаюць аддзялення ад Рас , маюць вельм важныя сувяз з Берл нам Варшавай, магчыма, што гэтыя элементы могуць адыграць важную ролю ў фарм раванн асновы агульнай нямецка-польскай пал тык ў «далёкаўсходняй» Еўропе. Любыя перспектывы вайны, натуральна, выкл каюць трывогу, але здаецца в давочным, што найбольш прамы спосаб зраб ць будучую вайну непазбежнай у Заходняй Еўропе — гэта гнараваць не тольк нямецк я памкненн , але нямецк я патрэбы. А вызваленне нямецкай энерг на ўсход здаецца бясконца пераважнейшым за «затор» уздоўж Рэйна ў Аўстры , як з'яўляецца адз най канчатковай альтэрнатывай.

У нацысцкай Герман наз раецца надзвычай мала варожых пачуццяў да Брытан , , здаецца, няма н якай тэндэнцы нак роўваць аф цыйную прапаганду супраць Брытан , нягледзячы на надзвычай правакацыйную паз цью, якую займаюць некаторыя частк прэсы ў гэтай кра не, а таксама некаторыя пал тычныя групы з моманту прыходу нацыстаў да ўлады. Вядома, снуе рух аг тацы за вяртанне афрыканск х калон й Герман , але натхненне для гэтай аг тацы ў значнай ступен зыходз ць з цяпер ужо нязначных кансерватыўных нацыянал стычных колаў. Меркаванн могуць адрозн вацца адносна каштоўнасц гэтых канкрэтных калон й як для нас, так для немцаў, але сам гер Г тлер выказвае пагарду да «калан яльнага мперыял зму», як натхняе нацыянал стычны

Безумоўна, палітыка, заснаваная на «экспартным капіталізме» — а гэта палітыка, якая патрабуе калоній, — супярэчыць эканамічнай тэорыі «аўтархіянай дзяржавы», можна смела сказаць, што нацысты — прынамс, на сучасным этапе — не жадаюць вяртацца на афрыканскую арэну. Увесь акцэнт у прапаганды робіцца на аднаўленні сялянскага жыцця як асновы Аўтархіянай дзяржавы на неабходнасць далейшых зямель, геаграфічна прылеглых да Германіі, дзе нямецкі сяляны абшчыны могуць распаўсюджвацца развясці тое нямецкае карпаратыўнае жыццё, у якім нацысты бачаць пачатак канца ўсяго. Калі такая палітыка прыводзіць да канфлікту з дзяржавамі Інтэрэсам, якія не з'яўляюцца брытанскімі Інтэрэсамі, то наўрад ці Брытанія павінна весці крыжовы паход, каб захаваць недатыкальнасць самай разбэшчальнай тыраніі, якая калі-небудзь апаганьвала гісторыю чалавецтва.

¹ Хіба што падчас кароткага праўлення імператара Іосіфа II.

Сацыял-дэмакратыя ў заныпадзе Джона Бэкета

Аналіз вынікаў дадатковых выбараў пасля апошніх агульных выбараў паказвае, што Лейбарысцкая партыя павялічыла свой сярэдні рэйтынг падтрымкі ў параўнанні з 1929 годам амаль на 15 працэнтаў. У 1929 годзе яна атрымала 289 месцаў, маючы падтрымку пяці незалежных членаў, мела 294 месцы ў лобі. Трынаццаць дадатковых перамог далі ёй уладу. Згодна з дадзеным за 1929 год, тэмпы росту рэйтынгу, роўныя тэмпу росту дадатковых выбараў, былі дастатковымі, каб забяспечыць партыі вядучую парламенцкую большасць. Пры адсутнасці якога-небудзь значнага зруху ў бок фашызму на першых выбарах можна канчаткова зрабіць выснову, што няма ніякага фактару, які мог бы пазбегнуць такога парадку падзей. Адбудзеца звычайны ваганне маятніка, дзве каманды ў Палаце прадстаўнікоў памяняюцца месцамі, як футбольныя каманды ў перапынку.

Няма нічога больш забавнага, калі б не трагічнага, чым вывучаць розныя меркаванні нашых «нацыянальных лідараў» прэсы адносна верагоднага шляху развіцця падзей, калі парламент будзе кантралявацца лейбарыстамі. Яны вар'ююцца ад бачання Брытаніі на цалкам чырвоным маршруце з сэрам Стафардам у якасці крэўцы да лагоднага камфорту мсτέρα Грынвуда, доктара Далтана, які я малюе нам карціну Брытаніі нязмэннай, за выключэннем дабрабыту, з пярэдняй лавай неверагодна «джэнтльменскіх» суперменаў, якія павялічваюць арэндную плату ў Мэйфэры гэтак жа няўхільна, як яны згладжваюць трушчобы з прыгожага аблічча нашай краіны.

Вялікая трагедыя, чырвоная разруха дабратворная эфектыўнасць прадказваюцца па чарзе. Дэўна, што ні адзін з прарокаў не патурбаваўся ўважліва вывучыць прынцыпы сацыяльнай дэмакратыі, на якіх грунтуецца Лейбарысцкая партыя, лёс гэтых прынцыпаў (ці адсутнасць прынцыпаў) у кожнай краіне, дзе яны былі выпрабаваны. Гэта даследаванне, абавязкова раючыся на агляд мнулага Лейбарысцкай партыі бесстаронні аналіз характару дзейнасці яе лідараў, непазбежна прыводзіць да высноў, менш драматычных, але значна больш жахлівых, чым любыя з тых, якія мы ўжо разглядалі.

Мая мэта — сцвярджаць, што лейбарысцкі ўрад — гэта не рэвалюцыя, не эвалюцыя. Гэта бяздушнае краванне нікчэмнасцяў без якіх-небудзь крэўчых прынцыпаў; гэта азначае блуканне без кірунку ў хаосе лёгкадумнай няшчырасці; гэта азначае невыразную трывогу на фоне эканамічнай няўпэўненасці фінансавай панікi, якую ўзмацняюць нервовыя неспрактываваныя мінстры.

Без карысці для аўтсайдэраў, на лейбарыстаў можна спадзявацца, што яны будуць ляцавацца на вярхоўніках трывожыцца. Вынікам будзе не раптоўная катастрофа, з якой можна лёгка справіцца, а падрыхаваная жыццяздольнасць нацыі паскарэнне заняпаду з такой хуткасцю, што яе немагчыма будзе спыніць. Тэорыя сацыяльнай дэмакратыі сапраўды ўвасабляецца ў афіцыйнай апалогіі самой Лейбарысцкай партыі за 1933 год: «Мы маглі быць неэфектыўнымі, але мы ўсё гэтае час былі на правільным шляху».

З-за зменлівых эканамічных умоў, выкліканых велізарным прагрэсам у вытворчых сферах дзякуючы сучаснай тэхніцы, тры асноўныя дэмакратычныя — фашызм, камунізм і сацыял-дэмакратыя — змагаліся за перавагу ў святломсці цывілізаванага свету з 1918 года.

На першы погляд, сацыял-дэмакратыя найбольш прывабная. Камунізм патрабуе немагчымага.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

хваляванн ахвяры дзеля дасягнення вельм супярэчл вых вын каў. Фашызм закл кае да вышэйшага, самаадданага боку чалавека. Звычайны чалавек лян вы самаўлюбёны. Ён не хоча працаваць прымаць дысцыпл ну; перш за ўсё ён не хоча думаць прынос ць ахвяры дзеля добра расы. Сацыял-дэмакратыя абяцае задавальненне без болю, дэал зм без намаганняў, дабрабыт справядл васць без планавання. Больш эфектыўнай формы наркатыкаў для мас не было вынайздзена, наўрад ц варта здз ўляцца, што ў Рас , Італ Герман , дзе адчулася ўся с ла заве , выкл канай вайной, гэтыя народы звярнул ся да сацыял-дэмакратаў па выратаванне.

Месца не дазваляе падрабязна разглядаць з цытатам правал сацыял-дэмакраты ў гэтых кра нах. Яна не тольк не змагла ажыццявіць м рны пераход ад драпежн цкага кап тал зму да сацыял зму, як абяцала, але не змагла н найменшага стрымаць рабаўн ка, з як м, прынамс ў Герман , яна ўтварыла хутк трывалы саюз. Ва ўс х трох кра нах рабочыя апынул ся ў значна горшым станов шчы, чым да таго, як сацыял-дэмакратыя прыйшла да ўлады, ва ўс х трох кра нах гэтага ўрока аказалася дастаткова, каб яны адмов л ся ад так х формаў дэмакраты паспрабавал аднавіць свой прэстыж эфектыўнасць пад нацыянальным к раўн цтвам. Рас я, менш разв тая кра на, прыняла форму камун зму, якая хутка зн кае, у той час як Італ я Герман я, з больш высок м узроўнем цыв л зацы , звярнул ся да фашызму ў пошуках выратавання.

Вельм павярхоўнага разгляду сацыял-дэмакратычнай тэоры дастаткова, каб паказаць, што тое, што Тое, што адбылося ў гэтых трох кра нах, было непазбежным пав нна адбыцца ўсюды, дзе выкарыстоўваецца яго пал тыка.

Сацыял-дэмакрат — рацыянал затар дэмагог , у той час як яго партыя нязменна перапоўнена фракцыям , яе высок я пасады запоўненыя людзьм , як я могуць не мець чым рэкамендаваць, акрамя с лы павярхоўнай мовы. Яго найвышэйшыя пасады адкрыты для дэмагога тольк для яго. Гэтак жа, як яго прынцыпы расплыв стыя, а прынцыпы яго апанентаў выразныя, яго л дэрам не хапае фанатызму камун стаў або суровасц фашыстаў. Атрымайце ўладу шляхам галасавання — не ўлада раб ць што-небудзь, а ўлада займаць пасаду. Паабяцайце багатым бедным, што вы будзеце х сябрам. Скасуйце трушчобы абедайце з уладальн кам трушчоб. Павысьце заработную плату, але дайце тытулы дрэннаму працадаўцу.

Нацыянал зуйце банк , але падпарадкауйцеся банк ру. Перамажыце м жнародны кап тал прыв тальным пацалункам. Скарачайце ўзбраенн , умешваючыся ў справы ўс х ншых кра н. Гэта некальк найбольш падыходзячых лозунгаў для кандыдатаў ад Лейбарысцкай парты . Нядз ўна, што ў свеце змрочнай рэальнасц гэтая сумесь апартун зму, дэал зму в давочнай слабасц характару разбураецца кожны раз, кал на яе ўскладаюць адказнасць.

Вывучэнне г сторы Лейбарысцкай парты паказвае, накольк дакладна гэтыя тэндэнцы рэал зуюцца на практыцы; , ул чваючы больш познюю стадыю заняпаду ў згаданых кантынентальных кра нах, няма н чога больш уражл вага, чым параўнанне х нядаўняй г сторы з нашым уласным вопытам. Сацыяльныя эканам чныя цяжкасц прывял да шырокага прызнання неабходнасц змен у структуры нацы . Быў выпрабаваны, здавалася б, лёгк шлях сацыял-дэмакраты ; за м рушыў ўслед хаос карупцыя; давялося звярнуцца да л дэрства, памылкова названага дыктатурай.

Даследаванне нашай Лейбарысцкай парты паказвае дакладна тыя ж тэндэнцы , што ў вышэйзгаданых сацыял-дэмакратычных партый. Ц можа яе самы аптым стычны прых лын к сапраўды сцвярджаць, што ва ўс х перакананнях пал тыцы парты ёсць дзве паслядоўныя ноты? Нават кал б у нас не было звестак пра х папярэдн я перыяды к равання, як я б гэта пацвярджал , прамовы х л дэраў калонк ў Daily Herald утрымл ваюць усе магчымыя супярэчнасц . Сацыял стычная л га самы спакойны л дэр прафсаюзаў аб'яднаны ў сва м мкненн да перамог на выбарах, але немагчыма знайсц н воднага *****канвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

адз ны пункт адз нства ў х планах адносна к равання ўрадам пасля перамог . Наведвайце любы сход лейбарыстаў, дзе выступае больш за аднаго прамойцы, кал аратары выйдуць за рамк высокапастаўленых памкненняў перайдуць да практычнай пал тык , адразу ж выявляцца найбольш ярк я адрозненн .

Першая сапраўды буйная парламенцкая Лейбарысцкая партыя вярнулася ў парламент у 1922 годзе. Н кол , нават у «разрозненым парламенце» 1906 года, у Вестм нстэр не трапляла такая дз ўная калекцыя дз вацтваў. Лепшага ап сання, чым тое, што даў Скэнлан у сваёй кн зе «Заняпад падзенне Лейбарысцкай парты », нельга было даць: —

«Пал тыка, як нягоды, стварае дз ўных суседзяў, але можна з упэўненасцю сказаць, што н кол найгоршыя формы нягод не змагл аб'яднаць так я дз ўныя, разнастайныя тыпы, як я апынуў ся ўц снутым побач у нашым лейбарысцк м ложку ў парламенце 1922 года — кожны, хто меў крыўду, далучыўся да Лейбарысцкай . . . парты , перакананы, што яна снуе выключна для таго, каб выпраўляць ндыв дуальныя крыўды; кал як - небудзь багаты чалавек далучыўся да парты , ён ц яна адразу адчуваў , што х трэба прыняць у парламент, каб са скаргай можна было належным чынам разабрацца... успомн це спадара Эгертана Уэйка, Нацыянальнага я арган затара Лейбарысцкай парты , чыёй задачай было прасоўваць кандыдатаў, як казаў, што найбольшай бядой парты з'яўляецца перадаз роўка незадаволеных генералаў».

Увогуле, у Лейбарысцкую партыю трап л нейк я дз ўныя асоб ны... у кожнага была свая дзя: адны засяроджвал ся на зношаных конях, ншыя — на прыгнечаных меншасцях, пры ўмове, што гэтыя меншасц не был занадта бл зк я. Был генералы, як х не заўважыл падчас вайны як я хацел змян ць усю с стэму павышэння па службе. Іншыя (не генералы) был гатовыя прысвяц ць свой час энерг ю таму, каб дзень суботн быў святым; ншыя магл спакойна глядзець на цяжк я ўмовы, з як м сутыкал ся беспрацоўныя, але ахвотна разбурыл б партыю, кал б яна прапанавала дадаць у сп с хоць адз н рабочы клуб. Был тыя, хто верыў, што групавыя сустрэчы для штодзённага хадайн цтва перад Богам вырашаць праблему беднасц , а был тыя, хто не меў выразнага погляду н на што.

У 1906 годзе, кал некаторыя дэпутаты ад Лейбарысцкай парты намякнул свету на важныя пытанн , як м яны спадзявал ся прысвяц ць сваё парламенцкае жыццё, м стэр Бернард Шоу папрас ў прабачэння ў сусвету за тое, што кал -небудзь меў з м дачыненне. Няма н як х звестак пра тое, што ён сказаў у 1922 годзе.

Менш чым праз год гэты стракаты сход стаў аф цыйным урадам кра ны. Пасля некальк х месяцаў знаходжання на пасадзе кра на яго мгненна адх л ла ад пасады. Пяць гадоў праўлення спадара... Болду н падрыхтаваў нацыянальную свядомасць да любой альтэрнатывы, ў 1929 годзе лейбарысцк ўрад, якому не хапала ўсяго некальк х галасоў, як амаль заўсёды меў рэальную ф з чную большасць у выбарчых акругах Палаты прадстаўн коў, к раваў з дыскамфортам ганьбай на працягу двух з паловай гадоў, пакуль крыз с 1931 года не прывёў да х часовага электаральнага зн кнення.

У Рас Керанск ра ў быць асцярожным аж да таго моманту, як уцёк ад абуранага расчараванага народа, як звярнуўся да бальшав коў па к раўн цтва, якое ён н кол не адважваўся праяв ць. У Італ сацыял-дэмакраты заняў фабрык , не маючы планаў к раваць м , пакорл ва дазвол л фашыстам выгнаць зн шчыць сябе, бо яны давал тальянцам планы замест прамоваў дзеянн замест нтрыг. У Герман сацыял сты мел ўсю ўладу ў сва х руках у 1919 годзе, але ў жаху звярнуў ся па дапамогу да юнкераў ; дванаццаць гадоў сц скал ся ад Веймарскай канстытуцы ; а ў 1933 годзе, амаль без бляння пратэсту, саступ л месца Г тлеру дысцыпл наванаму к раўн цтву штурмавых атрадаў.

Нядз ўна, што былы англ йск дэпутат-сацыял ст п ша пра тое, што сацыял-дэмакратыя залежыць ад таго, ц н кол не дасягне ўлады. Гэты артыкул пачынаўся з папярэджання, што

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

Лейбарысцкая партыя павінна, калі чыбы дадатковых выбараў што-небудзь значаць, зноў атрымаць пасаду на наступных выбарах. Чытач можа спытаць, як, улічваючы вышэйзгаданыя факты, мільёны выбаршчыкаў могуць зноў прагаласаваць за лейбарыстаў. Адказ крыецца ў падступнай адгаворцы, якая прыводзіцца на кожнай платформе лейбарыстаў: — «У нас ніколі не было большасці».

Як бы дзіўна гэта не гучала, пераважная большасць электарату, здаецца, цалкам шчыра верыць, што калі б у 1929 годзе былі вернутыя яшчэ дваццаць прафсаюзных лідараў або нтэлгенцы сярэдняга класа, лейбарысцкі ўрад змог бы выканаць шматлікія разнастайныя ўтапачныя абяцанні, якія ён даў падчас сваёй перадвыбарчай кампаніі. Як адсутнасць большасці тлумачыць рабочым увядзенне прасоўвання праз Палату абшчын, часта супраць некаторых галасоў лідэраў кансерватараў, заканадаўства, якое вядуча накіравана супраць працоўнага класа, такога як Закон аб анамаліях Закон аб вугальных шахтах, я не прэтэндую на разуменне. Як прапаведзь класавай нянавісці аб'яднанне мас для знешчэння капіталізму маглі ператварыцца ў нястрымны снабжэнне паўзучае падпарадкаванне Лонданскаму Сістэме з-за таго, што дэпутатаў парламента 294 замест 307, застаецца загадкай, якая ніколі не будзе растлумачана.

Што б яшчэ ні было не так з Лейбарысцкай партыяй, яна значна зрабіла для вырашэння праблемы няёмкіх пытанняў. Яна выявіла, што лепшы спосаб — гэта адварнуцца ад х. Тлумачэнні саступаюць месца асуджэнням; выкладанне робіцца праз грымотнасць; невыкананне абяцанняў, дадзеных у мінулым, здаецца, больш чым прыкрываецца ў вачах электарату дадатковай шчодрасцю ў абяцаннях на будучыню.

Галоўны доказ таго, што лейбарысты не могуць крываць, крыецца не ў х правале, які, як ні было агідна ў мінулым, а ў псыхалогіі крывацтва даверліваасці х радавых супрацоўнікаў. Незвычайная паблажлівасць, якую ў Брытаніі заўсёды праяўляюць да тых, хто, як мяркуюць, дабраўся да высокага пасада, верагодна, тлумачыць дзіўны спосаб, з якім тыя, хто мае магчымасць ведаць праўду, пакідаюць без аспрэчвання прывабныя прэтэнзіі лідараў лейбарыстаў на незвычайныя стандарты праведнасці.

Спадар Макдональд, які лідар Нацыянальнага ўрада, сёння прытрымліваецца дакладна такой жа палітыкі, як тады, калі ён быў вельмі паважаным любімым лідарам лейбарысцкага ўрада. Адзінае адрозненне заключаецца ў тым, што гэтая палітыка больш паспяховая, таму што ён акружаны здольным людзям, а не неэфектыўным. Тым не менш, мы бачым, якія дары лейбарыстаў, якія ганарыліся тым, што дуць за менавіта 1931 года, цяпер лаюць асуджаюць яго за тыя ж метады, за якія я раней, калі ён х выкарыстоўваў, яны асуджалі ншых людзей за прэрэчанні. Стандарт сумленнасці настолькі нізкі, што былыя цяперашнія дэпутаты ад лейбарыстаў, якія раней стаялі каля яго дзвярэй у надзеі атрымаць магчымасць адчыніць х сказаць «Добрай раніцы», цяпер ванаваць ва ўсех злачынствах мінулага Макдональда, Томаса Сноўдэна. Адным дыханнем яны сцвярджаюць, што з'яўляюцца дэмакратычнай партыяй, а ў наступным кажуць, што ў парламенцкай групе амаль 300 моцных трох мужчын былі адказныя за тое, што яны цяпер асуджаюць як злачынныя ўчынкі.

Агульным прыкладам гэтай несумленнай прапаганды з'яўляецца заява, якая нязменна гучыць на платформах Лейбарысцкай партыі, што яны з'яўляюцца адзінай партыяй, якая публікуе баланс, х асуджэнне старых партый за карупцыю ў продажы ўзнагарод ўтойванні сакрэтных крыніц даходу. Многія члены партыі, несумненна, вераць гэтым заявам, калі робяць х. З іншага боку, многі мінута ведаць, што на працягу шэрагу гадоў лідэры атрымлівалі вялікія прыватныя падпіскі выкарыстоўвалі х па сваім меркаванні — падпіска, якія ніколі не ўлічваліся ў адной заяве. Лейбарысцкая партыя заўсёды асуджала пустую пышнасць тытулаў, але вывучэнне спісаў ганаровых званняў падчас яе знаходжання ва ўладзе не сведчыць аб х-небудзь зменах у традыцыйным спосабе складання гэтых спісаў. *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

Большая частка к раўн цтва лейбарыстаў свядома крывадушн чае ў гэтых пытаннях, а радавыя члены настольк неверагодна даверл выя, што цяжка не сцвярджаць, што яны заслугоўваюць таго к раўн цтва, якое маюць.

Як канец дэмакраты ? Пачынаючы з вывучэння г сторы сацыял-дэмакраты ў ншых месцах, наша даследаванне Лейбарысцкай парты ў Брытан пав нна прывесц нас да думк , што гэтак жа, як яна дэманструе ўсе рысы кантынентальных рухаў, так яе прагрэс непазбежна пав нен разв вацца ў тым жа ключы. Цалкам магчыма, што гэта зус м не абнадзейл вая думка. Кал нацыя не адумаецца ў вельм каротк час не атрымае мужнай практычнай альтэрнатывы, негатыўныя якасц Кансерватыўнай парты , якая пакутуе ад ф нансавых праблем, абавязкова прывядуць да таго, што ў Вестм нстэры будзе большасць лейбарыстаў. Кансерватары абавязкова ўтрымаюць лейбарысцк ўрад пры ўладзе як м н мум дванаццаць месяцаў. Электарат не зразумее, накольк дрэнныя лейбарысты, забудзе, накольк дрэнным быў кансерватызм у той час.

Таму першарадна важна, каб фашызм неадкладна прапанаваў гэтую альтэрнатыву. Нельга дапусц ць, каб траг чная г сторыя ншых кра н паўтарылася тут. Яны звярнул ся да канструктыўнага планавання аўтарытэтнага к раўн цтва як да апошняй магчымасц , кал неканструктыўная рэакцыя баязл вы сацыял зм пастав л х на мяжу катастрофы.

Лейбарысцк ўрад, як абяцае палепшыць станов шча мас, пасля прыходу да ўлады выяв ць, што шафа пустая. М нул часы, кал з л шку можна было знайсц некальк м льёнаў, каб адкуп цца ад рабочых. Раззлаваныя поўнай няздольнасцю лейбарысцкага ўрада дапамагчы м распаленыя безразважным характарам х прапаганды, рабочыя звернуцца да бунтаў камун зму як да выйсця. Устрыжаныя дз к м прамовам , як я раб л ся дзеля дасягнення пасады, нвестыцыйны клас падыме свае рог , што прывядзе да катастроф чных наступстваў для нашага эканам чнага станов шча. Сацыял-дэмакратыя сутыкнецца са сваёй г старычнай праблемай: — як задавол ць сва х прых льн каў, не атакуючы сва х апанентаў. У сацыял стычным крэда няма рашэння. Менш чым праз тры гады мы сутыкнемся з сапраўдным крыз сам, як зроб ць крыз с 1931 года вельм дробнай справай.

Ц можна верыць, што дэмакратыя, якой мы яе ведаем цяпер, перажыве гэтае няўх льнае дрэйфаванне да катастрофы? Фашызм пав нен мкнуцца пераканаць нацыю ў сва х планах зараз, а не тады, кал катастрофа нав сла над нам .

Лейбарысцкая партыя не можа к раваць, кал карпаратыўная дзяржава будзе адкладзена да таго часу, пакуль сацыял-дэмакратыя не збярэ свой ураджай хаосу, vyrатаванне нацы ўсё роўна будзе заключацца ў тым, што розумы людзей падрыхтаваны, а рух чорных кашуль кансал даваны.

Фашызм вайна, генерал-маёр Дж. Ф. К. Фулер

Т Погляд фашызму на вайну цалкам абгрунтаваны здаровым сэнсам, бо фашыст — рэаліст. Для яго бескарысна заліваць праблему вайны словам анафемам, як гэта часта робяць тыя, каму ўдалося пазбегнуць апошняй, бо эмацыянальнасць — гэта антытэза рэалізму. Ён адкрыты для вывучэння праблемы, як лекар аглядае пацыента, але ён адмаўляецца паддавацца «славе» з аднаго боку або «жаху» з другога.

Калі праблема вырашальная, яна будзе вырашана навукова, гэта значыць шляхам пошуку сцэнарыяў, захавання бесстароння розуму праца ў парадку. Істэрыяй гэта дакладна не вырашыць.

Вывучыўшы вайну г. старычна псыхалагічна, фашыст прыходзіць да высновы, што ў пэўных абставінах войны неабходныя, а ў іншых — не. Таму ён вырашае, што абставіны з'яўляюцца галоўным фактарам, што менавта яны ствараюць войны, што, так мчынам, сама вайна — гэта не хвароба, а хутчэй культ нацыя хварав тага стану мору. Гэта не мкроб, гэта лхаманка, выкліканая мкробам. Без гэтай лхаманкі пацыент мог бы лёгка памерц ад унутранага атручвання, але калі яго тэмпература падымецца вышэй за пэўную адзнаку, ён абавязкова страціць прытомнасць; у любым выпадку, ён, верагодна, будзе фізічна аслаблены, калі яго хвароба скончыцца. Вывадаць трэба не лхаманку, а яе прычыну. Таму фашыст кажа: «Я буду вырашаць гэтую праблему прычына, пакуль яе прычына прычыны не будуць лквдаваны, я буду трымаць у руках запас хірургічных інструментаў лекаў, свае флоты, армію паветраныя флоты, бо не бачу прычын спадзявання на лянэнне верайнішае шарлатанства. Так мчынам, я не буду мець нічога агульнага з пацыфісцкім вядзьмарствам, якое спадзяецца на заговоры, чары пакты». Менавта па гэтай прычыне ён адмаўляецца адцягвацца ад сваіх пошукаў праўды раззбраеннем падобным адцягваючым манпуляцыям, бо зброя сама па сабе не можа выклікаць войнаў гэтак жа, як шчypцы скальпел сам па сабе не могуць выклікаць хваробы.

«Таму, — кажа фашыст, — давайце разгледзім пытанне мору, бо ў незадаволенасці мрам будучы выяўлены прычыны вайны, пакуль яны не будуць лквдаваны, я не збараюся выкдваць свае хірургічныя інструменты. Насамрэч, чым больш стэрычным становяцца прыхільнікі мору, тым больш я ўпэўнены, што вайна вернецца, таму я паклапачуся пра тое, каб мае інструменты лекбылі найлепшымі з даступных».

Затым фашыст звяртаецца да эпохі, у якой мы жывем, бо менавта з гэтай эпохі ўзнікне наступная вайна, вывучыўшы яе бесстаронна, ён прыходзіць да высновы, што сёння снуюць дзве асноўныя прычыны вайны, а менавта: перанаселенасць фіскальна-эканамічная анархія. Менавта яны спараджаюць ваенныя прычыны — неабходнасць заваёўваць, тэрытарыяваць ўстанаўліваць непрыступныя межы.

Першую з гэтых двух асноўных прычын ён разглядае наступным чынам: як бы сумна прыкра гэта ні было, фактам застаецца тое, што галодны чалавек аддае перавагу крадзяжу ежы, каб парушыць закон, чым памерц ад голаду. У кожнай цывілізацыі заванайнецывілізацыі заванайкрацілічцы, што чалавек мае права абараняць сваё жыццё; дык чаму ж гэты чалавек павінен забіваць сябе голадам, калі ён можа захаваць сваё жыццё крадзяжом? Так мчынам, калі краіна перанаселеная, перад ёй стаяць два шляхі: яна можа скончыць жыццё самагубствам у грамадзянскай вайне або акупаваць суседнюю тэрыторыю, што азначае вайну, калі яна не заселеная.

ап'янемым пактам пацыф стам . Гэта факты, як я немагчыма абвергнуць. Ул чваючы перанаселенасць Япон ,
недарэчна, каб Л га прэрэчыла супраць японскай экспанс . Значна разумней было б штогод адпраўляць у гэтую
кра ну некальк тысяч тон кантрацэптываў.

Тая ж праблема ста ць перад нам ў Інды : ёсць «Белая кн га» ц не, але кал ндыйцы будуць працягваць
размнажацца з цяперашн м тэмпам , кал тольк пашырэнне не стане магчымым, да канца гэтага стагоддзя
Індыя мус ць выбухнуць. У 1921 годзе яе насельн цтва складала 320 м льёнаў, а ў 1931 годзе — 350 м льёнаў. Пры
так х тэмпах росту ў 2001 годзе яно складзе каля 700 м льёнаў, кал Мары Стоўпс не возьмецца за справу або на
кожнай сцябл не кукурузы не вырастуць два катах , катакл зм асуджаны. Гэта факт, як нельга сцерц н як м
пярочарн лам, н набожным словам ; так м чынам, фашыст працуе на падставе фактаў — ён рэал ст.

Звяртаючыся да другой з дзвюх асноўных прычын, фашыст адразу сутыкаецца з тым, што абвешчаецца
«эканам чным нацыянал змам», як мног я л чаць населеным д'яблам забастоўк . Н кол не зачараваны
словам ц мёнам , пры вывучэнн гэтага ён выяўляе, што насамрэч маецца на ўвазе анарх чны гандаль, як ў
л беральнай дэмакраты л чыцца ерассю: раб , што хочаш, падманвай, хабар, барацьб , д'ябал забярэ самага
апошняга. Рынк замежныя пазык займаюць значную частку гэтай бяскроўнай вайны, якая скарачае кашальк .
Я коротка разгледжу х па чарзе.

Пакольк сёння ўсе кра ны вырабляюць больш, чым яны могуць куп ць пры снуючай ф нансавай с стэме,
сусветная вытворчасць перавышае сусветны попыт. Так м чынам, рынк становяцца прычынам канфл ктаў
пляцоўкам для звальнення незадаволенасц , а таксама тавараў. Пакольк , в давочна, што немагчыма, каб кожная
кра на прадала больш, чым можа куп ць, прыватныя нтарэсы ўцягваюць урады сва х кра н, а ўрады бразгаюць
мячам , каб запалохаць адз н аднаго — х бразганне з'яўляецца абразам штодзённай прэсы. Прагнасць спараджае
зайздрасць, зайздрасць — запал нянав сць, потым адбываецца нейк нцыдэнт, як выбухае назапашаным
эмоцыям , ўзн кае вайна. Прыкладна тое ж самае адбываецца ў барацьбе за сырав ну.

Яшчэ больш магутнай прычынай з'яўляецца барацьба пам ж буйным цэнтральным банкам за ф нансавы
кантроль. Кал тавары нельга аплац ць таварам , даўжн к вымушаны прыняць пазыку адразу ж трапляе ў
ф нансавое рабства. Як кажа адз н п сьменн к пра м жнародных ф нанс стаў: «Больш, чым любая ншая с ла,
выпушчаная ў хаосе сучаснага свету, яны прывял да вайны». Пасля таго, як яны апынул ся ў х уладзе, ёсць тольк
два спосабы выбрацца з гэтага: адмова або барацьба. Пакольк першае азначае банкруцтва ганьбу, звычайна
звяртаюцца да другога.

Так м чынам, з-за прагнасц эмацыянальнасц , уласц вых масавым дэмакратыям, зброя разглядаецца не як
х рург чныя нструменты, а як стрымл вальныя кашул нацыянальнай м жнароднай незадаволенасц . З яе
дапамогай стрымл ваюцца ўнутраныя рэвалюцы тэрарызуюцца варожыя суседз не дзеля падтрымання
справядл васц , а дзеля падтрымання прагнасц . Зноў жа, ад тарыфнай сцяны да ўмацаванай мяжы ўсяго адз н
крок, кал снуючая мяжа слабая, ёсць усе падставы шукаць ншую, больш мацную. У м нулым моцныя
абарончыя межы шукал ся для таго, каб забяспечыць нацыянальнае снаванне, цяпер жа х шукаюць для
забеспячэння м жнароднага л хварства.

11 л пеня 1933 года спадар Чэмберлен заяв ў у Палаце абшчын: «Мы сам ўсё яшчэ прытрымл ваем ся
меркавання, якога прытрымл вал ся ўвесь час, а менав та таго, што галоўныя праблемы, ад як х сёння пакутуе
свет, маюць м жнароднае паходжанне што х можна вырашыць тольк шляхам м жнародных дзеянняў
пагаднення». Што да х паходжання, ён мае рацыю, але, пакольк Сатана мае асабл вую непрыязнасць выганяць
Сатану, фашыст больш чым сумняваецца ў яго лячэнн . Вось чаму ён не верыць у дамовы аб раззбраенн , м рныя
пакты м жнародныя пал цэйск я с лы, пра як я спачатку гавораць наываварат, а потым звонку ўнутр члены
Л г Нацый або яе прых лын к .

Літа не выступае за мёр, яна выступае за статус-кво: яна выступае за мёр, нэрцыю, а не за змену рэальнасці. Свет рухаецца, мы павінны рухацца разам з ім; няма прыпынку без гніення, а гніенне спараджае вайну, бо яно разбурае цывільзацыю. Напрыклад, разгледзім праблему Аўстрыі, якая ў цяперашні час з'яўляецца цэнтрам еўрапейскай гнілы: у 1918-1919 гадах вялікая імперыя была скасавана да невялікай дзяржавы з велізарным капіталам; гэта значыць, з пазіцыі мільянера ператварылася ў жабрака, якому ўсё яшчэ трэба плаціць за свой дом — Вену — за мільянерскую арэнду. У 1931 годзе Германія прапанавала стварыць Мытны саюз, Францыя, адчуваючы, што яе вось-вось разбураць, адразу ж вырашыла тарпедаваць гэты Саюз з дапамогай гэтай нязменнай зброі разбурэння — Савета Літвіна. Па сутнасці, эканамічнае пытанне, яно было перададзена на вырашэнне ў Пастаянную палату міжнароднага правасуддзя, расцягнута на палітычную дыбу, прычым лябёдкамі кравалі, сярод іншых, Сальвадор, Куба, Калумбія і Коста-Рыка — як я тады знаходзіліся ў стане адкрытай анархіі. Калі б Куба ці Сальвадор прагаласавалі «так», Саюз стаў бы ўжо фактам; паколькі ж адзінаго не прагаласавалі, яго не дазволілі.

Гэта разумна ці вар'яцтва? Ці гэта шлях да аб'яднання свету ўстанаўлення вечнага міру? Было б разумней больш сумленна, калі б Літвін абвясціў: «Аўстрыя — немагчымая краіна, яна — жабрачка Еўропы, калі ёй не дазваляць гэты саюз, мы павінны захаваць яе штогод плаціць ёй дапамогу ў мільёны фунтаў». Нават тады якое права мела б Літвін меркаваць, што аўстрыйцы — горды народ — хочуць жыць у богадзельні; бо ўсё, чаго яны хацелі, — гэта самавызначэнне, яны ўсё яшчэ хочуць яго, але не могуць яго атрымаць, бо яны вымушаны жыць не пад урадам, як яны самі абралі, а пад карумпаваным дэспатызмам.

Фактычна, Аўстрыя перашкаджаюць рэальна заваць свой законны лёс, навязваючы ёй таемныя міжнародныя паліцэйскія службы — міжнародныя службы грошай, якім не трэба купляць замежных наймитаў, бо яны заўсёды могуць наняць мясцовых. Менавіта такую службу, дэнацыяналізаваную разбойніцтвам, адзіным стымулам якой з'яўляюцца грошы, мкнуцца навязаць свету Літвін і Нацыі, Рух Новай Садружнасці заганяючы капіталізм. Калі б яны маглі гэта зрабіць, рана ці позна вынікам стала б катастрофічная рэвалюцыя, якая б скончылася сусветным бальшавізмам. Ці гэта тады хі канчатковая мэта?

І ўсё ж, нягледзячы на гэтае вядомае палітычнае махлярства, фашыст найбольш прэчыць супраць падступнай маральнай атакі, якая распачынаецца пад прыкрыццём дымавой хмары набожных банальнасцей стэрычнага крывадушша супраць усяго мужага духоўнага ў чалавечстве. Гонар, цнота, вера ў што-небудзь больш высакароднае, чым простае жыццё, павінны падпарадкоўвацца міжнародна-прававому кантролю. Але ці з'яўляецца мёрца падтрыманне мёрца любой цаной гэтай жыццё? Ці няма ў гэтым свеце не чаго даражэйшага за жыццё? Ці людзі — толькі жывёлы? Разам з Джэймсам Марціно фашыст лічыць, што:

«Павага да чалавечага жыцця ператвараецца ў амаральнае далапаклонства, калі яно лічыцца больш свяшчэнным, чым справядлівасць права, калі вядома, што крыві становіцца больш жахлівым, чым выгляд спусташальных тыраній і трыумфальных крывадушнасцей... няма не чаго больш слабага ці самагабнага, чым калі людзі, якія з'яўляюцца грамадзянам дзяржавы, заяўляюць, што, са свайго боку, яны маюць намер цаніць жыццё вышэй за справядлівасць. І калі надыдзе дзень, калі народы будуць задаволены тым, каб падаваць кожную спрэчку, незалежна ад яе паходжання, на рашэнне суда, магчыма, гэта не значыць, што свет стаў лепшым, а тое, што людзі сталі больш падлымі і кчэмнымі, таму што больш няма не чаго, што было б для іх даражэй за жыццё».

Жыць — гэта памкненне прыроды; але жыць праведна, гэта значыць у адпаведнасці з нашым глыбокім перакананнем, — гэта, безумоўна, аснова ўсёй маральнасці. Ці можа чалавек, які верыць, што ён адлюстроўвае волю Бога, прадставіць сваю веру на суд паліцыі? Таму «Жыць небяспечна» выглядае больш высакародным больш справядлівым дэвізам жыцця, чым

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

«Бяспека перш за ўсё», якая, калі яе ўжыць да сэрца чалавека, не можа дасягнуць нічога новага, акрамя як выхавання расы дэдухоўленых еўнухаў.

Такім чынам, у фашызме фашызму жыццё разглядаецца як сродак для дасягнення мэты, а не як сама мэта. Асоба смяротная, але дзяржава, не толькі маса асоб, але тое, што высакародна, натхняе натхняе ў хісторыі, двума словам — нацыянальная духоўнасць, несмяротная бясконца большая. Менавіта для гэтага кожны чалавек павінен жыць, не толькі для таго, каб падтрымліваць яе, але каб падтрымліваць яе сваім жыццём, думкамі дзеяннямі. Гэта барацьба за тое, што трэба зрабіць, а не проста адзначэнне таго, што ўжо дасягнута. Калі ў гэтым духу яшчэ ёсць нешта ад актыўнасці дзяка, то хвала нябёсам, што яшчэ няма нічога ад нерцы фермерскай свінні.

Дзякуючы гэтаму дынамізму, гэтай сутнаснай мужнасці, фашызм выступае за мёртвых, тым не менш ён не баіцца вайны, бо ўсё, чаго ён баіцца, — гэта бяздзейнага жыцця. Таму крэда фашыстаў адносна мёртвых вайны гучыць наступным чынам:

Законнай мэтай вайны з'яўляецца больш дасканалы мёртвы, бо вайна — гэта хірургічны інструмент.

Законным аб'ектам мёртвых з'яўляецца больш дасканалы чалавек, бо мёртвы — гэта творчы інструмент.

А законнай мэтай чалавека з'яўляецца больш дасканалы свет, бо чалавек — гэта боская прылада.

Як ён пераўтварае гэтае крэда ў дзеянне, бо без дзейнасці не можа быць адраджэння? праблема, якую я зараз разбіраю.

Гісторыю канфліктаў можна падзяліць на дзве вялікія групы — унутраныя рэвалюцыі і знешнія войны; першая спрыяла другой, а другая — першай. Зараз я разгледжу першую.

Фашыстскае наступнае: міжнародная незадаволенасць — гэта толькі сума незлуччых нацыянальных незадаволенняў. Калі параўнаць свет з домам, то з-за таго, што яго цэгла раствараецца, яго падмурак заўсёды прасядае, а сцены абвальваюцца. Таму першая праблема ўстанаўлення творчага сусветнага мёртвых для кожнай нацыі — прывесці ў парадак свой дом; бо пакуль нацыя знаходзіцца ў стане ўнутранай гнілы, як толькі крызіс стане непазбежным, хітлеравы палітык будучы спрабаваць захаваць сваю ўладу, нават раваўшы незадаволенасць вонкі, гэта значыць ад дому да замежных спраў. Гэта самы старажытны самы верны шлях да вайны.

Выдатным прыкладам гэтага з'яўляецца пасляваенная Францыя. Яе састэма краваня цалкам карумпаваная, дык што ж робяць яе палітыкі? Каб адцягнуць увагу насельніцтва, яны гучна абвешчаюць, што Францыя знаходзіцца ў небяспецы, і пнатызуюць народ словам «бяспека». Калі б можна было абараніць Францыю ад любой формы нападу, ці былі б французскія палітыкі ўдзячныя? Не, яны б жахнуліся, бо зразумелі б, што, паколькі народу тады не будзе чаго баяцца замежнай вайны, яны б звярнулі сваю ўвагу на ўнутраныя рэформы рэвалюцыю. «Бяспека» на самой справе — гэта не шчыт, які трымае перад Германіяй, а куленепрабавальны панцыр, пад якім поўзае Стаўскі.

Нягледзячы на тое, што амаль у кожнай краіне прычына незадаволенасці мае эканамічнае паходжанне, яе праява, як павінна быць, маральная. Беднасць спараджае не толькі галечу, але пачуццё несправядлівасці. Тое, што ў эпоху патэнцыйнага дастатку ўсё яшчэ павінна знаваць рэальная празмерная беднасць, выглядае злачынствам, калі ўрад успрымаецца як збор бандытаў, чалавек, які пакутуе думае, пачынае верыць у сваё права зрынуць яго. Гэта фундаментальная прычына ўсіх сацыяльных рэвалюцый. Пазбаўленне справядлівай долі ў вытворчасці з-за састарэлай састэмы размеркавання — гэта не што новае, як рабаванне. Калі ў ваш дом уварвецца злодзей і пагражае вашаму жыццю, вы маеце права абараніць яго.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

нават коштам сва х уласных. Адчайны чалавек глядзць на пал тычнае забойства пад падобным вуглом, кал ён разумее, што менавіта фанасі выкарыстоўвае палтыка як пасярэдніка паміж мільёнамі, што ён лачыць сваёй законнай доляй багацця, мы можам чакаць першага падзення, як калі-небудзь адбываўся ў гэтых сторах банкруцтваў.

Фашыстскае: чаму вырашаць гэтую праблему фанасі анарх сацыяльнай анархіяй? Чаму б замест гэтага не вырашыць яе эканамічнай рэарганізацыяй? Беднасць, адпаведна, рэвалюцыя ствараюцца няправільным размеркаваннем багацця, гнелай састанмай фанасі, скарачэннем заробтнай платы, ростам цэн агульным значэннем узроўню жыцця; чаму б тады не арганізаваць нацыянальную прамысловасць так, каб яна магла кантраляваць сябе, выказваць сябе рэфармавацца? Гэта не сацыялізм, у якасці дзяржава кантралюе працу, бо кантроль над прамысловасцю, пра якую тут гаворыцца, ажыццяўляецца тым, хто стварае падтрымлівае працу. Гэта насамрэч самая чыстая форма кааператыўнай дэмакратыі, якую палітычныя дэмакратыі ніколі не спрабавалі рэалізаваць. Гэты кантроль фашыстаў мае намер усталяваць з дапамогай карпаратыўнай дзяржавы. Прамысловасць будзе падзелена на самаконтруючыя групы, кожная з якіх абярэ прамысловую карпарацыю, якая складаецца з працадаўцаў, рабочых і спажываўцаў. У такой арганізацыі класавая барацьба, забастоўкі і лакаўты не могуць знайсці месца. Замест таго, каб змагацца за павышэнне заробтнай платы, мэтай будзе павышэнне ўзроўню жыцця па меры таго, як навука прамысловасць павялічвае вытворчыя магутнасці. Што гэта азначае? Гэтая эксплуатацыя будзе заменена арганізацыяй, будзе створаны новы грамадскі арганізм.

Пасля таго, як дабрабыт усталяваны, наступным крокам будзе ўдыхнуць дух новага жыцця ў эканамічны пыл. Паколькі чалавек часткова фізічны, часткова маральны і часткова інтэлектуальны, то грамадства людзей часткова эканамічнае, часткова культурнае і часткова палітычнае. Так мы чынам, як і ў сам чалавеку, эканамічныя фактары павінны быць згрупаваны ў органы канечнасці; гэтак жа культурныя фактары павінны быць амаль цалкам пакінуты асобным людзям, а палітычныя павінны мець уладу над усімі. Пад гэтым я маю на ўвазе, што асноўная дзейнасць палітык будзе заключацца ў рэгуляванні адносін паміж асобнымі людзьмі і групамі, а таксама ў краванні гэтым органам канечнасцяў, нацыянальным службам, якія могуць кантраляваць.

З гэтага мы можам зрабіць наступную выснову: што прыватнае жыццё асобных людзей будзе максімальна свабодным; што дабрабыт груп работнікаў будзе залежаць ад арганізацыі ў адпаведнасці з функцыямі, што краванне цэлым будзе ажыццяўляцца людзьмі з высокім інтэлектам, ведам і вопытам. Іншымі словамі: культурнае жыццё індывідуальнае, эканамічнае — калектыўнае, а палітычнае — дырэктыўнае і аўтарытарнае. Калі гэтыя тры групы дзейнасці — самавыяўленне, групавое самавыяўленне і нацыянальнае самавыяўленне — працуюць разам, узнікае найвышэйшая эканоміка культурнага, эканамічнага і палітычнага жыцця. Гэтая эканоміка — сапраўдная свабода, а свабода ад незадаволенасці — падмурак нацыянальнага мару.

Цяпер я перайду да другой паловы праблемы вайны, гэта значыць ад нацыянальных рэвалюцый да замежных войнаў, тут мы зноў выяўляем, што сапраўдны мар павінен быць усталяваны на эканамічнай аснове.

Што з'яўляецца гэтай асновай сэнна? Анархія золата, краевугольны камень снуючых міжнародных нацыянальных грашовых састанэм. Каб атрымаць золата або стварыць залатыя валюты, краіны павінны мець актыўныя «спрыяльныя» гандлёвыя балансы. Тая, хто дасягае поспеху ў гэтым, можа альбо здабываць золата ў краіні з «неспрыяльным» балансам, альбо прымушаць іх пазычаць розніцу ў выглядзе пазык. Як жа адзінаўтар па гэтым пытанні: «Замест таго, каб гандляваць таварамі і паслугамі дзеля ўзаемнай выгады, краіны вымушаны змагацца зубамі і пяццю за «спрыяльныя» балансы, г.зн. золата, пад пагрозай апынуцца ў прыніжальным жаласным становішчы ў залогі сваіх паспяховых канкурэнтаў». Гэта прамы шлях да вайны, таму што, як я ўжо адзначыў, акрамя адмовы, толькі вайна можа адмянуць гэтае рабства. *****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вадзяных знакаў*****

В давочна, што рашэнне гэтай праблемы заключаецца ў адмове ад золата як меры багацця ў тым, каб заснаваць валюту на рэальным багацці, а не на адным тавары, як можна кантраляваць, а на ўсёх таварах з рынкавай вартасцю. Тады экспарт павінен будзе аплачвацца мпартам, накшчэн стане падарункам для краіны, якая яго атрымлівае. Як кажа вышэйзгаданы аўтар: «Субсідзіраваны дзяржавай экспарт тады стане бессэнсоўным». Тарыфы, паколькі яны выключаюць мпарт, будуць у той жа ступені перашкаджаць экспарту. Абмен будзе нязменна факсаваны, што ласкавае спекулянта, страх перад ласкавым знешнім.

Я не магу тут падрабязна апісваць, як трэба ласкавае даваць снуючую фанасавую анархію; але в давочна, што ў дэмакратычных урадах, улада як х залежыць ад нтарэсаў забабонаў залатога стандарту фанасаў, рашэннем можа быць толькі катастрофа. Паглядзіце на механізм, як снуе ў гэтай краіне як быў бы закліканы правесці такую складаную рэформу. Прэм'ер-мністр павінен перадаць праблему Кабінету міністраў, а Кабінет міністраў — Парламенцкай партыі, а калі ўлады прыйдзе Лейбарысцкі ўрад, то Парламенцкая партыя павінна перадаць яе Кангрэсу прафсаюзаў Канферэнцыі Лейбарысцкай партыі, у той час як за ўсім гэтым сходам стаяць зацкаўленыя бакі.

Пры фашысцкім урадзе, пасля таго як эксперты разгледзяць пытанне, прэм'ер-мністр скажа «так» ці «не». Калі «так», то мера стане законам. І калі ншыя краіны будуць зацкаўлены, што наўрад ці не адбудзецца, калі яны знаходзяцца пад крэўнацтвам фашыстаў, то пры тым жа механізме прыняцця рашэнняў хуткае пагадненне стане магчымым.

Калі ў якасці аргумента пагадзіцца з тым, што гэтая фундаментальная прычына вайны ласкавае даваная, то застаецца тое, што можна назваць бяслагоднай прычынай, а менавіта перанаселенасць, на якую ніякая эканамічная перабудова не можа непасрэдна паўплываць, бо яна знаходзіцца па-за кантролем урада.

У краінах з высокім узроўнем жыцця гэтая праблема аўтаматычна вырашаецца зніжэннем нараджальнасці. Але ў краінах з нізкім узроўнем, гэта значыць у краінах, дзе прамысловая цывілізацыя не цалкам развіта, на працягу многіх гадоў можна чакаць павелічэння нараджальнасці. Звяртаючыся да сусветнай статыстыкі, мы бачым, што ў той час як у Заходняй Еўропе прырост насельніцтва змяншаецца, ва Усходняй — не, у той час як у Расіі на вялікіх прасторах Азіі ёсць месца для соцень мільёнаў людзей. Калі Азія стане індустрыяльнай заванай па тых прынцыпах, як я зараз усталёўваюцца ў Расію, можна амаль не сумнявацца, што гэтыя сотні мільёнаў народзяцца што надыходзіць час, калі перанаселенасць вымусіць да экспансіі на захад. Што гэта азначае? Нешта новае, як міжкантынентальную вайну паміж Азіяй і Еўропай. Каб падрыхтавацца да гэтай вайны, еўрапейскія нацы павінны спыніць свае міжусобныя сваркі аб'яднацца, яны ніколі не аб'яднаюцца, пакуль не падзяляюць эканамічныя фанасавыя незадаволенасці. Калі ўсходнееўрапейскія нацы не могуць знайсці месца ў межах сваіх межаў для свайго расце насельніцтва, то з двух ласкавае меншае — гэта тое, каб х экспансія адбывалася на ўсход, а не на захад. Такое пашырэнне не толькі будзе праходзіць па ласкавае найменшага супрацьву насельніцтва, але будзе накіравана ў бок, а не ад найвялікай ваеннай пагрозы, якая калі-небудзь можа пагражаць заходняй цывілізацыі.

З гэтага кароткага экскурсу ў будучыя магчымасці мы бачым, я думаю, пераканаўча, што праблему вайны нельга вырашыць мільённымі пактамі і шматслоўнымі канвенцыямі. Гэта рэальная актыўная праблема, часткова якую можна вырашыць шляхам арганізацыі, а часткова — абараніць толькі аб'яднаная ваенная магутная Еўропа.

Паколькі в давочна немагчыма, каб фашызм у адзін ночку кантраляваў лёс Еўропы, нават калі ён прыйдзе да ўлады ў гэтай краіне, найбольш важнай ваеннай праблемай, якая стаіць перад намі, з'яўляецца бяспека абарона нашай імперыі. Мы знаходзімся тут, на сваёй зямлі ў пэўных умовах...

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

вызначаныя абмежаванні можа будаваць як заўгодна. Гэта азначае, л дэрства дзеянн .

Паколькі ўцыв л заванай кра не матэрыяльнай асновай усёй ваеннай моцы з'яўляецца эканамічнае багацце, першай праблемай імперскай бяспекі з'яўляецца развіццё Імперыі. Аднак можна сказаць, што, паколькі дамы нёны сёння з'яўляюцца аўтаномнымі самакравальнымі нацыямі, ніяк ўнутраны ўрад, фашысцкія цэншы, не зможа выканаць гэтую задачу. Калі прадугледжваецца прымуш, то фашыст-цалкам з гэтым згодны. Але для яго прымуш зусім непатрэбны, бо, будучы рэалістам, ён лчыць, што паколькі развіццё будзе залежаць ад супрацоўніцтва, то, у сваю чаргу, супрацоўніцтва павінна грунтавацца на ўласных інтарэсах.

Няма сэнсу казаць пра братэрства па крыві традыцыйныя сувязі, бо гэта прызнаныя факты, ніхто не сумняецца ў іх абавязковай сілы; акрамя таго, яны знаходзяцца па-за матэрыяльнай сферай таму не ўплываюць на эканамічнае пытанне. Сапраўдная карысць мае меркаванне, што самадастатковая імперыя азначае не толькі больш квітнюючую імперыю, але больш бяспечную імперыю, бо ў супольнасцях нацый яна стане настолькі магутным інструментам мору, што практычна забароніць вайну. Для самадастатковай імперыі войны, акрамя тых, што ўзнікаюць з-за перанаселенасці знаходзяцца па-за палітычным кантролем, шкодныя. Такім чынам, імперыя выгадна падтрымліваць сусветны мор. Таму ёй выгадна, каб усе яе часткі супрацоўнічалі эканамічна. Гэта можа азначаць страту замежных інвестыцый, але ў хуткім часе гэтая страта будзе цалкам кампенсавана пастаянна ўзрастаючым дабрабытам.

Забеспячэнне гэтага дабрабыту непасрэдна падводзіць нас да праблемы абароны. Дзе ляжыць сіла для абароны? Па-першае, у брытанскім флоце, бо на працягу многіх гадоў дамы нёны не змогуць ствараць ўтрымліваць магутныя ваенныя флоты. Па-другое, у ВПС арміі.

Што тычыцца трэцяга з гэтых абарончых інструментаў, бо сучасныя, гэта значыць механічныя заваныя, армія — гэта менавіта тое, што нам патрэбна, то перад дамамі нёнамі паўстане тая ж праблема кошту, з якой яны сутыкаюцца пры будаўніцтве сучасных флотаў. Але што тычыцца другога, Ваенна-паветраных сіл, то тут разгортваецца зусім іншая гісторыя, бо дамы нёны, якія займаюць велізарныя прасторы зямлі, з'яўляюцца натуральным асяродкам распаўсюджвання грамадзянскай авіяцыі, а грамадзянская авіяцыя — падмурак ваеннай паветранай моцы.

Такім чынам, праблема вырашаецца наступным чынам: Вялікабрытанія павінна ў першую чаргу несаадказнасць за ўнутраную супрацьпаветраную абарону, а затым імперскую аскажэнасць за ўсё марскія камунікацыі за ўтрыманне невялікай, але магутнай механічнай арміі, якая ў вайне будзе дзейнічаць па прынцыпе імперскай пажарнай брыгады. У сваю чаргу, дамы нёны павінны несаадказнасць за ўласную супрацьпаветраную абарону, адпаведна, стварыць моцныя эфектыўныя ваенна-паветраныя сілы.

Калі такія сілы ёсць, то праблема вырашаецца пытаннем супрацоўніцтва, ў яе вырашэнні ёсць два асноўныя фактары, а менавіта: стварэнне сеткі абароненых пасадачных пляцовак, падобных па прызначэнні да нашай снуючай сеткі абароненых вугальных станцый, стварэнне Імперскай паветранай рады, якая можа кансультаваць народы Імперыі па пытаннях супрацьпаветранай абароны развіцця паветраных сіл.

Хача, калі наша імперыя хоча выжыць, гэта наша самая жыццёвая праблема, наша самая неадкладная — рэарганізаваць пераўзброеныя нашы баявыя сілы. З моманту заканчэння вайны шэраг нерашучых урадаў даўся х да стану бяспечна. Наш ваенна-марскі стандарт дзвюх дзяржаў быў закінуты, сёння нам небяспечна не хапае крэйсераў, эскандэраў падводных лодак. Што тычыцца апошняй згаданай зброі, мы цяпер знаходзімся ва ўладзе Францыі. Наша армія скарацілася ў памерах эфектыўнасці, хоць недахоп коней прымуш ў нас часткова матарызавацца, і, інакш арханскіх мазгоў падтрымліваў у ёй такую бескарысную масу...

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

пяхота, што гэта не больш чым экстравагантна дараг я пал цэйск я с лы. Тым часам Каралеўск я ваенна-паветраныя с лы апусц л ся з першага на шостае месца сярод ваенна-паветраных с л свету.

Фашыст н чога з гэтым не пацерп ць. Яго не хвалююць стандарты ўлады эмацыйныя абмежаванн . Ён рэал ст кажа: «Кал мне давядзецца жыць, як я живу буду вымушаны, у шахцёрск м лагеры часоў залатой л хаманк , я маю намер нас ць зброю на поясе».

Яго погляды наступныя:

Нам трэба абараняць дзясятк тысяч м ль марск х шляхоў, каб абаран ць х не ад ус х, а ад самых верагодных нападаў, нам патрэбны флот, як ва ўс х аднос нах адпавядае гэтай мэце.

У нас ёсць арм я дзевятнаццатага стагоддзя; замест гэтага ў нас пав нна быць арм я дваццатага стагоддзя. Не арм я, якая вымяраецца тонам чалавечай плоц , а арм я, якая вымяраецца з пункту гледжання механ чнай ударнай моцы: мала людзей больш машын, таму што гэта век машын, а не век мускулаў.

Мы хочам будзем мець ваенна-паветраныя с лы, як я змогуць абаран ць нас, будучы настольк магутным , што любыя Вораг, як знаходз цца ў зоне эфектыўнай дасяжнасц , шмат разоў падумае, перш чым атакаваць нас.

Нарэшце, мы хочам мець стратэг чнае М н стэрства абароны, якое магло б планаваць распрацоўваць планы для трох в даў улады, як быццам яны был б адной аб'яднанай службай. Гэта значыць, мы хочам абароннай аўтакраты ў м рны час, бо ведаем, што падчас вайны тольк аўтакратыя будзе не зможа к раваць стратэг яй адназначна.

Кал ншыя кра ны заяўляюць, што гэтая наша страхоўка ад вайны наша гарантыя перамог ў вайне з'яўляюцца м л тарысцк м , няхай яны робяць гэта. Хоць мы не мкнемся да гонк ўзбраенняў, мы не маем намеру ў наступны раз, кал на нас нападуць, апынуцца ў так м станов шчы, каб мы был вымушаныя мчацца ад узбраенняў нашага ворага. Мы аддаем перавагу адкрыта прама глядзець фактам у вочы, замест таго, каб сляпо м ргнуць м.

Думаю, што я разгледзеў найбольш важныя праблемы, як я стаяць перад нам адносна вайны яе падрыхтоўк , паказаў, што розн ца пам ж поглядам фашыста большасц ншых людзей заключаецца ў наступным: яны л чаць вайну непазбежнай або прадух льнай пры любых абстав нах, а фашыст л чыць вайну неабходнай або непатрэбнай у залежнасц ад м рных умоў. Фактычна, гэта адрозненне дэнтычнае таму, якое аддзяляе алх м ка ад навукоўца.

Вайна — гэта рэальнасць, да яе трэба став цца адпаведна. Зразумела, што пасля апошняй вайны людз звярнул ся да дэал зму, хаця б дзеля змены атмасферы. Зразумела таксама, што ўсе ўрады, як я абап раюцца на меркаванне насельн цтва, па сваёй прыродзе вымушаныя падл ваць алей у неспакойную ваду. Гэта факты, як я нельга абвергнуць; аднак гэта не азначае, што гэта факты, як я нельга змян ць. Хоць фашыст не хоча вайны, бо вайна — гэта мера незадаволенасц м рам , так м чынам, мера ўрадавай няўдачы, ён не к даецца ў ншую крайнасць не спадзяецца на пал тычныя фокусы х трасц .

Больш за тое, ён не л чыць, што мы жывем у эпоху вайны, л чыць, што гэтае перакананне пацвярджаецца тым фактам, што ўрады н кол не перастаюць казаць пра вайну. Як гэта магчыма? Таму што ў жыцц кра ны ёсць тольк дзве вял к я катэгоры праблем: адна ўнутраная, а другая знешняя — унутраныя замежныя справы. Кал вы не хочаце, каб людз разглядал першую, сканцэнтруйце сваю ўвагу на другой. Гэты прыём, характэрны для кожнага фокусн ка, з'яўляецца рухаючай с лай дэмакратычнай пал тык .

Ён л чыць, што праблема вайны — гэта навуковая, а не эмацыйная праблема: трэба выяв ць яе прычыны, вылучыць в рус стварыць антытакс н замест балбатн к пцюрэў. Як ў цяперашн час,

*****канвертар электронных кн г ДЭМА-верс я вадзяных знакаў*****

здаецца, што на нейк час н што, акрамя ўсеагульнага высокага ўзроўню жыцця, не зможа л кв даваць войны, як я ўзн каюць з-за перанаселенасц , фашыст л чыць, што ўзброеныя с лы будучь неабходныя , адпаведна, эфектыўныя будучь больш карысным эканам чным , чым састарэлыя. Хоць на чалавека ўплываюць традыцы , а мужныя традыцы маюць найвышэйшую каштоўнасць на вайне, зброя, в давочна, не можа быць такой. Таму фашыст не змешвае пачуцц з гарматным ядрам .

Нягледзячы на тое, што аб'яднаная Еўропа — гэта вял к дэал, як фашыст в тае л чыць магчымым пад фашысцк м кантролем, бо ўсе ўрады тады будучь мець знос ны адз н з адным праз арган заваную с стэму, галоўным фактам сёння з'яўляецца тое, што адз най сапраўднай л гай нацый у свеце з'яўляецца Брытанская мперыя. Так м чынам, вось наша сапраўдная адпраўная кропка на шляху да творчага м ру. Адпраўная кропка, якая ахопл вае прыбл зна чвэрць зямнога шара ахопл вае чвэрць яго жыхароў. М р у нашых руках, кал б мы тольк хацел ўспрыняць яго рэал стычна. Ц зб раемся мы, як нацыя, пасля стагоддзяў цяжкай працы, цяпер саступ ць маршу ператварыцца ў натоўп адсталых? Фашыст адказвае «Не»; таму яго лозунг — «Наперад».

Наперад у фашызме, Освальд Мосл

Ф Прапаганда ASCIST стала неад'емнай часткай нашага нацыянальнага жыцця. Два гады працы ахвярнасц прынесл сваёй узнагародай прызнанне народам гэтага руху як патрыятычнай, рэвалюцыйнай неад'емна брытанскай с лы.

Брытанск рабочы нарэшце змог атаясамл ваць сваю натуральную любоў да радз мы са сваёй справядл вае неабходнае жаданне кардынальнага паляпшэння сва х умоў.

Імперыял ст, як раней не задумваўся пра пакуты галечу, што прыгнятал м лёны яго народа, цяпер зразумеў, што ў сучасную навуковую эпоху для беспрацоўя галечы няма н апраўдання, н палёгк .

Трэц год жыцця нашага Руху стаў сведкам беспрэцэдэнтных перамог у прапагандзе; але найвял кшым яго дасягненнем стала стварэнне навуковай цалкам надзейнай арган зацы , без якой н якая прапаганда не можа прынесц вын каў трывалай каштоўнасц .

Арган чная структура Руху ў цэлым цяпер складаецца з амаль 500 акруговых фарм раванняў, як я знаходзяцца ў працэсе арган зацы ў адпаведнасц з парламенцкай тэрыторыяй, ўсе яны ўзаемазвязаны аб'яднаны арган зацыяй, якая абап раецца на дзейнасць чорных кашуль. Канструкцыя гэтай цалкам надзейнай машыны сапраўды яшчэ больш выдатная, таму што яна не паглынула стольк энерг Руху, каб пашкодз ць прапагандзе. Наадварот, яна зраб ла вел зарны ўнёсак у поспех дзвюх найвял кшых прапагандысцк х аперацый у сучаснай брытанскай г сторы . Цяпер вядомая кампан я «Займайся справам Брытан » выкл кала супрац ўленне народа бессэнсоўнай вайне ў ступен , якая ўсё больш усведамляецца з кожным днём, пакольк пал тык адступаюць ад фантастычнай напышл вай паз цы , якую яны занял , кал , не ведаючы пра нашу прапагандысцкую с лу, яны ўпершыню разглядал выкарыстанне ваеннай ваенна-марской с лы ў спрэчцы, якая не можа...

турбуюць нас.

Другая вял кая аперацыя запомн цца пад дэв зам «Наступны раз — фашызм». На працягу нядаўняй выбарчай кампан наш Рух праводз ў стольк сустрэч, кольк магла арган заваць любая са старых партый. Нашы сустрэчы звычайна был запоўненыя, хн я часта был амаль пустыя. Нашы сустрэчы был , амаль без выключэння, м рным арган заваным ; хн я вельм часта характарызаваў ся сцзнам хул ганства гвалту, як я не дапускаў ся б н на адным фашысцк м сходзе. У вын ку мы захавал свабоду слова; яны мкнул ся яе адмаўляць сам яе страц л .

На нашых сустрэчах у разгар выбарчай барацьбы зап свалася вял кая колькасць рэкрутаў. Мы верыл , што нас пачуюць з ц кавасцю; што нас не прымусяць маўчаць знаёмыя нам усходн я непаўнаважасныя людз ; але што масы людзей далучацца да нашых шэрагаў менав та ў той час, кал мы адмов л ся вылучаць кандыдатаў, — гэта найвышэйшая дан на мудрасц ўстрымання ад выбарчай барацьбы да таго часу, пакуль мы не зможам атакаваць ворага з дапамогай неабходнай высокатэхн чнай тэхн к па ўсёй даўжын яго разб тага падзеленага фронту.

Так м чынам, напрыканцы 1935 года мы можам паразважаць пра аднолькавы поспех як у прапагандзе, так ў арган зацы . Кал мы н кол не можам быць шчасл вым , пакуль не выканаем сваю задачу, мы ўсе можам ганарыцца кожнай гадз най працы, якую мы зраб л , кожнай маленькай ахвярай, якую мы прынесл дзеля справы, якая заключаецца ў *****канвертар электронных кн г DEMO Watermarks*****

выратуйце наш народ, аб'яднаўшы ўсё высакароднае ў нацыянал зме з усё м карысным у сацыял зме.

Аз раючыся назад, трэба прызнаць, што наш супраць ў габрэйскаму нападу быў настолькі ж трыумфальным, насколькі неабходным. Паколькі габрэ не пацярпел б, каб брытанск рух працаваў, думаў адчуваў толькі дзеля Брытан, таму што яны ўцягнулі б нас у катастрофічную барацьбу з вялікімі народам, чый лідэр выратаваў Еўропу ад камунізму, яны апынуліся к нутым назад у няўхільную абарону, бо выклікалі ў Брытан антысеміцкі настрой, у якім хаваліся толькі яны самі. Мы можам з гонарам адзначыць, што калі б наш Рух не меў смеласці кнуць выкліка пагрозе міжнародных габрэйскіх фанансаў габрэйскага бальшавізму, ён бы не толькі не апраўдаў даверу народа: ён бы ўхлібляўся ад вырашальнага выпрабавання, з агню якога ён выйшаў загартаванай сталлю.

Мы радуемся такім выпрабаванням, бо толькі яны могуць гарантаваць, што нашы сябры будуць непакоснымі, адданымі, гатовымі да ахвярнасці ў найлепшым праяўленні той высокай чалавечай якасці, выклікаючай фашысцкай барацьбой, — «свабоду трымаць».

У наступным годзе ўсе намаганні павялічаны былі падвоены, усе рэкорды поспеху павялічаны былі паўтараюцца. Цяпер мы абавязаліся змагацца на наступных выбарах; гэты абавязальства будзе выканана велізарнай працай па фарміраванні ў некалькіх сотнях выбарчых акруг выбарчых арганізацый, якія пераўзыходзяць тыя, што мелі старыя партыі. Задача нялёгкая; але колькасць нашых актыўных членаў значна перавышае колькасць членаў любой са старых партый.

Трохтыднёвая паездка, якая завяршылася непасрэдна перад Калядамі, паказала як асаблівы склад, так і дух, якім мы не можам пераймацца ніякай іншаю справамі Брытан. Афэцеры з кожнага раёна збіраліся на раённыя канферэнцыі кожны вечар шмат разоў пасля абеду. Яны былі годнымі прадстаўніцтвам характэрнай брытанскай мужчынскасці, якую яны ўзначальваюць у сваіх адпаведных месцах. Жанчыны-афэцеры таксама прадстаўлялі пастаянна ўзрастаючую славу нашага Руху сапраўднай брытанскай жанчыны. Мясцовыя праблемы арганізацыі палітычна разглядаліся з палітычнай увагай да дэталей, немагчымай на кароткіх, расплыўстых сумных штогадовых канферэнцыях старых партый. Нацыянальныя планы на наступны год былі поўнаасцярожна адкрыта абмеркаваныя па ўсёй краіне былі ўспрыняты з абнадзейляльным усеагульным энтузіязмам. Перш за ўсё, гэты цесны асаблівы кантакт адносна падтрымліваўся нават пры цяперашнім вялікім росце Руху, які так ярка характарызаваў раннія дні фашысцкага братэрства.

Наперадзе нас чакае новы год фашысцкай моцы. Рух, які быў дастаткова смелым, каб высмейваць пагарджаць аб'яднанай сламай міжнародных яўрэйскіх фанансаў прапагандысцкіх рэсурсаў, якім яны валодаюць; Рух, які паспяхова кнуць выкліка «належнай уладзе, Чырвонаму фронту масавым шэрагам рэакцыі», больш не можа задавальняцца абаронай. Пераадолеўшы магутныя перашкоды, якія стаяць на нашым шляху, мы цяпер павялічаны працаваць дзеля ўласнай перамогі. Маштаб хуткасці гэтай перамогі павялічаны залежаць ад нястомных мэтанакіраваных намаганняў кожнага ўдзельніка.

С ла праз радасць, доктар Роберт Лей

Т Нацыянал-сацыял стычная арган зацыя «С ла праз радасць» была створана па загаду нашага правадыра, Адольфа Г тлера. Адночы ён пакл каў мяне сказаў: «Я хачу, каб нямецк рабочы меў дастаткова адпачынку святаў, каб нервы нацы был здаровым ; бо немагчыма чаго-небудзь дасягнуць, нават з дзяржаўным майстэрствам найвял кшага ген я, кал нервы нацы разбураныя». Ма м абавязкам стала выканаць гэты загад правадыра, ў л стападзе 1933 года была створана арган зацыя «С ла праз радасць». Мног я, нават сярод ма х самых бл эх х паплечн каў, не разумел , да чаго я мкнуся, як я намеры мае правадыр. Мног я думал , што гэта пав нна было даць сродак пусц ць пыл у вочы рабочаму адцягнуць яго законнае жаданне сацыяльнай справядл васц . Іншыя ж бачыл ў гэтым новае поле дзейнасц для стварэння новых устаноў. Тольк вельм нямног я ўсведамлял ў той час грандыёзную справу, якая сёння пульсую па ўсёй Герман ўжо распаўсюджваецца ў свет далёка за межы нашай кра ны. Здаецца, што гэта цуд, кал ўспам наеш, як дзя, з якой мног я смяял ся, ншыя пагарджал , апанентам абражал лаял , а нават самым бл эх м сябрам ўспрымал яе тольк з трывогай падзэрэннем, за каротк прамежак часу крыху больш за два гады заваявала сэрцы людзей была ўвасоблена ў жыццё сам м людзям .

Як ап санне аб'екта, як мы маем на ўвазе, назва абсалютна прав льная: Нацыянал-сацыял стычная супольнасць — с ла праз радасць. Трэба ўважл ва разгледзець значэнне кожнага асобнага слова: Нацыянал-сацыял стычная супольнасць. Супольнасць — гэта яе падмурак, тут зноў жа выразна пацвярджаецца той факт, што тольк супольнасць здольная кампетэнтная быць пастаўшчыком радасц . У гэтым мы, нацыянал-сацыял сты, зноў жа выразна бачым, што культура мастацтва звязаны з супольнасцю нацы расы не могуць сьнаваць залявана ў вакууме. С ла праз радасць Мне пара л назваць гэта «Пасля працы». Але я н кол не быў прых лын кам м тацы , аддаючы перавагу заўсёды высвятляць, ц нельга стварыць нешта самому.

«Дапалавора» маладой Італ , безумоўна, можа паказаць выдатныя вын к ; гэта, несумненна, вял кае дасягненне. Але яно не зус м супадае з мэтай, якую мы маем на ўвазе. Гэта нейтральны выраз, як не перадае н нашага жадання, н таго, што загадаў Правадыр. Правадыр сказаў: «Я хачу мець моцную нацыю: сачыце за тым, каб тэмп працы, як рацыянал зацыя ўся плынь падзей ужо зраб л бессэнсоўным, быў ураўнаважаны адпачынкам святам , як я атрымл ваюць гэтыя людз ; сачыце за тым, каб нервы народа не был сапсаваны». Загад Правадыра быў даць нацы с лу, ў той жа час ён паказаў, як гэтую с лу можна атрымаць: праз адпачынак, праз святы, праз радасць.

«С ла праз радасць» — гэта, бадай, найкарацейшы найбольш змястоўны выраз усёй мэты нацыянал-сацыял зму. Гэта ўвасабленне погляду на жыццё, як нацыянал-сацыял зм даў Герман ; ён выказвае тое паз тыўнае стаўленне да жыцця, якое пульсую ў нас якое замяняе адмаўленне жыцця, якое дам навала ў нашай нацы ў м нулым стагоддз . Бо тое, што мы бачыл ў м нулым ва ўс х сферах жыцця, тое, што характарызавала ўсе нашы зн кляя парты , было адмаўленнем жыцця!

Мы, нацыянал-сацыялысты, не хочам думаць пра жыццё як пра падарожжа праз зямную далю, слёз, як пра пастаянную падрыхтоўку да лепшага будучага жыцця. Мы хочам зрабіць жыццё — асабліва жыццё нашых найбяднейшых немцаў — максімальна прыгожым і яркім. Мы верым, што гэтак наша жыццё вартае таго, каб яго пражыць; мы верым, што наш Гасподзь Бог не стварыў шматграннасць нашага жыцця, каб зноў пакінуць яго на вечнае знешчэнне і разбурэнне. Усе, хто верыць, што сваім жыццём працамыя маюць святую місію ў гэтым свеце, усе, хто напоўнены гэтай верай, у глыбіню душы з'яўляюцца нацыянал-сацыялістамі.

Таму нам патрэбна сіла для барацьбы. Наша жыццё не напоўнена багаццямі; для нас галоўнае — гэта барацьба. Жыццё — гэта барацьба, а барацьба — гэта жыццё. Мы не ведаем канца, дзе адны ў вечнай бяздзейнасці чакаюць сваёй асалоды, а іншыя назаўжды праклятыя. У вечнасці мы ведаем толькі барацьбу як выраз нашай веры ў нашага жыцця. І для гэтай барацьбы мы імкнемся даць нашаму народу пастаянны прыток новых сіл. Праца — гэта сапраўды толькі наш выраз барацьбы. Кожны наш суайчыннік, няхай гэта будзе рабочы ці сялян, мастак, вучоны ці салдат, у кожны момант знаходзіцца ў цэнтры гэтай барацьбы за снаванне свайго народа сябе самога. А паколькі гэтая барацьба спажывае нервы, рэчывы, чалавеку патрэбныя сродкі для гэтай барацьбы, а значыць, папаўненне гэтых сродкаў аднаўленне яго сіл. Такім чынам, адпачынак святый для нас — унутраная неабходнасць.

Некаторы час таму адзін выдатны замежны даследчык сацыяльнай эканомікі спытаў мяне: «Якое ваша стаўленне да пытання адпачынкаў? Ці будзеце вы ў Германіі ўрэгуляваць памер адпачынкаў законам адначасова рэгуляваць памер аплаты законам?» Я адказаў: «Мы не проста будзем цягнуць агульнае ўвядзенне адпачынкаў, але мы зробім хабавязковым па законе, бо гэта адпавядае нашым патрабаванням». «Але прабачце, — сказаў ён, — у кожнай краіне працадаўцы змагаюцца са сваімі работнікамі, а вы ў Германіі сцвярджаеце, што нават працадаўцы паступова будуць патрабаваць гэтых адпачынкаў?» «Так, недалёка той час, калі самым заўзятым абаронцам адпачынкаў адпачынку будуць не рабочыя, а працадаўцы».

Нацыянал-сацыялізм — гэта перамога розуму над неразумнасцю, цалкам разумна, каб знясілены знясілены чалавек аднаўляў сябе, каб ён мог выконваць сваю будучую працу значна лепш. Гэта азначае, што адпачынак становіцца патрабаваннем здаровага, разумнага сэнсу. Мы патрабуем адпачынку не з жалю, а ў прызнанні таго факту, што ён яшчэ больш павялічыць прадукцыйную сілу нашага народа. Працадаўца не мае перавагі ў тым, што на яго працу стомлены знясілены чалавек; так чалавек проста спажывае энергію, у той час як машыны працягваюць працаваць, спажываюць энергію, каштуюць грошай і зношваюцца. Чалавек таксама перастае быць прадукцыйным, таму працадаўца нясе падвойныя страты: ён не толькі плаціць заробатную плату за знешнюю прадукцыйнасць, але плаціць за энергію магутнасці невыкарыстоўванай машыны. З іншага боку, калі чалавек свежы, працадаўца лёгка кампенсуе розніцу, атрыманую ад адпачынкаў, за які ён заплаціў. І працадаўца ўбачыць, што яго баланс не стане дэбэнтавым, а, наадварот, пакажа паляпшэнне ў крэдытавым баку; ён убачыць, што выйграе ён, работнік.

Для нацыянал-сацыялізму сапраўды характэрна тое, што ён не робіць нічога на карысць толькі аднаму боку. Калі б мы рабілі што-небудзь, што дапамагала б толькі рабочаму адначасова шкодзіла б працадаўцу, гэта не было б карысцю для нацыі ў цэлым; рэч добрая для асобнага чалавека, калі яна добрая для нямецкага народа ў цэлым, для нямецкага народа добра, каб людзі адпачывалі і святкавалі. Мы часта чулі, гэта дагэтуль адчуваем, як чалавек кажа: «Я хацеў бы мець восем дзён адпачынку; дайце мне мае грошы; але я не хачу ехаць адпачываць, я спынюся дома. Не, гэта няправільна; гэта было б...

вык дваць грошы на вецер; бо дома чалавек не можа знайсць сабе адпачынку. Сама дзя заключаецца ў тым, што яго часам выцягваюць з гарышча, дзе ён пастаянна бачыць толькі пакуты нястачы, адпраўляюць у падарожжа на мора, ці ў горы, ці на Рэйн, ён вучыцца забываць пра працоўны свет на восем дзён. Тое, што прапаведуюць марксісты, недастаткова: «Мы хочам святаў»; са святам трэба нешта рабіць — гэта значыць Сіла праз радасць.

У канцы першага года я мог сказаць, што «Сіла праз радасць» з рыўком заваявала Германію. Сёння нашы дасягненні настолькі вялікія, што на хваляруюць увагу замежных краін. Незалежна ад таго, за Германію яны ці супраць, усе за мяжой з цікавасцю сочаць за нашай маладой арганізацыяй, якая зрабіла магчымым тое, што дагэтуль было немагчымым, марай кожнага сацыяліста ў свеце на працягу многіх гадоў. Мы спадзяемся прымусіць свет думаць пра Новую Германію накіш, чым тое, у што нас часта спрабуе паверыць зламыслиная прэса.

Напрыклад, у газеце «Diario da Manhã» 12 кастрычніка 1935 года мы чытаем пра марское падарожжа «Сіла праз радасць»: «Гэта рэвалюцыя, якую Германія, з цвёрдай дысцыплінаванай воляй свайго народа, згуртаванага вакол Адольфа Гітлера, рыхтуецца здзейсніць. Як мы будучы яе наступствы канчатковыя вынікі? Пакуль што рана хвалявацца; але адно можна сказаць дакладна: нямецкі дух працуе над стварэннем новых жыццёвых канцэпцый вырашэннем самых складаных праблем нашага часу». Нарвежская газета «Karmoy Posten» ад 27 верасня 1935 года публікуе цікавую дыскусію пра каштоўнасць падарожжаў «Сіла праз радасць» паміж нарвежцамі і падаром Рабавольцамі. Нарвежац паша пра вашыя жаданыя апсанні марскіх падарожжаў: «...жыццё на борце падчас такога падарожжа, дзе мала месца цесна ва ўсіх адносінах, хачу адзначыць, што я асабліва ўдзяльны чалавек адным з тых, ведаю, што гэта лухта...»

· Вы дакладна не ведалі, што было на параходзе «Сіла праз радасць». Нельга. Любая дэмакратычная краіна, якой адкажыць за борт усялякае пачуццё, вы хочаце пагадзіцца, маглі б ганарыцца гэтым. справядліва, каб ... арганізацыя «Сіла праз радасць».

Я мог бы бясконца працягваць спіс падобных сяброўскіх выказванняў у замежнай прэсе, але адно вядома з меркаванняў усю тых, хто сур'ёзна зацікаваўся нашай арганізацыяй: дзя «Сіла праз радасць» умацоўваецца дзякуючы сваім дасягненням, якія не аспрэчваюцца ў нашых краінах.

Таму мы правільна паступілі, адправіўшы ў падарожжы ў нашыя краіны. Мы будзем рухацца наперад па пачатковым шляху ў сакавіку гэтага года адправімся з нашым флотам «Сіла праз радасць» праз Атлантыку ў Лібсан на Мадэйру. Акрамя таго, з 1936 года кожную вясну восень мы будзем здзяйсняць паездкі на поўдзень. Вопыт, які мы атрымалі падчас нашых першых атлантычных перасячэнняў у Партугалію, быў настолькі спрыяльным, што мы вырашылі працягнуць гэтыя падарожжы, якія мы ўжо згадваў. Няхай не можа лепш прадстаўляць новую Германію, чым нямецкія рабочыя, якія падарожнічаюць з «Сілай праз радасць».

Акрамя гэтага, у гэтым годзе мы ажыццявілі шэраг выдатных спецыяльных праектаў. Калі ўлічыць, куды насамрэч паехаў пяць мільёнаў адпачывальнікаў «Сіла праз радасць» у 1934 і 1935 гадах, то выяўляецца, што з гэтых пяці мільёнаў больш за тры мільёны адправіліся ў памежныя раёны нашай краіны. Там яны пабудавалі жывую сцяну нямецкага сацыялізму. Насельніцтва памежных зямель наведвалі браты-немецкі з усёй Германіі. І вялікае сяброўства, якое менавіта адрознівае падарожжы «Сіла праз радасць» ад прыватных падарожжаў, дало гэтым братам на мяжы новую духоўную падтрымку. *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

Мы будзем працягваць гэтую метадычную працу значна пашырыць яе. Каб дасягнуць гэтай мэты, мы распачалі вялікую кампанію па нашым намеру знізіць без таго неэквівалентнае пражыванне «Слава праз радасць» яшчэ на 30 працэнтаў. Калі гэтая прапанова была зроблена, многія эксперты пакруцілі галоўны ланцук, што гэтага не колі не атрымаецца дасягнуць. Цяпер, пасля кароткага перыяду падрыхтоўкі, я магу сказаць, што ў гэтым годзе больш неэквівалентныя тарыфы будуць даступныя для 350 000 адпачывальнікаў, гэта без неабходнасці адхілення ад зацверджаных тарыфаў тым, хто забяспечвае жыллё.

Гэта азначае, што на сярэднім адлегласці нямецкія рабочыя можа з'ехаць на цэлы тыдзень адпачынку за 12-15 ці 16 марак, уключаючы праезд, поўны пансіён пражывання, а таксама калектыўныя мерапрыемствы любога роду. Гэта дазволіць нам уключыць новыя групы рабочых, якія з-за свайго эканамічнага становішча дагэтуль не маглі ўдзельнічаць у падарожжы «Слава праз радасць». Гэтыя новыя масы будуць найлепшымі адпачывальнікамі, таму што яны будуць самымі шчаслівымі найбольш задаволенымі. Мы павязем іх у прыгожыя памежныя землі, якія ў той жа час найбольш маюць патрэбу ў клопаце, які можа маказаць нацыяналізацыя і зм.

Ва ўсіх мерапрыемствах руху «Слава праз радасць», якія выходзяць за межы нашай Бацькаўшчыны, мы памятаем пра нашых нямецкіх братоў за мяжой. Мы хочам зрабіць іх жывымі мостамі, якія злучаюць нас з нашым краем, а нашы адпачывальнікі будуць пасланцамі сяброўства, каб дазволіць нашым краінам убачыць Германію такой, якая яна ёсць насамрэч. І таму мы прывязем у Германію нашых братоў, якія пражываюць за мяжой, іх дзяцей, якія накіраваны не маглі падумаць пра наведванне Германіі. Мы будзем выкарыстоўваць наш флот «Слава праз радасць» з мой ўпрамежжавы сезон будзем ажыццяўляць гэтыя паездкі па вельмі невялікіх цэнах. Ва ўсіх гэтых пачыненнях мы не канкуруем з якім-небудзь прамысловым ўстановам, бо асобы, якія будуць удзельнічаць у гэтых паездках, будуць вельмі старанна адабраныя нам. Калі ў чалавека дастаткова грошай, каб дазволіць сабе звычайны праезд у Германію, няхай ён падарожнічае звычайнымі спосабамі. Мы прапануем вышэйзгаданыя танныя паслугі для наведвання Германіі толькі тым, хто не знаходзіцца ў такім шчаслівым становішчы.

Напрыканцы сваёй заўвагі адносна падарожжаў адпачынку я хацеў бы закрануць адну невялікую трывогу, якая снуе ў некаторых колах. У цэлым, усе энтузіястамы ставяцца да экспедыцый «Слава праз радасць», якія нашы гаспадары, так адпачываючы. Усе поўныя ўхвалы гэтай установе, якая, як было даказана, сапраўды аказвае ў многіх адноснах вельмі дабратворны ўплыў. Ёсць толькі адна крытыка, якую можна пачуць час ад часу: кажуць, што значная частка адпачывальнікаў складаецца з людзей, якія маглі б без нас паехаць на адпачынак. Але гэта прэрэчанне неабгрунтаванае. Мае калегі даследавалі склад вялікай колькасці цяжкоў. Гэта было лёгка магчыма, бо з кожным удзельнікам апрацоўваецца спецыяльная падрабязная анкета. Вынік даследавання ўсіх адпачынкавых цяжкоў з чатырох раёнаў быў наступным: не менш за роўна 50% пасажыраў быў рабочым, занятым ў прамысловасці. Астатнюю частку складалі дробныя работнікі, незалежныя рамеснікі, людзі з прыватным дастаткам, прадстаўнікі свабодных прафесій і г.д. Я таксама магу прывесці ланцук адносна даходаў адпачывальнікаў «Слава праз радасць». Даследаванне гэтых жа цяжкоў паказала, што траціна ўсіх адпачывальнікаў мела даход менш за 100 марак у месяц. Яшчэ траціна зарабляла штомесяц ад 100 да 150 марак. Даходы астатніх былі вышэйшымі, але ў сярэднім складалі ад 150 да 250 марак у месяц. Толькі 6% зараблялі больш за 250 марак. У гэтай катэгорыі мы знаходзім у асноўным жанатыя пары з шматлікімі сем'ямі, якія з-за цяжкіх абавязкаў маюць права ўдзельнічаць у падарожжах «Слава праз радасць».

Мы павінны дасягнуць мэты — ўсё дагэтуль паказвае, што мы яе дасягнем —

кал падарожжа з Берл на на Руген з транспартам туды назад васьм дзённым адпачынкам ля мора каштуе ад 12 марак. Канчатковая мэта наступная: у залежнасць ад цяперашняга ўзроўню насельніцтва Германіі, мы павінны мець магчымасць штогод адпраўляць 14 мільёнаў працоўных мужчын і жанчын у забавляльныя падарожжы працягласцю ад 12 да 14 дзён. Існуючыя транспартныя жыллыя магчымасці абсалютна недастатковыя для вырашэння гэтай праблемы. Сёння яны ўжо дасягнулі мяжы магчымага. Калі мы прадказвалі гэта два гады таму, з нас смяяліся.

Таму мы неадкладна пачнем будаўніцтва новых жылых памяшканняў новых караблёў. У бліжэйшыя тры гады Нямечка працоўны фронт узвядзе будынак коштам 100 мільёнаў марак. Сярод будзе марская купальня на востраве Руген на 20 000 ложкаў ўсе неабходныя ўмовы для адпачынку. Планы мадэля гэтага ўнiкальнага прадпрыемства ўжо распрацаваны. Мы абавязаны мiнiмiзаваць драму загаду нашага правадыра Адольфа Гiтлера.

Акрамя таго, мы пабудуем два караблі на 1500 чалавек кожны, без агульных спальных пакояў, усе каюты будуць разлучаны на двух чатырох чалавек, кожная каюта будзе мець люмiнатар, а ўвесь карабель будзе мець палубу непараўнальнай ёмкасці. Акрамя двух караблёў, «Der Deutsche» «Sierra Cordoba», які ў нас ужо ёсць, гэтай вясной мы набудзем яшчэ чатыры караблі падобнага памеру. Акрамя гэтых праектаў, колькасць месцаў у заградных дамах адпачынку, якім ўжо валодае Працоўны фронт, будзе павялічана да 30 000. Калі праз тры гады ўсё будзе завершана, мы зможам забяспечыць жыллём 1,2 мільёна чалавек на нашых уласных курортах. Вядома, прэтэнзія прыватнага гаспадарства грамадскага харчавання заўсёды будуць мець прывілеяваны статус. Таму мы будзем упарта працаваць над дасягненнем канчатковай мэты, пакуль апошні працоўны немец не зможа задаволіць свае законныя прэтэнзіі на адпачынак святы ў поўнай меры.

Сярод розных секцый арганізацыі Нацыянал-сацыялістычнай супольнасці «Сiла праз радасць» спорт займае асабліва важнае месца. Гэтая служба нясе выдатную, але бясконца цяжкую адказнасць за пераўтварэнне вольнага вечара нямецкага рабочага, праведзенага ў вясёлай фiзічнай культуры, у крыніцу сацыяльнай, а таксама адпачынку. Сёння, пасля двух гадоў працы, мы можам з задавальненнем канстатаваць, што вынік значна пераўзышоў нашы чаканні. Больш за тры мільёны чалавек прайшлі 8500 курсаў па розных вiдax спорту (плаванне, гимнастыка, лёгка атлетыка, лыжны спорт і г.д.), якія мы арганізавалі. Медыцынскія цэнтры па спартыўных пытаннях спецыяльныя курсы для тых, хто пакутуе ад фізічных недахопаў, дапамагаюць нават апошнім з нашых суайчыннікаў. Нашы парусныя экспедыцыі ў адкрытым моры заўсёды былі запойненыя, многія заяўкі даводзіліся адхіляць. У гэтым кiрунку мы таксама пашырым нашу працу, у прыватнасці, будзем ажыццяўляць падарожжы з бiльшым радыусам дзеяння, чым у мінулым годзе. Гэтай зiмi, на момант напісання гэтага артыкула, у самых прыгожых зiмiных спартыўных раёнах Германіі праводзяцца навучальныя курсы па лыжным спорце; 35 000 чалавек прымуць удзел у гэтых курсах. У сувязі з гэтым курсам даступна 30 000 лыжных касцюмаў «Strength Through Joy», якія складаюцца з лыж і рамяняў, чаравікаў і шкарпэтак па 35 марак. Гэтая лiчба можа здацца высокай, але ў мінулым годзе ў звычайным рознічным гандлі было прададзена 18 000 касцюмаў. 42 000 адпачывальнікаў «Strength Through Joy» з энтузіязмам сачылі за Алiмпiйскімі гульнямі ў Гармш-Партэнкiрхене, якія даставілі туды нашы цягнікі «Strength Through Joy».

Для незлучных немцаў гэта азначала выкананне даўняй, здавалася б, няздзейсненай мары; бо ў сучаснай Германіі спорт — гэта ўжо не пытанне рэкордаў, якое робяць нешматлікія абраныя цiкавыя эканамічна больш заможныя асобы, а стаў нацыянальным хобі. Ужо не хапае прыдатных пляцовак для трэніровак, прыток людзей да «Сiлы праз радасць».

спартыўныя курсы пастаянна падтрымліваюцца. Трэці год, згодна з мільёнымі вопытам, зноў пакажа раўнавагу, якая дакажа, што ў Германіі культывуецца не толькі чэмпіёнскі спорт, але, у прыватнасці, папулярная трэнерка цела. Мы не супакомяся, пакуль нават 50-60-гадовыя людзі не будуць лчыць спорт або фізічную падрыхтоўку штодзённай неабходнасцю.

Новаствораны аддзел «Слава праз радасць» для школьнай народнай адукацыі пачаў сваю практычную працу зусім нядаўна. Але за некалькі месяцаў свайго існавання ён ужо аказаў каштоўную паслугу нямецкай нацыі, правёўшы тысячы лекцый, працуючы ў бібліятэках, якія захоўваюць сотні тысяч кніг, а таксама праводзячы вольныя экскурсіі рознага кшталту.

Да года прыходу да ўлады Нацыянал-сацыялістычнай партыі мільёны нямецкіх мужчын жанчын і колі не бачылі тэатра знутры. Ім не толькі здавалася цалкам натуральным не хадзіць у тэатр, але пад уплывам марксізму, якому яны падвергліся, у іх быў такі комплекс непаўнаважнасці, што менавіта здавалася, што хадзіць туды не адпавядае іх сацыяльнаму становішчу. Тут таксама адбыліся фундаментальныя змены. Культурныя здабыткі нацыі больш не будуць прывілеем уласных класаў. Адна выпадкова абраная лчыца яскрава паказвае вельмі значнае, з пункту гледжання культурнай палітыкі, значэнне працы, якая была праведзена толькі ў «Вялікай Берліне»: з 1 снежня 1934 года па 30 лістапада 1935 года «Слава праз радасць» прывяла ў тэатр больш за пайтара мільёна рабочых Берліна. Нягледзячы на ўражваючую лчыцу, мы значна лепш разумеем яе сапраўдную каштоўнасць, калі ўспомнім, што яна прадстаўляе мужчын жанчын, якія не колі або практычна не колі не хадзілі ў тэатр. Так мчынам, гэтыя людзі ўяўляюць сабой дадатковага мецэната для тэатра. Прычыны, па якіх яны не раней не наведвалі тэатр, былі ў асноўным эканамічнымі. Рабочыя або служачыя з штомесечным даходам ад 100 да 200 марак проста не мог плаціць звычайныя тэатральныя цэны за сябе і сваю жонку.

Дзякуючы нашым шчодрым мерам тэатр канцэртная зала атрымалі падтрымку шырокіх мас — мас, якія ведалі пра гэтыя ўстановы толькі па чутках і ставіліся да іх з поўнай абыякавасцю. Гэта факт, які нельга гнараваць, які, безумоўна, спрыяльна адбываецца на прыватных тэатрах, якія не наведваюць «Слава праз радасць».

Даследаванні, якія мы правялі ў пачатку 1934 года на заводзе Siemens адносна наведвання тэатраў, пацвердзілі гэтыя назіранні. Адна цэна дзевяці чыбы лёгка пацвярджае гэта: 87,6% апытаных мужчын і 81,3% жанчын не бачылі оперы; 63,8% апытаных мужчын і 74,2% жанчын не бачылі тэатра. Паколькі гэтыя пытанні задаваліся ўсім супрацоўнікам канцэрна Siemens, незалежна ад асобы і пасады, ад дырэктара да памочніка рабочага, можна справядліва сцвярджаць, што тыя супрацоўнікі завода, які ўжо бачылі тэатральныя оперныя пастапоўкі, знаходзіліся сярод эканамічна лепш заможных груп супрацоўнікаў.

Нядаўна назіранні на розных фабрыках паказваюць шчаслівы вынік таго, што рабочыя фізічнай працы асабліва добра прадстаўлены ў мерапрыемствах, арганізаваных праграмай «Слава праз радасць». Праводзіцца праца па культурнай адукацыі, вынік якой будуць бачныя пазней.

Толькі ў Берліне сем тэатраў абслугоўваюць выключна або пераважна спектаклі «Слава праз радасць»; у той час як сярэдняя колькасць гледачоў па ўсім Рэйху складае ад 60% да 70% ад колькасці даступных месцаў, тэатральныя пастапоўкі «Слава праз радасць», на жаль, заўсёды распададзеныя загадзя. Пастапоўкі такой якасці наўрад ці калі-небудзь можна параўнаць з...

Нямецк я прыватныя тэатры.

«Майстар-канцэрт», як я был нядаўна ўведзены год таму, «Музычныя гадзінны», як я мы наведваем, таксама карыстаюцца вялікай папулярнасцю. Нашы выдатныя канцэртныя, як мы дырыжыруюць самыя вядомыя нямецкія дырыжоры, звычайна распараджаюцца задоўга да пачатку. Сярод вядомых аркестраў, як я ўдзельнічаў у канцэртах, сярод іншых Берлінскі філарманічны аркестр, мясцовы аркестр з берлінскага рэгіёна (das Landesorchester Gau Berlin) аркестр Нямецкага опернага тэатра. Дзявятая сям'я Бетховена двойчы выконвалася пры поўным аншлаге.

У музеях рабочыя дагэтуль бачылі ў даволна буржуазную ўстанову, якую ён прынцыпова не наведваў. Паколькі нам было цяжка зацягнуць рабочага ў музей, мы ладзілі шмат тысяч дырыжыраваных вечарынак. Але акрамя гэтага мы прыўнеслі мастацтва на фабрыку з дапамогай выстаў работ, як я праводзіліся ў вялікіх маштабах з яшчэ большым поспехам па ўсім Рэйху. Больш за тое, кантакт з нямецкім рабочым дае мастаку моцнае натхненне для мастацкай творчасці, адпаведнай часу.

Праз некалькі гадоў на кожнай буйнейшай фабрыцы будзе арганізавана пастаянная выстава. Кожны год мы п'ём немцаў змогуць вяртаць працы нямецкіх мастакоў. Так мы чынам, мы дамагліся таго, што нямецкі мастак трапіў туды, куды сцякаюцца працоўныя масы нацыі, гэта значыць на працоўныя двары фабрык; што за сваю працу за мастацкія скарбы, як я ён прыносіць рабочаму, мастак атрымае шчодрое ўзнагароджанне стымулам, як яго мастацкая творчасць атрымае ад кантакту з рабочым машынным аддзяленням.

Усяго ў нашых 66 000 мерапрыемствах «Слава праз радасць» прынялі ўдзел 25 мільёнаў чалавек. З нашымі каліфарніянам мы наведвалі адзін нокчывескі дзённы куткі Германіі, схаваныя ў лясах на неапрацаваных землях, каб хоць раз даць нашым братам магчымасць адчуць сябе лепш адпачыўшы ад цяжару стомленага дня.

Але наша дзейнасць распаўсюджваецца яшчэ далей. На тысячах тысяч фабрык за многія гады бруд затрымаўся ў закутках шчыльна, і хто не думаў пра тое, каб зрабіць працоўнае месца прыгожым. Людзі настолькі прызвычаліся да брудных, цесных, душных працоўных памяшканняў, што ўспрымаліся як нешта само сабой зразумелае.

З новай адвагай энергія ў гэтым удзельнічаў аддзел «Прыгажосць у працы». Свежы вецер пранёсся праз усе фабрыкі змятаў бруд пылу з вокнаў з кожнага кутка двароў фабрык. Кожнаму цэламу выдаткавала больш за 200 мільёнаў марак, вельмі часта з дапамогай саміх супрацоўнікаў заводаў, каб пачыналіся аддзела «Прыгажосць у працы» зрабіць працу прыдатнай для людзей. Там, дзе раней валяліся старыя хламы і смецце, сёння ёсць маленькія сады, зялёныя ўчасткі, акуратныя двары, спартыўныя пляцоўкі, светлыя прасторныя рабочыя пакоі, басейны, прыбыльны санвузлы. За апошнія два гады былі створаны рабочыя месцы, як я прыемна бачыць. Да цяперашняга часу было адрамантавана каля 17 000 фабрык. Нараўне з незлічоным паляпшэннем большай і меншай важнасці былі пабудаваны наступныя: 4314 сталовых агульных пакояў для персаналу завода; 1580 дэкаратыўных пляцовак; 276 спартыўных пляцовак; 93 басейны.

Гэтая праца, якую сёння выконвае «Слава праз радасць» на фабрыках, аўтаматычна адбываецца на доме нямецкага рабочага. Бо чалавек, як прызвычаліся да прыгожага чыстага месца працы, будзе адчуваць сябе камфортна толькі ў прыгожым чыстым доме.

Будаўніцтва рабочых груп на заводах развіваецца вельмі хутка. Ідэя заключаецца ў тым, каб звяртаць *****канвертар электронных кніг DEMO Watermarks*****

Члены НСДАП являлись органами зацый на заводзе разам з лепшым рабочым ва ўзросце ад 18 да 25 гадоў аб'ядналіся ў трывалы, непарушны блок, каб нават у часы крызісу, у саюзе з лідарам «ячэек» «блокаў», падтрымліваць дэю супольнасці.

Акрамя таго, гэтыя рабочыя групы павінны фарміраваць новыя звычкі на фабрыцы: натхняць на такія мерапрыемствы, як інспекцыі грамадскіх вечары.

Што да арганізацыі «Слава праз радасць», можна прывесць наступныя лічбы: Нацыянальна-сацыялістычная супольнасць «Слава праз радасць» падзелена на 32 рэгіёны, 771 раён 15 051 мясцовую групу з такой жа колькасцю мясцовых наглядчыкаў. Да х даюцца наглядчыкі на вытворчасць, чыя праца знаходзіцца ўнутры фабрык, усяго 57 000. Усе гэтыя 75 000 супрацоўнікаў бясплатна прадастаўляюць свае паслугі «Слава праз радасць».

У арганізацыі «Слава праз радасць» працуе толькі 2547 штатных чыноўнікаў.

Гэтае магутнае прадпрыемства, якое ў першыя два гады патрабавала субсідзіравання ад Нямецкага працоўнага фронту, будзе, як мы спадзяемся, у гэтым годзе незалежным. Гэта, бадай, самы выдатны і самы цікавы факт, асабліва калі ўлічыць, што сума грошай, мабільных і ўведзеных у абарачэнне «Слава праз радасць», перавышае мільён рэйхмарак, у той час як тальянскі «Допалавора» нават прыблізна не дасягнуў гэтага ўзроўню, а амерыканская арганізацыя вольнага часу вечароў патрабуе вельмі значнага субсідзіравання; у той час як з усяго марксісцкіх намаганняў, якія — цалком то ў старой Германіі, цалком то ў бальшавіцкай Расіі, цалком то ў прамысловых краінах Захаду — паўсюль цалкам праваліліся, нацыянальна-сацыялізм знаходзіцца на правільным шляху.

Нямецкая 3 мовая дапамога

Макс Хангер

Третья мовая дапамога пацярпелым, заснаваная Нацыянал-сацыял стычнай партыяй з вял к м энтуз язмам падтрыманая ўсёй нацыяй, стала прызнанай установай Трэцяга рэйха дабраслаўленнем для мног х м льёнаў патрабуючых, аслабленых хворых мужчын, жанчын дзяцей.

Хоць дзяржава праз прамыя дзеянні робіць усё магчымае для барацьбы з беспрацоўем пераадолення цяжкасцей, забяспечваючы працу ў шырокім маштабе, у яе пакуль няма дастаткова часу, каб знайсці працу для кожнага працаздольнага мужчыны жанчыны, як я жадаюць працаваць, хоць яна здзейсніла амаль неверагодны цуд перад абліччам цяжкасцей у сусветным гандлі, скараціўшы колькасць беспрацоўных на працягу трох гадоў з 7 мільёнаў да менш чым 2 мільёнаў. Але, як ў кожнай сям'і, у яе заўсёды будуць свае бедныя.

Сацыяльнае заканадаўства дзяржаўная дапамога зрабіла робяць шмат для палягчэння жаданне, але гэтыя інстытуты не могуць цалкам ліквідаваць жаданне.

Менавіта для таго, каб дапамагчы ўсім тым, чые сродкі да снавання знаходзяцца крыху ніжэй за лінію мяжы, была створана праграма «Третья мовая дапамога». Праграма «Третья мовая дапамога» не замяняе дзяржаўную дапамогу, а дапаўняе яе.

Калі 30 студзеня 1933 года нацыянал-сацыялізм прыйшоў да ўлады, ён заснаваў дзяржаву, як адначасова доктар... Гебельс апісаў гэта як «поле руху», палітычны хаос з пустой казнай кожным пятым, хто атрымаў вае дапамогу па беспрацоўі.

Патрабаваўся мужныя сэрцы жалезная воля, каб справіцца з амаль безнадзейнай сітуацыяй, якую папярэдні ўрады дарэмна спрабавалі выправіць. Тое, як вырашаўся гэты ганцыклічны праблемы, ужо стала справай гісторыі, але гэта назаўжды запомніцца як цудоўны прыклад смелага канструктыўнага дзяржаўнага кіравання.

Ядро вялікай Нацыянал-сацыял стычнай асацыяцыі дабрабыту было сфармулявана ўжо вясной 1932 года, але яе рэальная дзейнасць пачалася толькі пасля прыходу партыі да ўлады. Першае афіцыйнае мерапрыемства асацыяцыі адбылося 6 мая 1933 года, калі ў прысутнасці фюрэра галоўны камісар Хільгенфельдт, які быў пастаўлены на чале арганізацыі, абвясціў загад фюрэра, які зацвярджаў Асацыяцыю як афіцыйны орган у партыі для Рэйха, упаўнаважаны вырашаць усе пытанні, звязаныя з грамадскім дабрабытам дапамогай.

Упершыню Асацыяцыя была заклікана да дзеянняў у дзень нараджэння фюрэра 20 красавіка, калі ёй было даручана размеркаваць прадуктовыя пасылкі беспрацоўным, 1 мая, калі яна правяла першы вялікі збор сродкаў у святочны фонд для дзяцей.

Улетку таго ж года Асацыяцыя атрымала выканаўчыя паўнамоцтвы для арганізацыі трэцяй дапамогі, запланаванай фюрэрам, адразу ж пачала арганізацыйную падрыхтоўку да гэтай вялікай задачы. 13 верасня фюрэр распаўсюд кампанію, заявіўшы, што ніхто ў Германіі не павінен пакутаваць ад голаду ці холаду з мой, а доктар Гебельс у сваёй прамове сказаў, што гэтая трэцяя мовая дапамога павінна быць праведзена з

самыя чыстыя прыстойныя метады, як я тольк можна ўявіць, што ў знак спачування да бедных уся нацыя павінна ў першую нядзелю кожнага месяца есць «тушаную страву з адной стравы» ахвяраваць розніцу ў кошце звычайнага абеду на дапамогу патрабуючым. Дата пачатку змоваў дапамогі была прызначана на 1 кастрычніка, 16 верасня галоўны камсар Хельгенфельдт з 36 памочнікаў адправіў уся ў офісы, як я быў прадастаўлены ў яго распараджэнне ў будынку Рэйхстага.

У прамове, прачытанай 11 снежня 1935 года, Хельгенфельдт апісвае некаторыя цяжкасці, з якім яму давялося сутыкнуцца пры арганізацыі даручанай яму працы. З самага пачатку было зразумела, што поспех гэтай справы залежыць ад стварэння эфектыўнага механізму збору размеркавання сродкаў ад прыцягнення ўсёй нацыі да актыўнага ўдзелу ў ёй. Таму абыхваць слабанервных трэба было абудзіць да больш высокага пачуцця грамадзянскасці, а згадваўся — да новага альтруізму; кожнаму немцу трэба было данесці, што сапраўднае братэрства грунтуецца на самаахвярнасці ўзаемнай дапамозе. Фюрэр, адкрываючы змовы работы па дапамозе, заявіў: «Гэтая вялікая акцыя супраць голаду і холаду павінна быць распачата пад дэвізам: Міжнародная салідарнасць пралетарыяту была разбурана нам. На яе месцы мы ўзвядзем жывое нацыянальнае адзінства нямецкага народа».

Хельгенфельдт з самага пачатку зразумеў, што для эфектыўнасці арганізацыі павінна быць эластычнай у сваім прымяненні да патрэб адаптавацца да зменлівых умоў рэальнай патрэбы, якую яна павінна задавальняць.

«Ніхто не павінен цягнуць голад і холад!» — гэта быў загад фюрэра, які ён даў сваім верным паслядоўнікам.

Як гэта было зроблена? Паклапацца трэба было каля 17 мільёнаў чалавек: амаль траціна ўсяго насельніцтва Германіі. Сапраўды, нялёгкая задача! Аднак галоўны камсар Хельгенфельдт ведаў, што, перш за ўсё, ён можа разлічвацца на адданасць супрацоўніцтва каля 30 000 мясцовых аддзяленняў партыі, але ён таксама ведаў, што яны не змогуць здавальняюча функцыянаваць, калі загадзя не будуць распрацаваны падрабязныя планы, якія ахопліваюць усе непрадбачаныя абставіны.

Па гэтай прычыне ён звярнуўся па дапамогу да экспертаў у галіне фінансаў, прамысловасці транспарту, а таксама ў гандлю бульбай, мукой і вугалем; ён таксама выкарыстоўваў снуючыя дабрачынныя ўстановы, ад царкоўных манахаў, нямецкага Чырвонага Крыжа, корпуса тэхнічнай дапамогі да невялікай групы энтузіястаў-работнікаў пад назвай «адвентысты». Гэта была агульная мабільная сістэма ўспрымання, падрыхтаваных дасведчаных у працы па аказанні дапамогі грамадству, тых, хто быў гатовы жадаць дапамагчы ў якасці ганаровых работнікаў, незалежна ад партыйнай прыналежнасці сацыяльнага становішча.

Кожнае мясцовае аддзяленне партыі па ўсёй краіне зборала захоўвала рэсурсы ў сваёй асоб, якія мелі патрэбу ў дадатковай дапамозе. Па меры пашырэння працы да кожнага мясцовага аддзялення была прымацавана спецыяльная секцыя Нацыянальна-сацыяльна-стычнай асацыяцыі дабрабыту, дзе мужчыны і жанчыны ў сваёй класі працавалі разам, абавязаныя былі адну агульную мэту.

Пры арганізацыі дапамогі неабходна было вывучыць ўлічаныя асаблівасці патрэбы розных раёнаў. Паколькі звычкі жыцця ў розных раёнах адрозніваліся, нават у харчовай галіне, паколькі праблемныя раёны супадалі ў асноўным з густанаселеным прамысловым цэнтрам, Асацыяцыя была вымушана прыняць меры для задавальнення ўсёх гэтых асаблівых патрабаванняў. Гэтыя цяжкасці найлепш люструе канкрэтны выпадак: насельніцтва Рэйн-Вестфалі, напрыклад, прызвычаена ўжываць жоўты гатунк бульбы; тое ж самае тычылася Эсэна і Гамбурга; так і чынам, усе белыя чырвоныя гатункі бульбы даводзілася адпраўляць у іншыя часткі Германіі, дзе яны карысталіся попытам, асабліва ў Бадэн.

Збор размеркаванне бульбы стварал выключную нагрузку на рэсурсы арганізацыі з-за няроўных мясцовых патрэб насельніцтва. Напрыклад, у Баварыю, якая самадастатковая ў плане бульбы, пастаўкі амаль не ажыццяўляліся, у той час як для акруг Эсэн патрабавалася дадатковая колькасць у памеры 1,45 мільёна цэнтаў, а для Саксон — 0,92 мільёна цэнтаў. Сярод іншых гарадоў акруг, як і мелі патрэбу ў дадатковых пастаўках, былі Берлін, Цэнтральная Германія, прамысловыя раёны Рэйна-Вестфал, Бадэн-Вюртэмберг. Падчас кампаніі 1933/34 года было сабрано размеркавана каля 60 000 чыгуначных вагонаў бульбы. З гэтай колькасці толькі Берлін штодня атрымліваў ад 700 да 800 вагонаў. Штомесячная норма бульбы складала каля 30 фунтаў на душу насельніцтва. Але, паколькі толькі каля адной траціны насельніцтва атрымлівала дадатковую дапамогу, норма на душу насельніцтва, якому фактычна была аказана дапамога, складала каля 100 фунтаў у месяц. Падобныя ўмовы пераважалі ў дачыненні да патрэб размеркавання паліва.

У некаторых раёнах спальваюць у асноўным дровы, у іншых — торф, вугаль або брыкеты з бурага вугалю. Натуральна, печы агмені спецыяльна прыстасаваныя да выкарыстоўванага паліва. Таму трэба было паклапаціцца пра тое, каб кожная мясцовасць была забяспечана неабходным палівам у дастатковай колькасці. Колькасць паліва, дазволена для кожнай сям'і, была разлічана так, каб хапіла на ацяпленне аднаго пакоя на ўсю зіму. Сям'ям з 3-4 дзецьмі выдзялялася дастаткова вугалю, каб ацяпляць 2 пакоі на ўсю зіму.

Для перавозкі ўсяго неабходнага паліва ў 1933/34 гадах спатрэбілася каля 140 000 чыгуначных вагонаў, што складае каля 16% ад агульнай колькасці паліва, якое выкарыстоўваецца ў Германіі. Колькасць вугалю, якая пастаўлялася з мой адной сям'і з 2 дзецьмі, складала прыблізна 9 цэнтаў, у той час як кожная сям'я ў шахцёрскіх раёнах, дзе вугаль спальваецца больш экстравагантна, атрымлівала прыблізна 22 цэнтны за той жа перыяд.

Размеркаванне вугалю ажыццяўляецца мясцовымі гандлярамі вугалем. Асобы, якія маюць права на дапамогу, атрымліваюць ордэры на дастаўку 1 цэнта кожны. Ордэры перадаюцца гандляру вугалем, які затым дастаўляе вугаль за невялікую плату за перавозку. Атрымальнік, які не можа заплаціць, атрымліваюць вугаль бясплатна.

Магчыма, лепшае ўяўленне пра велічыню запасаў вугалю дасць растлумачэнне, што шахцёрам Саарскага басейна спатрэбіцца 3 месяцы працы, каб атрымаць колькасць вугалю, неабходную для зямных рамонтных работ.

Зямная дапамога таксама ўключае пастаўку абутку адзення. Адрэзы матэрыялу, якія выкарыстоўваюцца для адзення складалі б агульную даўжыню цэлых 5000 мільярд.

Акрамя бульбы, раздаюцца іншыя прадукты харчавання: рыс, мука, какава, малако, тлушчы, мяса, рыба і іншыя харчовыя тавары. Таксама прадастаўляюцца бясплатныя абеды, а на Каляды — калядныя ёлкі для моладзі. У 1933/34 гадах толькі ў Берліне было раздадзена 300 000 калядных ёлак.

Для збору ахвяраванняў, неабходных для набыцця ўсёх гэтых велізарных запасаў, выкарыстоўваліся розныя спосабы: вулчаныя зборы, у якіх удзельнічаюць нават найвышэйшыя дзяржаўныя чыноўнікі, дабрачынныя выступы, грамадскія мерапрыемствы, вулчаныя латарэі, штомесячныя зборы «аднапольнай стравы», падарункі фунтавых пасылак з ежай, грамадскія падпіскі, спецыяльныя падаткі на даходы, прыватныя зборы, вулчаныя продажы значкоў і г.д., і г.д.

Грунтоўнасць арганізацыі найлепш ілюструе метада, у якім «адна страва-калекцыя «тушанага мяса» праводзіцца ў Берліне.

*****канвертар электронных кніг ДЭМА-версія вядзеных знакаў*****

Горад Берл н складаецца прыкладна са 125 000 дамоў; для кожнага дома складаецца сп с жыхароў, ў кожным доме кожная сям'я або незалежны жыхар звяртаецца па дапамогу зб рае грошы. Унёсак, у залежнасц ад магчымасцей ахвярадаўцы, унос цца м у сп с, як на працягу некальк х гадз н разам з сабранай сумай вяртаецца ў мясцовае аддзяленне. Тольк ў Берл не ў з мовых работах па барацьбе з наступствам з мовых бедстваў у сярэдн м задзейн чана 140 000 добраахвотн каў.

Варта таксама адзначыць, што выраб значкоў сувен раў, як я прадавал ся на вул цах па асабл вых выпадках, забяспечваў працай хлебам мног х беспрацоўных у занядбаных прамысловых раёнах. Напрыклад, з мой 1933/34 года вытворцам у Баварск м лесе, Цюрынг Саксон был размешчаны заказы на суму 4 м льёны марак, нават Усходняя Прус я з яе бурштынавай прамысловасцю не была забытая. У 1934/35 годзе кошт гэтых заказаў павял чыўся да 5 м льёнаў марак.

Дапамога прадастаўляецца ўс м асобам, як я маюць на гэта права, незалежна ад расы ц нацыянальнасц . Напрыклад, у 1933/34 гадах дапамога была аказана 69 336 ншаземцам, з як х 29 108 был габрэям . Тольк ў Берл не з мовая дапамога апекавалася 13 818 габрэям 8054 ншаземцам . Агульная сума грошай, сабраных для з мовай дапамог , склала:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Колькасць тых, каму была аказана дапамога, была наступнай:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Асобна варта адзначыць беспрэцэдэнтную дапамогу, якую фермеры аказал з мовым выратавальным работам. Вось некальк л чбаў, як я люструюць гэта: напрыклад, у 1933/34 годзе Памеран я пастав ла 841 477 цэнтаў бульбы.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Усе тавары для з мовых работ па л кв дацы наступстваў перавоз л ся Дзяржаўнай чыгункай бясплатна. У кампан 1933/34 года ўклад Дзяржаўных чыгунак у гэтыя перавозк склаў 14 672 957 марак, а агульная вага перавозак — 59 025 995 цэнтаў.

Колькасць ганаровых памочн каў, як я ўдзельн чал ў з мовых работах па падтрымцы здароўя, штогод дасягала ў сярэдн м 1,5 м льёна чалавек, а ў адм н страцы гэтай арган зацы працавал наступныя чыноўн к , клерк г.д.:

in 1933/34 4,116

in 1934/35 5,398

in 1935/36 about the same number

Агульныя выдатк на адм н страцыю складаюць крыху менш за 1% ад агульнай сумы паступленняў.

Фюрэр рэйхсканцлер Адольф Г тлер, прымаючы 27 мая м нулага года галоўнага кам сара Х льгенфельдта ў суправаджэнн яго асноўных работн каў, выказаў сваю высокую ацэнку працы, выкананай арган зацыяй, , кал ён завяршыў, сказаўшы, што «З мовыя работы па выратаванн — гэта ўн кальны г старычны падзв г сацыяльнай працы», ён тольк выказаў пачуццё кожнага сапраўднага немца адносна гэтых вял к х нацыянальных намаганняў узаемнай добрай вол асаб стай ахвярнасц .